KATHERINE PATERSON

AZ AZONOS CÍMŰ
FILM ALAPJÁUL
SZOLGÁLÓ BESTSELLER

HÍD TERABITHIA FÖLDJÉRE

BEHOLDER FANTASY

Katherine Paterson

HÍD TERABITHIA FÖLDJÉRE

BEHOLDER KIADÓ

BUDAPEST, 2007

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült: *Katherine Paterson:* BRIDGE TO TERABITHIA
Copyright © 1972, Katherine Paterson
All rights reserved.

Fordította: Novák Gábor
Hungarian translation
© 2007, Beholder Kft.

Borító: Artwork C Copyright 2006
BUENA VISTA PICTURES MARKETING AND WALDEN MEDIA, LLC. ALL RIGHTS RESERVED.

ISBN 978 963 8428 43 1

Kiadja a Beholder Kft.
Levélcím: 1680 Budapest, Pf. 134
Felelős kiadó: Mázán Zsolt, Tihor Miklós
Felelős szerkesztő: Dani Zoltán
Korrektor: Szakál Marianna, Lexa Klára
Borítóterv: Dikó István
Tördelés: Dikó István
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató Készült 2007-ben

Ezt a könyvet fiamnak, David Lord Patersonnak írtam, de miután elolvasta, megkért, hogy írjam oda Lisa nevét is erre az oldalra, és én így is teszek.

David Patersonnak és Lisa Hillnek, *banzai*

TARTALOM

EGY
Az ifjabbik Jesse Oliver Aarons
KETTŐ
Leslie Burke
HÁROM
A leggyorsabb kölyök az ötödik évfolyamban
NÉGY
Terabithia uralkodói
ÖT
Az óriásölők
HAT
Terrien herceg érkezése
HÉT
Az Aranyszoba
NYOLC
Húsvét
KILENC
A gonosz varázslat
TÍZ
A tökéletes nap
TIZENEGY
Nem!
TIZENKETTŐ
Partra vetve
TIZENHÁROM
A híd megépítése

EGY

Az ifjabbik Jesse Oliver Aarons

Barumm, barumm, barumm, brumm, brumm, brumm, brumm – helyes. Apja beindította a pickupot. Most már felkelhet. Jess kicsusszant az ágyból, és belebújt a nadrágjába. Az ing miatt nem izgatta magát, mert ha elkezd futni, még a hideg reggeli levegőben is olyan forró lesz a teste, akár a sercegő zsír, és a cipő miatt sem, hiszen a talpa mostanra ugyanolyan keménnyé vált, mint viseltes sportcipőjéé.

– Hová mész, Jess? – May Belle álmosan tornászta fel magát a dupla ágyon, ahol ő és Joyce Ann aludtak.

– Csst! – figyelmezette húgát Jess. A falak papírvékonyak voltak, anya pedig bezsong, akár a legyek a befőttesüvegben, ha ilyen korán felébresztik.

Megsimogatta May Belle haját, és az álláig húzta gyűrött takaróját.

– Csak kimegyek a mezőre – suttogta. May Belle elmosolyodott és befészkelte magát a takaró alá.

– Futni mész?

– Talán.

Még szép, hogy futni megy. A nyár minden napján kora reggel ébredt, hogy fusson. Úgy vélte, ha keményen dolgozik – és az Úr a megmondhatója, milyen keményen dolgozott –, akkor iskolakezdéskor ő lehet az ötödik évfolyam leggyorsabb diákja. Neki kellett lenni a leggyorsabbnak; nem a leggyorsabbak egyikének vagy majdnem a leggyorsabbnak, hanem a leggyorsabbnak. A legjobbnak.

Lábujjhegyen osont ki a házból. Az épület olyan rozoga volt, hogy recsegett-ropogott a padló, amikor az ember rálépett, de Jess rájött, hogy ha lábujjhegyen jár, akkor csak halk nyöszörgést hallani, és általában sikerült kilopakodnia anélkül, hogy felébresztette volna anyát, Ellie-t, Brendát vagy Joyce Annt. May Belle azonban más lapra tartozott. A hétéves lány szinte istenítette őt, ami időnként nem jött rosszul. Ha te vagy az egyedüli fiú négy lánytestvér közé ékelődve, és a két idősebbik megvetéssel kezel, mióta megtiltottad nekik, hogy felöltöztessenek ütött-kopott babaruháikba, és úgy nézegessenek, a kisebbik pedig akkor is bömbölni kezd, ha ferde szemmel nézel rá, akkor kifejezetten kellemes érzés, ha van a közelben valaki, aki imád. Még akkor is, ha időnként kényelmetlenséggel jár.

Már az udvaron kocogni kezdett. Lélegzete apró párafelhőkben távozott a szájából – augusztushoz képest kifejezetten hideg reggel volt. Délre azonban, mire anyja kiküldi dolgozni, eléggé felmelegszik az idő.

Miss Bessie álmosan bámult rá, ahogy keresztülverekedte magát a szemétdombon, átmászott a kerítésen, és kiugrott a legelőre.

– Muúúú – közölte, és úgy nézett a világra, mint egy második May Belle nagy, barna, könnyező szemmel.

– Hello, Miss Bessie – köszöntötte megnyugtató hangon Jess. – Menj csak vissza aludni!

Miss Bessie odacammogott egy zöldes fűfolthoz – a mező növényzete nagyrészt barna volt és száraz –, és harapott belőle egy falásnyit.

– Okos kislány. Reggelizz csak, ne is törődj velem!

Mindig a mező északnyugati szegletéből indult, lekuporodott a rajthoz, ahogy a Sportok nagyvilágában látta.

– Bang! – kiáltotta, és már száguldott is a legelőn. Miss Bessie elindult középre, de méla tekintetével továbbra is őt követte kérődzés közben. Nem volt valami okos állat, még tehén létére sem, annyi ész azonban szorult a fejébe, hogy kitérjen a fiú útjából.

Jess szalmaszín hajtincsei a homlokába csapódtak, karjai és lábai ütemesen lendültek. Sosem tanult helyesen futni, de egy tízéves fiúhoz képest elég hosszú végtagokkal rendelkezett, elszántságban pedig senki nem vehette fel vele a versenyt.

A Lark Creek-i elemi iskola mindenből hiányt szenvedett, különösen a sportszerekből, ezért az ebéd utáni szabadidőben minden labdát a felsőbb tagozatosok kaparintottak meg. Még ha egy ötödikes el is kezdett játszani egy labdával, biztos, hogy fél órán belül elvette tőle egy hatodikos vagy hetedikes. Az idősebb fiúk mindig a felső mező szárazon maradt középső részén kergették a labdát, a lányok pedig a kis tetőrészen ugrókötéleztek, ugróiskoláztak vagy beszélgettek. Az alsóbb osztályba járó fiúk ezért kezdtek el futóversenyeket szervezni. Mindannyian felsorakoztak az alsó mező távolabbi felén, ahol sár és megkeményedett keréknyomok nehezítették a járást. A futni nem tudó, de annál nagyobb szájú Earle Watson elkiáltotta magát, hogy „Bang!”, és a fiúk megiramodtak a mező másik végén kövekből kirakott vonal felé.

Jesse-nek múlt évben egy alkalommal sikerült nyernie. Nem csak a versenyt, hanem az egész világmindenséget. Csupán egyszer. Ám attól a pillanattól kezdve ott volt a szájában a győzelem íze. Az első osztály óta ő volt „az a hibbant kölyök, aki állandóan rajzol.” Ám egy nap – április huszonkettedikén, egy nyirkos hétfőn – mindannyiukat megelőzte, a vörös sár átszivárgott elnyűtt tornacipőjének szakadásain.

A nap hátralévő részében és másnap ebéd utánig ő lehetett „a leggyorsabb kölyök a harmadik, a negyedik és az ötödik évfolyamban”, holott még csak negyedikbe járt. Kedden szokás szerint ismét Wayne Pettis győzött. Wayne Pettis azonban idén a hatodik osztályt kezdi. Karácsonyig futballozni, júniusig pedig baseballozni fog a többi nagyfiúval. Mindenki előtt ott állt a lehetőség, hogy a leggyorsabb futó legyen, és Miss Bessie felől az új bajnok akár az ifjabb Jesse Oliver Aarons is lehetett.

Jess gyorsabban emelgette karjait, fejét a távoli kerítés felé döntötte. Szinte hallotta a harmadikos fiúk kiabálását. Úgy fogják követni őt, mint egy countrycsillagot. May Belle pedig begombolja a ruháját. Hiszen az ő bátyja a leggyorsabb, a legjobb. A többi első osztályosnak lesz min rágódnia.

Még az apja is büszke lesz rá. Jess befordult a mező sarkán. Nem bírta sokáig ezt a tempót, de egy darabig még futott – legalább erősödik. May Belle elmondja apának, így nem fog úgy tűnni, mintha ő, Jesse kérkedne a teljesítményével. Apa talán annyira büszke lesz, hogy azt is elfelejti, milyen fárasztó volt elautózni Washingtonba és vissza, meg egész nap ásni és szállítani. Talán nekiállnak birkózni a földön, ahogy régen is tették. Apa pedig meg fog lepődni, mennyire megerősödött az elmúlt években.

Teste pihenésért könyörgött, Jess azonban tovább hajtotta magát. Majd ő megmutatja a szánalmas kis tüdejének, ki itt a főnök!

– Jess! – May Belle kiabált neki a szemétdomb másik oldaláról. – Anya azt üzeni, gyere be reggelizni! A tehénfejésre később is ráérsz.

Ó, a csudába. Túl sokáig futott. Mindenki tudni fogja, hogy idekint volt, és nem szállnak le róla.

– Rendben! – Még mindig futólépésben megfordult, és a szemétdomb felé indult. Anélkül, hogy megtörte volna ritmusát, átugrott a kerítésen, felmászott a szemétdombon, rákoppintott May Belle fejére („Aúúú!”), és beügetett a házba.

– Itt a mi híres olimpiai bajnokunk. – Ellie olyan erővel csapta a kávéscsészéket az asztalra, hogy kifröccsent belőlük az erős, fekete ital. – Izzad, akár egy csámpás öszvér.

Jess félresöpörte homlokából a nedves tincseket, és lehuppant a fából faragott padra. Két kanál cukrot lapátolt a kávéjába, és óvatosan beleszürcsölt a italba, nehogy megégesse a száját.

– Fúúúj, anya, bűzlik! – Brenda kényeskedve befogta az orrát rózsaszín ujjaival. – Mondd neki, hogy mosakodjon meg!

– Gyere a mosogatóhoz, és mosd meg magad! – mondta az anyja anélkül, hogy felnézett volna a tűzhely mellől. – És jobb lesz, ha igyekszel. A dara máris odaégett a lábas aljára.

– Ne, anya! Már megint? – sivalkodott Brenda.

Jess elfáradt. Nem volt a testében olyan izom, amelyik ne fájt volna.

– Hallottad, mit mondott a mama! – kiabált a hátának Ellie.

– Anya, én ezt nem bírom ki – panaszkodott tovább Brenda. – Mondd meg neki, hogy vigye innen a bűzlő testét!

Jesse az asztal lapjához szorította az arcát.

– Jes-seee! – Anyja most már odanézett. – És vegyél fel egy inget!

– 'genis, anya. – Odavonszolta magát a mosogatóhoz. Az arcára és karjára fröcskölt víz marta, akár a jég. Forró bőre viszketett a hideg cseppek alatt.

May Belle a konyha ajtajában állt, őt nézte.

– Hozz nekem egy pólót, May Belle!

A lány úgy nézett rá, mintha nemet akarna mondani, de végül csak annyit szólt: – Nem kellett volna ráütnöd a fejemre. – Azzal engedelmesen távozott, hogy odahozza neki a pólóját. A jó öreg May Belle. Joyce Ann még ettől a kis koppintástól is sikoltozott volna. A négyévesek csak nyűgnek voltak jók.

– Rengeteg lesz ma reggel a házimunka – jelentette be az anyja, miközben végeztek a darával és a vörös mártással. Az asszony Georgiából származott, és úgy is főzött.

– Jaj, anya! – tiltakozott kórusban Ellie és Brenda. A lányok gyorsabban tudták kihúzni magukat a munka alól, mint ahogy egy szöcske átcsusszan az ujjaid között.

– Anya, megígérted Brendának és nekem, hogy elmehetünk Millsburgbe, bevásárolni az iskolára.

– Nincs is pénzetek a vásárláshoz.

– Anya! Csak körülnéznénk. – Jesse mindennél jobban szerette volna, hogy Brenda abbahagyja ezt a sivalkodást. – Karácsony! Nem akarhatod, hogy ne legyen részünk valami jóban.

– Semmi jóban – javította ki affektálva Ellie.

– Ó, hallgass már!

Ellie ügyet sem vetett rá.

– Mrs. Timmons felvesz bennünket. Lollie Sunday-nek azt mondtam, beleegyeztél. Olyan ostobának érezném magam, ha most fel kéne hívnom, mert te meggondoltad magad.

– Jól van, jól van. De nem tudok nektek pénzt adni. Semmi pénzt, suttogta egy hang Jess fejében.

– Tudom, anya. Csak azt az öt dollárt visszük, amit apa ígért nekünk. Nem többet.

– Miféle öt dollárt?

– Ó, anya, hiszen emlékszel! – Ellie hangja egy olvadt Mars szeletnél is édesebb volt. – Apa múlt héten azt mondta, hogy nekünk, lányoknak mindenképpen kell valamit vennünk az iskolába.

– Rendben, vigyétek! – mondta Jesse anyja mérgesen, és a tűzhely feletti polcra helyezett, töredezett műbőr tárcáért nyúlt. Kiszámolt belőle öt gyűrött bankót.

– Anya… – kezdte újra Brenda –, nem kaphatnánk még egyet? Csak egyet, hogy mindkettőnknek három legyen.

– Nem!

– Anya, kettő ötvenért semmit nem lehet venni. Egy kis csomag noteszpapír is…

– Nem!

Ellie zajosan felkelt, és elkezdte letakarítani az asztalt.

– Te jössz a mosogatással, Brenda – mondta jól hallhatóan.

– Óóóó, Ellie!

Ellie megbökte egy kanállal. Jesse látta a tekintetét. Brenda Rose Lustre rúzzsal bekent ajkán elakadt a panaszos kiáltás. Nem volt olyan okos, mint Ellie, de még ő is tudta, hogy nem szabad túlzottan próbára tenni anyjuk türelmét.

Vagyis a munka szokás szerint Jessre maradt. Anya a kicsiket soha nem küldte ki dolgozni, de ha Jesse ügyes volt, időnként rá tudta venni May Belle-t, hogy csináljon

valamit. Visszafektette a fejét az asztalra. A ma reggeli futás nagyon kifárasztotta. Felül lévő fülével a szúnyogháló túloldaláról hallotta Timmonsék öreg Buickjának kerepelését („olajra szomjazik", mondaná apa) és a jókedvű csevegést, ahogy Ellie és Brenda bepréselődött a hét Timmons közé.

– Rendben, Jesse, vonszold le őlustaságod a padról. Miss Bessie tőgye mostanra valószínűleg a földet súrolja. És még a babot is le kell szedned.

Lusta. Még hogy ő a lusta. Elhatározta, hogy még egy percet pihen az asztallapon.

– Jess-see!

– Jól van, anya, megyek már!

May Belle hívta fel rá a figyelmét babszedés közben, hogy valaki beköltözött a szomszédos farmon álló régi Perkins-tanyába. Jess félresöpörte a haját a szeméből, és átsandított a szomszédba. Valóban. Közvetlenül az ajtó előtt egy nagy lakókocsi parkolt, a hosszabbik fajtából. Ezek a népek aztán jó sok szemetet hozhattak magukkal, de biztosan nem maradnak sokáig. A Perkins-tanya egyike volt azoknak a régi, patkányoktól hemzsegő vidéki házaknak, ahová csak azért költözöl be, mert nincs jobb hely, ahová mehetnél, és távozol is belőlük, amilyen gyorsan csak tudsz. Később sokszor eszébe jutott, hogy valószínűleg ez volt élete legfontosabb pillanata, ő pedig egy vállvonással túltette magát rajta.

A legyek zümmögve keringtek izzadt arca és válla körül. Beleszórta a babot a vödörbe, és mindkét kezével hadonászni kezdett.

– Hozd ide a pólóm, May Belle! – A legyek bármilyen lakókocsinál fontosabbak voltak.

May Belle odaszökdécselt a sor végére, és felkapta a korábban félredobott ruhadarabot. Két ujjal maga előtt tartva tért vissza vele.

– Fúúúj, ez büdös! – fintorgott, mintha Brendát utánozná.

– Fogd be! – morogta, és kikapta a pólót a kislány kezéből.

KETTŐ

Leslie Burke

Ellie és Brenda nem értek vissza hét órára. Jess végzett a babszedéssel, és segített anyjának a befőzésben. Az asszony ilyen munkát kizárólag a legnagyobb forróságban végzett, és a forrásban lévő víz igazi pokollá változtatta a konyhát. Természetesen mindvégig pocsék volt a kedve, egész délután üvöltözött Jess-szel, és mostanra túlságosan elfáradt ahhoz, hogy összeüssön valami vacsorát.

Jess készített néhány mogyoróvajas szendvicset a lányoknak és magának, és mivel a konyhában még mindig természetellenes forróság és gyomorforgató babszag uralkodott, inkább kimentek enni a ház elé.

A lakókocsi még mindig ott parkolt a Perkins-tanya előtt. Nem látott mozgást odakint, vagyis valószínűleg már végeztek a pakolással.

– Remélem, van lányuk is, hat- vagy hétéves – mondta May Belle. – Jó lenne valakivel játszani.

– Itt van neked Joyce Ann.

– Gyűlölöm Joyce Annt. Ő még majdnem csecsemő.

Joyce Ann lebiggyesztette a szája szélét. Figyelték, ahogy remegni kezd, majd dundi kis teste megrándult, és a következő pillanatban teli torokból üvölteni kezdett.

– Melyikőtök bántja a kicsit? – kiabált ki anyja a szúnyoghálón.

Jess sóhajtva tömte be szendvicsének maradékát Joyce Ann nyitott szájába. A kislány szeme elkerekedett, és apró állkapcsa lecsapott a nem várt ajándékra. Most talán lesz némi nyugtuk.

Jess visszament a házba, óvatosan becsukta maga mögött a szúnyoghálós ajtót, és ellopakodott anyja mellett, aki a tévét bámulva ringatózott a konyhai széken. A kislányokkal közös szobájába érve befúrta magát a matraca alá, és előhúzta írótömbjét és ceruzáját. Az ágyára hasalva rajzolni kezdett.

Jess úgy rajzolt, ahogy mások a whiskyt itták. A béke csapongó elméjének egy hátsó zugából indult, és lassan átterjedt fáradt, elgyötört testének minden tagjára. Isten rá a tanú, imádott rajzolni. Főként állatokat. Nem szokványosakat, mint Miss Bessie vagy a csirkék, hanem problémás, őrült állatokat – valamiért szerette lehetetlen helyzetbe hozni szörnyetegeit. A mostani egy víziló volt, amelyik egy szikláról zuhant lefelé, többször is megpördülve a tengelye körül – ezt az íves vonalakból lehetett megállapítani –, miközben az odalent elterülő vízben meglepett, dülledt szemű halak ugráltak. A víziló felett – ahol a fejének kellett volna lennie, de helyette az alsó fele volt – szövegbuborék látszott, benne a következő szavakkal: „Ó! Úgy tűnik, megfeledkeztem a szemüvegemről!” Jesse elmosolyodott. Ha majd

megmutatja May Belle-nek, el kell magyaráznia neki a vicc lényegét is, de ha megteszi, a lány ugyanúgy fog nevetni, mint az élő televíziós műsorok közönsége.

Szerette volna az apjának is megmutatni a rajzokat, ő azonban nem mutatót érdeklődést irántuk. Első osztályos korában közölte vele, hogy ha felnő, művész akar lenni. Azt hitte, apja örülni fog, de nem így történt.

– Mit tanítanak neked abban az átkozott iskolában? – kérdezte. – Azok az öreglányok az egyetlen fiamból egy… – Nem folytatta, de Jess megértette az üzenetet. Az ember nem felejti el az ilyesmit, még négy év múltán sem.

A legrosszabb az egészben az volt, hogy még a tanárai sem szerették a rajzait. Amikor rajtakapták, összetépték a munkáit – elvesztegetett idő, papír és tehetség. Az egyedüli kivételt Miss Edmunds jelentette, a zenetanár. Ő volt az egyetlen, akinek meg merte mutatni őket, ám a hölgy mindössze egy éve tanított az iskolában, és akkor is csak péntekenként.

Miss Edmunds az ő saját kis titka volt. Szerette. Ez nem az az ostoba, gyerekes dolog volt, amiről Ellie és Brenda vihogtak a telefonban. Ez túl valódi és túl mély dolog volt ahhoz, hogy beszélni lehessen róla, vagy akár túl sokat gondolkodni. Fekete, suhogó haj és kék szempár. Úgy játszott a gitáron, akár egy elismert sztár, és lágy, habkönnyű hangja hallatán Jess majd' elolvadt. Gyönyörű volt, és ő is kedvelte a fiút.

Előző télen egyszer odaadta a tanárnőnek az egyik rajzát. Az óra után egyszerűen a kezébe nyomta, és elfutott. Miss Edmunds a rá következő pénteken megkérte, hogy óra után maradjon bent néhány percre. Elmondta neki, hogy „kivételes tehetségnek” tartja, és hogy reméli, semmi nem fogja elbátortalanítani, és „folytatja a munkát”. Jess szerint ez azt jelentette, hogy szerinte ő a legjobb. Nem az a fajta legjobb, ahogy otthon vagy az iskolában számon tartják az embert, hanem a legőszintébb legjobb. Mélyen eltemette magában ezt a tudást, akár valami kalózkincset. Gazdag volt, nagyon gazdag, de senki sem tudott róla, kivéve törvényen kívüli társa, Júlia Edmunds.

– Úgy hangzik, mint valami hippi – mondta anyja tavaly, amikor az akkor hetedik osztályos Brenda leírta neki Miss Edmundsot.

Valószínűleg az is volt. Jess ezt nem vitatta, ő azonban egy zabolátlan, csodálatos teremtménynek látta, aki – talán csak tévedésből – egy pillanatra bent ragadt az iskolaépület mocskos, ódon ketrecében. Am reménykedett benne, imádkozott érte, hogy soha ne szabaduljon ki, ne repüljön el. Kibírta az egész unalmas hetet az iskolában csak azért a fél óráért péntek délutánonként, amikor leültek a tanári szoba foszladozó szőnyegére (nem volt más helyiség az iskolában, ahol Miss Edmunds kiteríthette volna a felszerelését), és olyan dalokat énekeltek, mint „Az én csodálatos léggömböm”, „Ez a föld a te földed”, „Te és én, szabadon”, „Szárnyalni a széllel” és Mr. Turner, az igazgató kedvéért az „Isten áldja Amerikát”.

Miss Edmunds a gitárján játszott, a gyerekeknek pedig megengedte, hogy kézbe vegyék a citerát, a háromszöget, a cimbalmot, a tamburint és a bongó dobot. Atyám, micsoda zenebonát csaptak! Az összes tanár gyűlölte a pénteket. És a gyerekek egy része is úgy tett, mintha gyűlölné.

Jess azonban tudta, hogy csak színlelnek. „Hippit” és „pacifistát” szagoltak. Bár a vietnami háború már rég véget ért, és újra helyénvaló dolognak számított szeretni a békét, a kölykök gúnyt űztek Miss Edmunds rúzs nélküli ajkából és farmerje szabásából. Természetesen ő volt az első tanárnő a Lark Creek-i elemi iskolában, aki nadrágot viselt. Washingtonban, a cifra elővárosokban, de még Millsburgben is ez teljesen helyénvalónak számított, Lark Creek azonban alaposan lemaradt a divattal. Itt még azt is csak nagy sokára fogadták el, hogy a tévében látható dolgok máshol teljesen mindennaposak.

Lark Creek elemi iskolájának növendékei tehát minden pénteken az izgatott várakozástól kalapáló szívvel ültek le padjukba, és hallgatták a tanáriból kiszűrődő vidám ricsajt. Eltöltötték fél órájukat Miss Edmunds-szal a nő vad szépségének varázsa alatt, lelkesedésének csapdájában, azután távoztak, és úgy tettek, mintha nem ejtette volna őket rabul egy szűk farmert viselő hippi, aki festette a szemét, de a száján nem hordott rúzst.

Jess ki sem nyitotta a száját. Semmire sem ment volna vele, ha megpróbálja megvédeni Miss Edmundsot az igazságtalan és minden alapot nélkülöző támadásoktól. Emellett a nő is könnyedén felülemelkedett ezen a viselkedésen. Am amikor csak lehetséges volt, minden pénteken lopott néhány percet, amikor közel lehetett hozzá, és hallhatta lágy, antilopbőr simaságú hangját, ahogy dicsérően mondja neki, milyen „kedves fiúnak” tartja.

Hasonlóak vagyunk, bizonygatta magának Jess, Miss Edmunds és én. A szótagok úgy gördültek át a fején, mint a gitárakkordok hullámai. Nem Lark Creekhez tartozunk, Júlia és én.

– Te vagy a közmondásos csiszolatlan gyémánt – mondta neki egyszer, miközben bizsergető ujjával könnyedén megérintette az orra hegyét. Pedig valójában ő volt a gyémánt, ragyogva csillámlott koszlott, kopár, téglaszínű háttér előtt.

– Jess-see!

Jess villámgyorsan bedugta a tömböt és a ceruzát a matraca alá, és mozdulatlanul fekve, vadul kalapáló szívvel várt.

Anyja állt az ajtóban.

– Voltál már fejni? Leugrott az ágyról.

– Épp most indultam. – Kikerülte anyját, kifele menet felkapta a vödröt a mosogató mellől, és a kisszéket az ajtó elől, mielőtt még újabb kérdések érkeztek volna.

A régi Perkins-tanya mindhárom szintjén fények pislákoltak. Majdnem besötétedett. Miss Bessie tőgye szinte szétpattant, a tehén nyugtalanul téblábolt. Már órákkal korábban meg kellett volna fejni. Jess letelepedett a székre, és hozzálátott a munkához; a meleg tej a vödörbe spriccelt. Lejjebb, az úton időnként teherautók húztak el bekapcsolt fényszórókkal. Apja nemsokára hazaér, akárcsak a ravasz lányok, akik valahogy mindig el tudnak menni szórakozni, és az összes munkát rá és anyjukra hagyják. Eltöprengett rajta, vajon mire költhettek a pénzüket. Atyám, mit nem adna egy tömb valódi rajzpapírért és egy filctollkészletért – a színek olyan gyorsan jelennének meg az oldalon, ahogy kigondolja őket. Nem azok az esetlen

iskolai kréták, amelyeket erősen rá kell nyomni a papírra, hogy aztán leszidják, amiért eltörte őket.

Egy autó kanyarodott a ház elé. Timmonséké. A lányok előbb értek haza, mint apa. Jess hallotta vidám hangjukat, és az autó ajtóinak csukódását. Anya készít nekik vacsorát, és mire ő is visszaér a tejjel, nevető csacsogás fogadja a házban. Anya még a fáradtságáról és a rosszkedvéről is megfeledkezik. Az egészből egyedül ő részesült. Időnként nagyon egyedül érezte magát ennyi nő között – még az egyetlen kakasuk is meghalt, és azóta nem vettek újat. Apja kora reggeltől jóval napnyugta utánig távol volt, ki tudhatta volna hát, miként érzi magát? A hétvégék sem voltak jobbak. Apja úgy kifáradt az egész hetes hajtástól és a ház körüli teendőktől, hogy amikor nem dolgozott, rendszerint a tévé előtt aludt.

– Hé, Jesse! – May Belle. A taknyos kölyök még gondolkodni sem hagyja.

– Mit akarsz már megint?

Figyelte, ahogy húga két számmal összébb megy.

– Szerettem volna mondani valamit. – Lehajtotta a fejét.

– Már ágyban kéne lenned – mondta a fiú bosszúsan. Haragudott magára, amiért így ráförmedt a testvérére.

– Ellie és Brenda itthon jöttek.

– Haza. Hazajöttek. – Miért nem tudja megállni, hogy állandóan rászóljon?

A kislány hírei azonban túlságosan érdekesek voltak ahhoz, hogy elvegye a kedvét a megosztásuktól.

– Ellie vett magának egy átlátszó blúzt, anya pedig dührohamot kapott.

Helyes, gondolta.

– Emiatt nem kell így örvendezni – mondta. Brumm, brumm, brumm.

– Papa! – sikkantotta boldogan May Belle, és eliramodott az út felé. Jess figyelte, ahogy apja leállítja az autót, és áthajol az ülésen, hogy kinyissa az ajtót a kislánynak. Elfordult. Átkozott szerencsés kölyök. Odarohanhat hozzá, rákapaszkodhat, megcsókolhatja. Jess szíve mindig belesajdult, amikor látta, ahogy apjuk a vállára ülteti a kicsiket, vagy lehajol, és magához öleli őket. Úgy tűnt számára, mintha ő ehhez már születésétől fogva túlságosan nagy lett volna.

Amikor megtelt a vödör, megpaskolta Miss Bessie oldalát, és útjára engedte a tehenet. Bal karja alá fogta a kisszéket, és óvatosan egyensúlyozott a nehéz vödörrel, nehogy egyetlen csepp is kifröccsenjen.

– Kicsit késő van már a fejeshez, nem gondolod, fiam? – Ez volt az egyetlen dolog egész este, amit az apja közvetlenül neki mondott.

Másnap reggel kis híján átaludta a pickup indítását. Még fel sem ébredt teljesen, már érezte, mennyire fáradt és kimerült. May Belle azonban már fél könyékre támaszkodva vigyorgott rá.

– Nem mész futni? – kérdezte.

– Nem. – Ledobta magáról a takarót. – Repülni megyek.

Mivel sokkal elgyötörtebb volt a szokásosnál, jobban kellett magát hajtania. Azt képzelte, hogy ott van Wayne Pettis, közvetlenül előtte, és tartania kell vele a lépést.

Talpa az egyenetlen földet taposta, egyre erősebben és keményebben lendítette karját. Végül utolérte.

– Vigyázz, Wayne Pattis! – sziszegte összeszorított fogai közt. – Utolérlek! Nem győzhetsz le!

– Ha ennyire félsz a tehéntől – szólalt meg egy hang –, miért nem mászol át a kerítésen?

Megtorpant a levegőben, akár egy megállított akciófilm hőse a tévében, és kis híján az egyensúlyát veszve szembefordult a kérdezővel, aki a Perkins-tanyához legközelebb eső kerítés tetején üldögélt, és csupasz lábát himbálta. Egyenetlenül vágott barna haja az arcába lógott, trikószerű, ujjatlan pólót és levágott szárú, kopott farmert viselt. Igazából nem tudta volna megmondani, fiú-e vagy lány.

– Szia – köszönt a jövevény, és fejét a Perkins-tanya felé fordította. – Most költöztünk be.

Jess némán, mozdulatlanul állva bámult. Az új szomszéd leugrott a kerítésről, és elindult felé.

– Arra gondoltam, akár barátok is lehetnénk – mondta. – Senki más nincs a közelben.

Lány, döntötte el végül. Határozottan lány, bár maga sem tudta, miért lett ilyen hirtelen biztos benne. Körülbelül olyan magas lehetett, mint ő – de nem egészen, állapította meg elégedetten, amikor közelebb ért.

– Leslie Burke vagyok.

Még a neve is ostoba volt, lehetett fiúé és lányé is, de most már teljesen biztos volt a dolgában.

– Mi a baj?

– Uhh?

– Valami baj van?

– Aha. Nem! – Hüvelykjével saját házuk felé bökött, majd félresöpörte homlokába lógó tincseit. – Jess Aarons. – Kár, hogy May Belle áhított lánypajtása nem a megfelelő méretben érkezett. – Nos… hát… – Biccentett. – Majd találkozunk. – Elindult vissza a házhoz. Ezen a reggelen meg sem próbált futni többet. Megfeji Miss Bessie-t, legalább azt a munkát letudja mára.

– Hé! – Leslie a legelő közepén állt félrehajtott fejjel, csípőre tett kézzel. – Hová mész?

– Dolgom van – szólt vissza a válla felett. Mire újra kijött a kisszékkel és a vödörrel, a lány már eltűnt.

HÁROM

A leggyorsabb kölyök az ötödik évfolyamban

Jess legfeljebb csak messziről látta újra Leslie-t az iskola első napjáig, a következő keddig, amikor is Mr. Turner bevezette őt Mrs. Myers ötödikes osztályába a Lark Creek-i elemi iskolában.

Leslie akkor is a kifakult farmert és a kék trikót viselte. A lábára sportcipőt húzott zokni nélkül. Az osztályból úgy szakadt fel a meglepetés sóhaja, mint a gőz a radiátor szelepéből. Mindannyian szépen felöltözve, legjobb vasárnapi ruhájukban ültek a padban. Még Jess is kordbársony nadrágot és vasalt inget viselt.

A lányt szemlátomást nem zavarta a reakció. Ott állt előttük, és a tekintete mintha azt mondta volna: „Oké, srácok, itt vagyok." Ezzel válaszolt a tátott szájjal bámulóknak, miközben Mrs. Myers izgatottan sürgölődve próbált helyet csinálni egy új padnak. A tanterem egy kis alagsori helyiség volt, az öt oszlopban elhelyezett harminc pad kényelmetlenül zsúfolódott össze az apró teremben.

– Harmincegy – motyogta Mrs. Myers a tokája fölött –, harmincegy. Sehol máshol nincsenek huszonkilencnél többen. – Végül úgy döntött, az új padnak az oldalsó fal mellett, a helyiség elülső részében biztosít helyet. – Egyelőre ide ülj, hm… Leslie. Ennél jobbat most nem tudok kitalálni. Ez egy nagyon zsúfolt osztályterem. – Jelentőségteljes pillantást vetett a visszavonuló Mr. Turnerre.

Leslie csendben kivárta, hogy a segítségül leküldött hetedikes fiú elhelyezze a padját a radiátor mellett, az első ablak alatt. A legkisebb zaj nélkül elhúzta néhány centire a fűtőtesttől, letelepedett, majd megfordult, és még egyszer végignézett új osztályán.

Harminc szempár kezdte egyszeriben tanulmányozni az asztallap firkálmányait. Jesse végighúzta a mutatóujját a szívbe foglalt BR és SK monogramokon, és megpróbálta kitalálni, kinek a padját örökölte. Talán Sally Kochét. A lányok ötödik osztályban sokkal többet foglalkoztak ilyesmivel, mint a fiúk. Emellett a BR bizonyára Billy Ruddot jelentette, aki múlt tavasszal köztudottan Myrna Hauserbe volt szerelmes. Persze lehet, hogy a betűk már sokkal régebben ott vannak, ami viszont azt jelenti…

– Jesse Aarons, Bobby Greggs. Osszátok ki a számtankönyveket, legyetek szívesek!

Mrs. Myers az utolsó szavaknál felvillantotta híressé vált „első tanítási napi" mosolyát. A felső osztályokban azt beszélték, hogy Mrs. Myers soha nem mosolyog, csak az iskola első és utolsó napján.

Jess felállt és előresétált. Amikor elhaladt Leslie padja mellett, a lány rá vigyorgott, és integetésképpen megmozdította ujjait. Jess válaszképpen biccentett. Önkéntelenül is sajnálatot érzett iránta. Megszégyenítő lehet legelöl ülni, amikor az első iskolanapodon ilyen vicces ruhát viselsz. Ráadásul nem is ismersz senkit.

Ledobálta a padokra a könyveket, ahogy Mrs. Myers utasította. Gaiy Fulcher menet közben elkapta a kar-ját.

– Futunk ma? – Jess bólintott, mire Gary önelégülten elvigyorodott. Azt hiszi a fafej, hogy le tud győzni. A gondolatra valami megmozdult Jessben. Tudta, hogy sokat fejlődött múlt tavasz óta. Most, hogy Wayne Pettis átlépett a hatodikba, Fulcher talán azt gondolja, ő lesz a legjobb, Jess azonban egy kis déli meglepetéssel készült osztálytársa számára. Alig várta már a pillanatot.

Mrs. Meyers szinte úgy osztotta ki a könyveket, mintha ő lenne az Egyesült Államok elnöke; értelmetlen ceremóniákkal és aláírásokkal nyújtotta el a folyamatot. Jessnek eszébe jutott, hogy talán ő is minél jobban el akarja tolni az iskolakezdést. Amikor éppen nem neki kellett könyveket osztogatnia, titokban előszedett egy jegyzettömb-lapot, és rajzolgatni kezdett. Eljátszott a gondolattal, hogy egy egész könyvet megtölt rajzokkal. Esetleg választhatna egy központi karaktert, és történetet szőhetne köré. Felvázolt néhány állatot, és megpróbált kitalálni egy nevet. Egy megfelelő cím is sokat segített volna kezdésként. Az űzött víziló? Tetszett a csengése. Herby, az űzött víziló? Még jobb. A fondorlatos krokodil esete. Nem rossz.

– Mit rajzolsz? – Gary Fulcher hajolt a padja fölé. Jess letakarta a lapot a karjával.

– Semmit.

– Ó, ugyammá'! Hadd lám!

Jess a fejét rázta.

Gary elkezdte lefejteni Jess kezét a papírról.

– A fondorlatos krokodil… ugyammá', Jess! – suttogta rekedten. – Nem fogom bántani. – Belekapaszkodott Jess hüvelykujjába.

Jess mindkét karjával ránehezedett a papírra, cipője sarkával pedig Gary Fulcher lábujjára taposott.

– Aúú!

– Fiúk! – Mrs. Myers arcáról eltűnt a negédes mosoly.

– Rálépett a lábamra!

– Ülj vissza a helyedre, Gary?

– Deő…

– Leülni! Jesse Aarons, még egy mukkanás onnan, és itt töltheted az egész szünetet. Másoljátok át a szójegyzéket!

Jess arca égett a szégyentől. Visszacsúsztatta a papírt a pad alá, és lehajtotta a fejét. És az egész év ezzel fog telni. Sőt, még nyolc év. Nem volt benne biztos, hogy ki fogja bírni.

A gyerekek a padjukban ülve ebédeltek. A megye már húsz éve ígérgetett Lark Creeknek egy étkezőhelyiséget, de valahogy soha nem jutott rá pénz. Jess annyira vigyázott rá, hogy ne vesztegesse feleslegesen az idejét, hogy még a bolognai szendvicsét is szorosan összezárt szájjal, tekintetét a padra rajzolt szívre szegezve

fogyasztotta. Körülötte mindenki beszélgetett. Elméletileg ezt nem lett volna szabad, de ez volt az első nap, és az első napon még Szörnyszájú Myers is a szokásosnál kevesebb lángot lövellt.

– Aludttejet eszik. – Két paddal odébb Mary Lou Peoples mindent megtett azért, hogy elnyerje „az ötödik évfolyam második legaljasabb lánya” megtisztelő címet.

– Az joghurt, te ostoba. Nem nézel tévét? – Ez Wanda Kaye Moore volt, a legaljasabb, aki pontosan Jess előtt ült.

– Fúj!

Atyám, miért nem tudják ezek békén hagyni a többieket? Miért nem ehet Leslie Burke azt, ami jólesik neki?

Elfeledkezett róla, hogy megpróbált odafigyelve enni, és hangosat szürcsölt a tejéből.

Wanda Moore kényeskedő arccal hátrafordult.

– Jesse Aarons. Ez a szörcsögés felettébb visszataszító.

A fiú kőkemény pillantást vetett rá, és folytatta a szürcsölést.

– Gusztustalan vagy!

Brrrrrrrrring. A szünetet jelző csengő. A fiúk harsány kurjantásokkal, lökdösődve igyekeztek az ajtó felé.

– A fiúk most mind leülnek.

– Ó, Atyám.

– A lányok pedig felsorakoznak, és szépen kisétálnak a játszótérre. Hölgyeké az elsőbbség.

A fiúk izgatottan mocorogtak székük peremén, akár a bábjukból kiszabadulni igyekvő lepkék. Hát már soha nem engedi őket útjukra ez a nő?

– Rendben, és most, ha a fiúk is… – Esélyt sem hagytak számára, hogy meggondolja magát. Félúton jártak a mező vége felé, mire befejezte a mondatot.

Az első kettő cipője orrával megpróbálta felrajzolni a célvonalat. A talaj göröngyös volt az esőzésektől, de a késő nyári napsütésben keményre száradt, ezért a sportcipők helyett inkább botok segítségét vették igénybe. A saját fontosságuktól megittasult ötödikes fiúk utasításokat adtak a negyedikeseknek, a kisebbek pedig megpróbáltak minél észrevétlenebbül közreműködni.

– Hányan akartok futni? – kérdezte kihívóan Gary Fulcher.

– Én… én… én… – Mindenki kiabált.

– Az túl sok. Első, második és harmadik osztályosok nem jöhetnek… kivéve talán a Butcher testvéreket és Timmy Vaughnt. A többiek csak útban lennének.

A vállak csüggedten megereszkedtek, de a fiatalabb fiúk engedelmesen hátravonultak.

– Oké. Maradt huszonhat, huszonhét… álljatok már meg egy helyben… huszonnyolc. Neked is annyi, Greg? – kérdezte Fulcher Greg Williamst, az árnyékát.

– Igen, huszonnyolc.

– Oké. Nos, a szokásos kieséses rendszer lesz. Négy csoportot alakítunk, az első fut először, aztán a második…

– Tudjuk, tudjuk! – Mindenki türelmetlen volt Gary-vel, aki mindent megtett, hogy az idei Wayne Pettis váljék belőle.

Jess a négyes csoportba került, s ez éppen megfelelt számára. Türelmetlenül várta már, hogy futhasson, valójában azonban örült, hogy megnézheti, mennyit fejlődtek a többiek múlt tavasz óta. Fulcher természetesen az első csoportban volt, mindig mindent saját magával kezdett. Jess vigyorogva nézte a másik fiú hátát, kezét bedugta kordbársony nadrágja zsebébe, és jobb mutatóujját áterőltette egy lyukon.

Gary könnyedén nyerte az első menetet, és még ahhoz is maradt benne elég szufla, hogy megszervezze a másodikat. A fiatalabb fiúk némelyike elszállingózott, hogy „hegy királyát" játsszon az alsó és a felső mező közötti lejtőn. Jess a szeme sarkából észlelte, hogy valaki jön lefelé a felső mezőről. Hátat fordított neki, és úgy tett, mintha Fulcher magas hangú parancsaira koncentrálna.

– Szia. – Leslie Burke lépett mellé. Jess kicsit odébb húzódott.

– Hmph.

– Nem futsz?

– Később. – Talán ha nem néz rá, visszamegy a felső mezőre, ahová tartozott.

Gary jelt adott Earle Watsonnak az indításra. Jess figyelte a versenyzőket. Ebből a csapatból senki nem tűnt túl gyorsnak. Tekintetét a lobogó ingeken és behajlított hátakon tartotta.

A célvonalnál verekedés tört ki Jimmy Mitchell és Clyde Deal között. Mindenki odarohant megnézni. Jess észlelte, hogy Leslie Burke még mindig ott áll mellette, de ő próbált mindig másfelé nézni.

– Clyde – hirdette ki döntését Gary Fulcher. – Clyde nyert.

– Döntetlen volt, Fulcher – tiltakozott egy negyedikes. – Én éppen itt álltam.

– Clyde a nyerő.

Jimmy Mitchell álla megfeszült.

– Én győztem, Fulcher! Onnan hátulról nem is láthattad.

– Deal nyert. – Gary ügyet sem vetett a tiltakozásokra. – Vesztegetjük az időt. A hármas csoport sorakozzon fel a rajthoz, gyerünk!

Jimmy felemelte az öklét.

– Ez nem igazságos, Fulcher!

Gary hátat fordított neki, és visszaindult a startvonalhoz.

– Ugyan már, hagyd mindkettejüket indulni a döntőben. Mi bajod lehetne belőle? – kérdezte fennhangon Jess.

Gary megtorpant, és szembefordult vele. Fulcher először Jessre nézett, azután Leslie Burke-re.

– A következő alkalommal – szólalt meg gúnytól csöpögő hangon –, a következő alkalommal már azt fogod kérni, hogy valami lány is indulhasson.

Jess elvörösödött.

– Igazad van – mondta merészen. – Miért is ne? – Határozottan Leslie-re nézett. – Akarsz futni?

– Aha – vigyorgott a lány. – Miért is ne?

– Csak nem félsz, hogy kikapsz egy lánytól, Fulcher?

Egy pillanatig azt hitte, Gary megüti, és felkészült a támadásra. Nem hagyhatta, hogy riválisa megsejtse, mennyire berezelt. Fulcher azonban kocogni kezdett visszafelé, és hangos kiáltásokkal terelte a rajtvonalhoz a hármas csoport tagjait.

– Futhatsz a négyesekkel, Leslie – mondta Jess elég hangosan ahhoz, hogy Fulcher biztosan meghallja, azután újra a futókra koncentrált. Látod, mondta magának, megállod a helyed egy ilyen Fulcher-féle csúszómászóval szemben is. Nem kell izgulni.

Bobby Miller könnyedén nyerte a harmadik futamot. Ő volt a legjobb a negyedikesek közül, majdnem olyan gyorsan futott, mint Fulcher. De nem olyan jó, mint én, gondolta Jess. Most már egyre jobban izgult. A négyesek között senki nem volt, aki megszorongathatta. Mégis jobb, ha megijeszti egy kicsit Fulchert, és jó futást produkál saját futamában.

Leslie a jobb oldalára állt a rajtvonalnál. Jess egy kicsit balra húzódott, de a lány mintha észre sem vette volna.

A rajtjelre Jess megiramodott. Csodálatos érzés volt: – még a göröngyös talaj is enyészett tornacipőjének vékony talpa alatt. Jó iramot diktált. Szinte érezte Gary Fulcher meghökkenését a fejlődése láttán. A nézők sokkal hangosabban kiabáltak, mint az előző futamok alatt. Talán mindannyian észrevették. Legszívesebben hátranézett volna, hogy megtudja, hol tartanak a többiek, de ellenállt a kísértésnek. Ha hátranézne, az önteltségnek tűnne. Inkább a célra koncentrált. Minden lépéssel közelebb került.

– Ó, Miss Bessie, ha most látnál…

Érezte, mielőtt meglátta volna. Valaki kezdett felzárkózni. Automatikusan gyorsított. Aztán az alak megjelent a látómezeje szélén, majd hirtelen előbbre került. Jess most már erőlködött. Zihálva vette a levegőt, szemébe izzadság folyt. Ám még így is látta a másikat. A kopott, levágott szárú egy teljes méterrel őelőtte vágott át a célon.

Leslie napbarnított arcán széles mosollyal fordult szembe vele. Jess megbotlott, aztán félig sétálva, félig ügetve visszaindult a rajtvonalhoz. Ez volt az a nap, amikor bajnoknak kellett volna lennie – a negyedik és ötödik évfolyam leggyorsabb diákjának, és még saját futamát sem tudta megnyerni. A mező egyik végén sem éljeneztek. A többi fiú szemlátomást ugyanúgy megdöbbent, mint ő. A cukkolás ideje is eljön, ebben biztos volt, de legalább most nem beszélt senki.

– Oké. – Fulcher megtalálta a hangját. Megpróbált parancsnoknak látszani. – Rendben, srácok. Sorakozzatok fel a döntőhöz! – Leslie-hez lépett. – Jól van, megvolt az örömöd. Most már visszamehetsz a dombtetőre.

– De megnyertem a futamot!

Gary leeresztette a fejét, akár egy bika.

– A lányoknak nem szabadna az alsó mezőn játszaniuk. Jobb, ha visszamész, mielőtt valamelyik tanár meglát.

– Futni akarok – jelentette ki halkan Leslie.

– Már megtetted.

– Mi van, Fulcher? – tört ki Jess haragosan. Képtelen volt uralkodni magán. – Tán félsz versenyezni vele?

Fulcher felemelte az öklét, de Jess egyszerűen odább sétált. Tudta, hogy Fulcher most már engedni fogja versenyezni a lányt. És Gary valóban így tett, ha dühösen és vonakodva is.

Leslie legyőzte. Elsőként ért a célba, és nagy, csillogó szemét az értetlenkedő, izzadt arcokra szegezte. Megszólalt a csengő. Jess még mindig mélyen zsebre vágott kézzel átvágott az alsó mezőn. A lány utolérte, csatlakozott hozzá. Jess kihúzta a kezét, és kocogni kezdett a dombtető felé. Leslie már így is elég problémát okozott neki. A lány azonban szintén felgyorsított, nem hagyta lerázni magát.

– Kösz – mondta.

– Valóban? – Mit köszönsz? – kérdezte magában.

– Te vagy az egyetlen gyerek ebben az egész nyamvadt iskolában, akire megéri lőni. – Jess nem volt biztos benne, de mintha Leslie hangja megremegett volna. Mindenesetre most nem érzett szánalmat iránta.

– Akkor lőj! – Mindössze ennyit felelt.

Aznap délután a buszon olyasmit tett, amit korábban sosem gondolt volna magáról. Leült May Belle mellé. Csak így lehetett biztos benne, hogy Leslie nem tolakszik oda hozzá. Atyám, a lánynak fogalma sem volt róla, mit tehet, és mit nem. Kibámult az ablakon, de így is érezte, amikor odajött, és leült vele szemben.

Hallotta, hogy egyszer a nevét mondja, de a busz elég zajos volt hozzá, hogy úgy tegyen, mintha nem jutott volna el a füléig. Amikor beértek a megállóba, megfogta May Belle kezét, és lerángatta a kislányt a buszról. Mindvégig tisztában volt vele, hogy Leslie ott van mögöttük. Ám ekkor már nem próbálta megszólítani, nem is követte őket tovább. Egyszerűen csak leszállt, és futásnak eredt a régi Perkins-tanya felé. Jess nem bírta megállni, hátrafordult, és utána bámult. Úgy futott, mintha mi sem lenne természetesebb számára. Mozgása a vadkacsák őszi repülésére emlékeztette. Annyira harmonikus volt. A „gyönyörű” szó jutott eszébe, de gyorsan kiverte a fejéből, és elindult a ház felé.

NÉGY

Terabithia uralkodói

Mivel az iskola az amerikai munkásság ünnepe utáni kedden kezdődött, az első tanítási hét rövidre sikeredett. Ez jó volt, mert minden egyes nap rosszabbul alakult az előzőnél. Leslie minden ebédidőben csatlakozott a fiúkhoz, és minden nap győzött. Péntekre már a negyedikes és ötödikes fiúk egy része is elszivárgóit „hegy királyát" játszani a két mezőt elválasztó lejtőre. Mivel alig maroknyian maradtak, nem kellett selejtezőket rendezniük, ami csökkentette az izgatott várakozást. A futásban nem maradt semmi szórakozás, és ez Leslie hibája volt.

Jess most már tudta, hogy soha nem lesz belőle a negyedik és ötödik évfolyam leggyorsabb futója, és az egyedüli vigaszt csupán az jelentette számára, hogy Gary Fulcher sem. Egészen péntekig folytatták a versengést, ám amikor vége lett, és újra Leslie nyert, kimondatlanul is mindenki tudta, hogy a futóversenyeknek ezennel vége.

De legalább eljött a péntek, és Miss Edmunds visszatért. Az ötödikeseknek közvetlenül a szünet után kezdődött a zeneóra. Jess korábban már találkozott Miss Edmundsszal a folyosón; a tanárnő megállította, és beszélt vele néhány szót.

– Rajzolgattál a nyár folyamán?

– Igen, hölgyem.

– Megnézhetem a rajzaidat, vagy nem más szemének szántad őket?

Jess félresöpörte vörös homlokába lógó hajtincseit.

– Szívesen megmutatom őket.

A tanárnő elmosolyodott csodálatos, egyenletes fogsorával, és egy fejrándítással hátravetette csillámló-an fekete fürtjeit.

– Nagyszerű! Majd találkozunk.

Most, ahogy ott ült a tanári rongyszőnyegén, ugyanaz a meleg érzés futott át rajta a hangja hallatán. Még ha csak beszélt, akkor is gazdagon, dallamosan hagyták el a száját a szavak.

Miss Edmunds beszéd közben a gitárján játszadozott, szavait karkötőinek csengése és lágy akkordok festették alá. Szokás szerint farmert viselt, és törökülésben ült előttük, mintha ez lenne a természetes minden tanár számára. Néhány diákot megkérdett, hogy érzi magát, és hogyan telt a nyara. A gyerekek motyogva válaszoltak. Nem beszélt közvetlenül Jess-hez, de időnként olyan pillantást vetett a fiúra azzal a kék szempárral, amelytől a fiú berezonált, mint a gitárhúrok a nő ujjai alatt.

Miss Edmunds Leslie-t is észrevette, és kérte a bemutatását, amit az egyik lány finomkodva meg is tett. Aztán Leslie-re mosolygott, és a lány visszamosolygott rá; Jess nem látta mosolyogni Leslie-t, mióta megnyerte a keddi futóversenyt.

– Nos, mit szeretnél énekelni, Leslie?

– Ó, bármit!

A tanárnő lefogott néhány különös akkordot, és a megszokottnál jóval halkabban énekelni kezdett: Látok fényes földeket, Es az idő közeleg, Itt élünk majd: én meg te, Kezed fogom kezembe…

A többiek sorban csatlakoztak, először csak halkan, hogy illeszkedjenek a nő hangulatához, ám ahogy a dal egyre jobban belelendült, ők is hasonlóképpen tettek, így mire eljutottak az utolsó sorig, az egész iskola hallhatta őket. A dal örömébe belefeledkezett Jess megfordult, és tekintete találkozott Leslie-ével. Rámosolygott a lányra. Miért is ne? Semmi oka nem volt rá, hogy ne tegye. Egyébként is, mitől félt? Atyám, időnként úgy tudott viselkedni, mint egy tökfilkó. Biccentett, és újra elmosolyodott. A lány viszonozta. Ott, a tanári szobában úgy érezte, életének új fejezete kezdődött, és szándékosan választotta ezt az utat.

Nem kellett közölnie Leslie-vel, hogy megváltoztatta a véleményét vele kapcsolatban. A lány anélkül is tudta. A buszon már odaült mellé, és közelebb préselődött hozzá, hogy May Belle is odaférjen. Arlington-ról beszélt, a hatalmas külvárosi iskoláról, ahová korábban járt, a gyönyörű zeneteremről, ahol egyetlen olyan gyönyörű, vagy kedves énektanár sem volt, mint Miss Edmunds.

– Volt tornatermetek?

– Aha. Szerintem az minden iskolának van. Vagy legalábbis majdnem mindegyiknek. – Felsóhajtott. – Nagyon hiányzik. Tornából elég jó voltam.

– Gondolom, gyűlölsz itt lenni.

– Ühüm.

Leslie néhány pillanatig csendben gondolkodott, Jess szerint valószínűleg egykori iskolájáról, amely a fiú képzeletében ragyogó, új épületként jelent meg, sokkal hatalmasabb tornacsarnokkal, mint amilyen az ő átlagos iskolájának van.

– Sok barátod lehetett ott.

– Ühüm.

– Miért jöttél ide?

– A szüleim átszervezték anyagi forrásaikat.

– He?

– Úgy gondolták, túlságosan függenek a pénztől és a karriertől, ezért megvették ezt a régi farmot, hogy földet műveljenek, és átgondolják, mi a fontosabb számukra.

Jess tátott szájjal bámult rá. Tudta, de nem tehetett ellene semmit. Ez volt a legképtelenebb dolog, amit valaha is hallott.

– De hiszen ennek csak te iszod meg a levét?

– Aha.

– Miért nem gondolnak rád?

– Átbeszéltük az egészet – magyarázta a lány türelmesen. – Én is jönni akartam. – Kinézett Jess mellett az ablakon. – Sosem tudhatod előre, mikor fog jönni valami, ami megtetszik.

A busz megállt. Leslie megfogta May Belle kezét, és együtt szálltak le. Jess követte őket, miközben továbbra is azon töprengett, miért akarja két felnőtt ember és egy okos lány otthagyni a kényelmes városi életet egy ilyen helyért.

Figyelték a hangos zúgással távozó buszt.

– Tudod, manapság nem igazán lehet megélni egy farm igazgatásából – mondta végül. – Apámnak Washingtonba kell járnia dolgozni, különben nem lenne elég pénzünk…

– A pénz nem probléma.

– Dehogynem, pont az a probléma.

– Úgy értem, nem nekünk – mondta a lány mereven.

Jessnek időre volt szüksége, hogy ezt felfogja. Nem ismert olyan embereket, akiknek a pénz nem probléma.

– Ó! – Ezután soha nem próbálta szóba hozni a pénzt.

Leslie-nek azonban más problémákkal kellett szembenéznie Lark Creekben, melyek sokkal nagyobb bonyodalmakat okoztak a pénznél.

Mrs. Myersszel kezdődött, aki hangosan felolvasott egy fogalmazást, melyet Leslie írt a hobbijáról. Mindenkinek kellett írnia egy oldalt a kedvenc időtöltéséről. Jess a futballról írt; bár valójában gyűlölte, de tudta, hogy ha a rajzról írna, mindenki rajta nevetne. A fiúk többsége azt állította, hogy kedvenc időtöltésük a Washington Redskins meccseit nézni a tévében. A lányok két csoportra oszlottak: akiket nem igazán érdekelt Mrs. Myers véleménye, azok a tévés vetélkedőműsorokat írták, akik viszont Wanda Kay Moore-hoz hasonlóan a legjobb osztályzatra hajtottak, azok Good Books könyveket olvastak. Ám Mrs. Myers senkinek a fogalmazását nem olvasta fel hangosan, csak Leslie-ét.

– Szeretném felolvasni nektek ezt az írást, két okból is. Az egyik, hogy csodálatosan van megfogalmazva. A másik, hogy egy igazán szokatlan időtöltésről szól… egy lánynak. – Mrs. Myers Leslie-re villantotta híres első napi mosolyát. A lány a padját nézte. Mrs. Myers kedvencének lenni igazi átoknak számított Lark Creek-ben. – „Oxigénpalackos merülés”, Leslie Burke-től.

Mrs. Myers éles hangja mókás kis töredékekké bontotta Leslie mondatait, de a lány szavainak ereje még így is a sötét víz alá ragadta Jesst. Hirtelen azon vette észre magát, hogy alig kap levegőt. Mintha a maszkja megtelt volna vízzel, és nem érhette el időben a felszínt. Fuldokolva verejtékezett. Megpróbálta legyűrni a pánikot. Ez tehát Leslie Burke kedvenc időtöltése. Épeszű ember nem választja az oxigénpalackos merülést kedvenc hobbijának. Leslie azonban rendszeresen művelte. Nem félt lemerülni a sötétség és a levegőtlenség világába. Atyám, gondolta Jess, micsoda gyáva szamár vagyok! Hogyan foghatta el a reszketés pusztán attól, hogy Mrs. Myers felolvasását hallgatta? Még Joyce Ann-nél is gyermetegebbnek érezte magát. Apja elvárta tőle, hogy férfi legyen, erre ő hagyja, hogy egy alig tízéves lány halálra rémítse azzal, hogy elmeséli, mit lehet látni a víz alatt. Ostoba, ostoba, ostoba!

– Biztos vagyok benne – fejezte be Mrs. Myers –, hogy Leslie érdekfeszítő fogalmazása titeket is ugyanúgy lenyűgözött, mint engem.

Még hogy lenyűgözte. Atyám! Kis híján megfulladt! Az osztályteremben lábak csosszantak, papírok zörögtek.

– Most pedig kaptok egy kis házi feladatot. – Elfojtott nyögések. – Biztos vagyok benne, hogy élvezni fogjátok. – Hitetlenkedő mormogás. – A Channel 7-en ma este nyolckor riportfilmet vetítenek egy híres búvárról, Jacques Cousteau-ról. Mindenki nézze meg, és írjon egy oldalt a látottakról!

– Egy teljes oldalt?

– Igen.

– A helyesírás is számít?

– Nem szokott számítani, Gary?

– A papír mindkét oldalára?

– Az egyikre elég lesz, Wanda Kay. De külön díjazom, ha valaki többet dolgozik.

Wanda Kay kimérten mosolygott. Szinte látni lehetett, ahogy csúcsos kis fejében már kezd formát ölteni a tíz oldal.

– Mrs. Myers!

– Igen, Leslie? – Atyám, Mrs. Myers arca szétreped, ha állandóan így mosolyog.

– És ha valaki nem tudja nézni a programot?

– Mondd meg a szüleidnek, hogy ez a házi feladat. Biztos vagyok benne, hogy nem fognak tiltakozni.

– És mi van, ha… – Leslie hangja elhalkult; aztán megrázta a fejét, és megköszörülte a torkát, hogy felerősítse szavait. – Mi van, ha nincs televíziójuk?

Atyám, Leslie! Ne mondd ezt! A miénket bármikor nézheted. Ám már elkésett a lány megmentésével. A hitetlenkedés sziszegő zaja máris kezdett átalakulni megvető mormogássá.

Mrs. Myers meglepetten pislogott.

– Nos… nos… – Pislogott még néhányat. Látszott rajta, ő is azon töpreng, hogyan menthetné meg Leslie-t. – Nos. Ebben az esetben valami másról is írhat egy egyoldalas fogalmazást. Jó így, Leslie? – A felbolydult osztályban megpróbált Leslie-re mosolyogni, de nem sokra ment vele. – Csendet! Csend legyen! Csendet! – Mosolya hirtelen fenyegető homlokráncolássá alakult, amely lecsendesítette a vihart.

Kiosztott néhány könyvből másolt számtani feladatot. Jess lopott pillantást vetett Leslie-re. A lány a papírba temette vörös és haragos arcát.

A szünetben, amikor „hegy királyát" játszottak, látta, hogy Leslie-t Wanda Kay vezetésével körbeveszi egy csapatnyi lány. Nem hallotta, miről beszélnek, de Leslie büszkén hátravetett fejéből tudta, hogy a többiek csúfolódnak rajta. Greg Williams ekkor azonban elkapta, és amíg birkóztak, Leslie eltűnt. A lány problémája valójában nem rá tartozott, de teljes erejével lelökte Greget a dombról, és senkinek sem címezve felkiáltott:

– Mennem kell!

A női mellékhelyiség ajtaja előtt várakozott. Leslie néhány perc múlva kilépett. Látszott rajta, hogy sírt.

– Hé, Leslie… – szólította meg halkan.

– Tűnj innen! – Sarkon fordult, és gyors léptekkel elindult az ellenkező irányba. Jess egyik szemével az iroda ajtaját nézve utána eredt. A szünetben senki nem tartózkodhatott a folyosón.

– Leslie, mi a baj?

– Tökéletesen tudod, hogy mi a baj, Jess Aarons.

– Aha. – Beletúrt a hajába. – Nem kellett volna mondanod. Nyugodtan átjöhetsz nézni…

Ám a lány újból hátat fordított neki, és végigszáguldott a folyosón. Mielőtt Jess befejezhette volna a mondatot, és felzárkózhatott volna hozzá, Leslie becsapta az orra előtt a női mosdó ajtaját. Jess kikullogott az udvarra. Nem kockáztathatta meg, hogy Mr. Turner rajtakapja a női mosdó környékén csellengeni, még a végén perverznek nézné, vagy valami hasonlónak.

Iskola után Leslie előtte szállt fel a buszra, és egyenesen a hátsó, hosszú üléshez ment – a hetedikesek helyéhez. Jess a fejével próbált jelezni neki, hogy jöjjön előre, de ő rá sem hederített. A fiú látta a buszhoz közeledő hetedikeseket – a magas, fölényes, mellesedő lányokat és a komoly, csontos, keskeny szemű fiúkat. Ezek megölik Leslie-t, ha bemerészkedik az ő területükre. Felugrott a helyéről, hátraszaladt, és megragadta a karját.

– Vissza kell jönnöd a megszokott helyedre, Leslie!

Már beszéd közben érzékelte, hogy az idősebb tanulók felnyomakodnak a buszra, és elindulnak az ülések közti keskeny folyosón. Janice Avery aki a hetedikesek közül egyedüliként annak szentelte életét, hogy rettegésben tartsa a nála kisebbeket, már ott állt mögötte.

– Tűnés innen, kölyök! – szólt rá.

Jess kitámasztotta magát, amilyen erősen csak tudta, bár a szíve a torkában dobogott.

– Gyerünk, Leslie! – Azzal megfordult, és végigmérte Janice Averyt göndör, szőke hajától kezdve, szűk blúzán és széles szárú farmerén keresztül gigantikus sportcipőjéig. Amikor befejezte, nagyot nyelt, egyenesen belenézett a lány haragos arcába, és szinte rezzenéstelen hangon megjegyezte: – Úgy nézem, te és Janice Avery nem fértek el itt hátul.

Valaki nevetett.

– A Súlyfigyelők várnak rád, Janice!

Janice szeme elfelhősödött a dühtől, de félreállt, hogy Jess és Leslie visszaülhessenek a helyükre.

Amikor helyet foglaltak, Leslie hátranézett, majd odahajolt Jesshez.

– Ezért rád fog szállni, Jess. Ez egy őrült!

Jessnek jólesett a Leslie hangjában bujkáló elismerés, de félt hátranézni.

– Ugyan – felelte könnyedén. – Szerinted hagyom, hogy egy ilyen buta tehén megijesszen?

Mire leszálltak a buszról, újra tudott nyelni anélkül, hogy a megfulladást kockáztatta volna. Még intett is a hátsó ülések felé, miközben a busz elindult.

Leslie vigyorogva figyelte őt May Belle feje felett.

– Hát, akkor majd találkozunk – mondta.

– Nem gondolod, hogy csinálhatnánk valamit ma délután?

– Én is! Én is akarok! – sivalkodott May Belle.

Jess Leslie-re nézett, a lány szemében elutasítást látott.

– Most nem lehet, May Belle. Leslie és én ma olyasmit fogunk csinálni, amiben nem vehet részt más. Vidd haza a könyveimet, és mondd meg anyának, hogy Burke-éknél vagyok, rendben?

– Nem is fogtok csinálni semmit. Meg sem beszéltétek!

Leslie May Belle fölé hajolt, kezét a kislány vékony vállára tette.

– May Belle, szeretnél néhány új papírbabát?

May Belle gyanakodva húzta össze a szemét.

– Milyen fajtát?

– Élet a telepesek Amerikájában.

A kislány a fejét rázta.

– Menyasszonyt akarok, vagy Miss Amerikát.

– Ezeket akár menyasszony babáknak is tekintheted. Szép, hosszú ruháik vannak.

– És mi a hibájuk?

– Semmi. Vadonatújak.

– Ha ilyen jók, neked miért nem kellenek?

– Ha te is ilyen idős leszel – sóhajtott Leslie –, nem akarsz többé papírbabákkal játszani. Ezeket a nagymamám küldte nekem. Tudod hogy van ez, a nagymamák mindig elfelejtik, hogy felnőttél.

May Belle egyetlen élő nagyanyja Georgiában élt, és soha nem küldött neki semmit.

– Kivágtad már őket?

– Igen, és a ruhákat is. Ollóra sem lesz szükséged.

Látták, hogy gyengül az ellenállása.

– Mi lenne – vetette fel Jess –, ha eljönnél velünk megnézni, és ha tetszenek, rögtön magaddal is viheted őket, amikor elmész megmondani anyának, hol vagyok, hm?

Megvárták, hogy May Belle új kincseit magához ölelve felkapaszkodjon a dombon, azután hátraszaladtak a Perkins-tanya mögötti üres mezőre, és leereszkedtek a farmot az erdőtől elválasztó vízmosásba. Volt ott egy öreg vackorfa az árok oldalában, melyre valaki nagyon régen egy kötelet kötött.

Felváltva lendültek át a kötélen a vízmosás felett. Csodálatos tavaszi nap volt, és ha a kötélen suhanva felnéztek az égre, úgy érezték, mintha lebegtek volna. Jess hátradőlt, és csak úgy habzsolta az ég üde, tiszta színeit. Sodródott a kékségben, akár egy lusta, kövér, fehér felhő.

– Tudod, mire volna szükségünk? – szólt oda neki Leslie. Jesst úgy megmámorosította az égbolt, hogy el sem tudta képzelni, mi másra lehetne még szüksége.

– Egy helyre – folytatta a lány –, csak nekünk. Olyan titkos volna, hogy a világon senkinek sem beszélnénk róla. – Jess visszalendült, és a lábával megállította magát. Leslie lehalkította a hangját, szinte már suttogott. – Lehetne egy egész titkos ország, ahol mi ketten uralkodnánk.

A lány szavai megmozdítottak valamit Jessben. Lehetne uralkodó vagy valami hasonló. Az sem baj, ha csak a képzeletében.

– Oké – mondta –, hol találhatnánk meg?

– Odaát az erdőben, ahol senki nem zavar meg minket.

Jess az erdő bizonyos részeit nem kedvelte. Azokon a részeken majdnem úgy érezte magát, mint a víz alatt, de ezt inkább nem említette.

– Lehetne egy mágikus királyság, mint Narnia, ahová csak úgy juthatsz el, ha átlendülsz ezen a mágikus kötélen. – Leslie egyre inkább izgalomba jött. Csillogó szemmel megragadta a kötelet. – Gyere, keressünk egy helyet, ahol felépíthetjük a várkastélyunkat!

Mindössze néhány méternyit sétáltak be az erdőbe, amikor Leslie megtorpant.

– Mit szólsz ehhez? – kérdezte.

– Rendben – egyezett bele Jess gyorsan; megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy nem kell beljebb menniük. Természetesen követte volna a lányt tovább is, hiszen nem volt gyáva, és szívesen tett volna felfedezőutakat a magas fenyők örökké sötét törzsei közé, ám állandó tartózkodási helyként szívesebben választotta volna ezt a pontot itt, ahol a somfák és bokrok bújócskát játszottak a tölgyek és örökzöldek között, és a nap aranyló pászmái fényes foltokat rajzoltak a lábuk elé.

– Rendben – ismételte, és határozottan bólintott. A száraz aljnövényzetet könnyen el lehetett takarítani, a föld szinte teljesen egyenletes volt. – Ez kiváló hely az építkezésre.

Leslie Terabithiának nevezte el titkos földjüket, és kölcsönadta Jessnek Narniáról szóló könyveit, hogy a fiú is tudja, miként folynak a dolgok egy mágikus királyságban: hogyan kell védeni a fákat és az állatokat, és hogyan kell viselkednie egy uralkodónak. Ez volt a legnehezebb része. Amikor Leslie beszélt, olyan felségesen gördültek le ajkáról a szavak, hogy azonnal el lehetett őt képzelni királynőként. Jess azonban az angollal is csak nehézkesen boldogult, nemhogy egy király költői nyelvezetével.

Értett viszont a barkácsoláshoz. A Miss Bessie legelője melletti szemétdombról hozott deszkákat, és a kijelölt helyen felépítette a kastélyt. Leslie megtöltött egy másfél literes kávésbödönt rágcsálnivalóval és szárított gyümölcsökkel, egy kisebbet pedig madzaggal és szögekkel. Találtak öt régi Pepsi-Colás üveget, ezeket kimosták, és megtöltötték vízzel, mint Leslie mondta, „ostrom esetére”.

Akárcsak Isten a Bibliában, megnézték művüket, és igen jónak találták.

– Rajzolhatnál nekünk egy képet Terabithiáról, itt lóghatna a kastélyban – mondta Leslie.

– Nem tudok. – Hogyan magyarázhatná el oly módon, hogy a lány is megértse, mennyire vágyott rá, hogy kinyújtsa a kezét, és megragadja a körülötte lüktető életet,

ám bárhogy is próbálkozott, az kicsúszott az ujjai közül, és csupán száraz kövület maradt utána a papíron. – Egyszerűen nem érzem a fák költészetét.

Leslie bólintott.

– Ne aggódj, egy nap majd sikerül.

Jess hitt neki, mert az erőd félhomályában minden lehetségesnek látszott. Ők ketten egy egész világot uraltak, ahol nem voltak ellenségek, nem volt Gary Fulcher, Wanda Kay Moore, Janice Avery, sem Jess saját félelmei és hiányosságai, és a Leslie által kitalált, Terabithiára támadó ellenségek sem győzhetik le őket.

Néhány nappal a kastély befejezése után Janice Avery elesett az iskolabuszon, és kiabálva panaszkodni kezdett, hogy Jess felbuktatta. Olyan zűrzavart keltett, hogy a sofőr, Mrs. Prentice leparancsolta Jesst a járműről, és öt kilométert kellett gyalogolnia hazáig.

Amikor végre odaért Terabithiába, Leslie-t a kastélyban találta, éppen a tető egyik hasadéka alatt kuporgott, és olvasni próbált. A könyv borítója egy delfinre támadó gyilkos bálnát ábrázolt.

– Mit csinálsz? – Letelepedett mellé a földre.

– Olvasok. Valamivel el kellett foglalnom magam. Az a lány…! – Képtelen volt visszatartani a dühét.

– Nem számít. Nem okoz gondot egy kis gyaloglás. – Mit számított egy kis séta ahhoz képest, amit Janice Avery művelhetett volna vele?

– Az alapelv, Jess. Ez az, amit meg kell értened. Az ilyen embereket meg kell állítani, különben önkényurakká és diktátorokká válnak.

Jess kivette a kezéből a bálnás könyvet, és úgy tett, mintha a hátborzongató képet tanulmányozná.

– Van valami jó ötleted?

– Tessék?

– Azt hittem, kitaláltál valamit, hogyan lehetne megállítani Janice Averyt.

– Ugyan, ostoba! Most a bálnák megmentéséről beszélek. Könnyen kihalhatnak.

Jess visszaadta neki a könyvet.

– Megmented a bálnákat, és lelövöd az embereket, hm?

A lány végre elvigyorodott.

– Igen, valami hasonló. Mondd csak, hallottál valaha Moby Dickről?

– Az ki?

– Nos, volt egyszer egy hatalmas fehér bálna, Moby Dicknek hívták… – És Leslie belekezdett egy csodálatos történetbe egy fehér bálnáról és egy őrült kapitányról, aki meg akarta ölni. Jessnek viszkettek az ujjai, hogy papírra vethesse. Talán a megfelelő festékekkel sikerülhetne. Biztosan meg lehet oldani valahogy, hogy a bálna fehéren világítson a sötét hullámokban.

Az iskolai órákon először még kerülték egymást, októberre azonban már egyre kevésbé titkolták barátságukat. Gary Fulcher Brendához hasonlóan előszeretettel gúnyolta Jesst a barátnője miatt. Jess azonban nem törődött velük. Tudta, hogy a barátnő olyasvalaki, aki téged kerget a játszótéren, megpróbál elfogni és megcsókolni. Leslie-t azonban ugyanúgy képtelen volt elképzelni, amint egy fiút

kerget, mint Mrs. „Tokás” Myerst a zászlórúd tetején. Gary Fulcher pedig elmehetett oda, ahová gondolta.

Az iskolában a nagyszüneten kívül nem igazán volt szabadidő, és most, hogy nem szerveztek több futóversenyt, Jess és Leslie rendszerint kerestek egy csendes helyet a mezőn, ahol leültek, és beszélgettek. Jess a pénteki mágikus félórák kivételével csupán a nagyszünet miatt várta az iskolát. Leslie mindig kitalált valami vicces dolgot, ami elviselhetővé tette a hosszú napokat. Gyakran tréfálkoztak Mrs. Myersen. Leslie az a fajta lány volt, aki csendesen ült a padjában, soha nem sugdolózott, álmodozott vagy ragozott, hibátlanul oldotta meg a feladatokat, a feje mégis úgy tele volt csínyekkel, hogy ha a tanár egyszer átlátott volna a tökéletesség álarcán, késlekedés nélkül, rémülten elzavarja.

Jess alig volt képes uralkodni arckifejezésén, amikor belegondolt, mi zajlik éppen Leslie angyali tekintete mögött. Leslie az egyik szünetben elmondta neki, hogy egész délelőtt az egyik arizonai fogyókúrás farmra képzelte Mrs. Myerst. Fantáziájában Mrs. Myers egyike volt azoknak a megszállott zabálóknak, akik a legkülönösebb helyekre – még a meleg vizes cső foglalata mögé is! – rejtettek el csokoládészeleteket, hogy aztán lebuktassák, és a többi kövér hölgy előtt megszégyenítsék. Jessnek aznap egész délután a rózsaszín fűzős, kövér Mrs. Myers járt a fejében. „Megint rossz voltál, Gussie!” – dorgálta meg a sovány igazgatónő. Mrs. Myers a sírás határán állt.

– Jesse Aarons! – A tanárnő éles hangja szétoszlatta álmodozását. Képtelen volt egyenesen Mrs. Myers pufók arcába nézni. Az katasztrófa lett volna. Tekintetét a nő egyenetlen ruhaszegélyére szegezte.

– Igen, hölgyem. – Leckéket kellene vennie Leslie-től. Mrs. Myers mindig rajtakapta, amikor elábrándozott, arra azonban soha nem gyanakodott, hogy Leslie nem figyel. Jess lopva a lányra nézett. Leslie beletemetkezett a földrajzkönyvébe – legalábbis mindenki ezt gondolta volna, aki nem ismeri.

Novemberben Terabithiába is beköszöntött a hideg. Nem mertek tüzet rakni a kastélyban, bár odakint néha gyújtottak egyet, és odakuporodtak mellé. Leslie egy ideig két hálózsákot is tartott az erdőben, ám december elején a apja felfigyelt a hiányukra, azért kénytelen volt visszavinni őket. Igazából Jess vette rá, hogy vigye vissza. Nem mintha félt volna a Burke-öktől. Leslie szülei fiatal emberek voltak, fehér, egyenes fogakkal és rengeteg hajjal. Leslie Judynak és Billnek hívta őket, s ez sokkal jobban zavarta Jesst, mint szerette volna. Semmi köze nem volt hozzá, hogyan nevezi Leslie a szüleit, mégsem tudott hozzászokni.

Mindkét Burke írással foglalkozott. Mrs. Burke regényeket írt, és Leslie szerint sokkal jobban ismerték, mint a politikáról író Mr. Burke-öt. Szép látványt nyújtott a polc, amelyiken a könyveik sorakoztak. Mrs. Burke a borítón „Judith Hancock”-ként szerepelt, ami első látásra meglepő volt, de a hátsó borítón ott volt a fénykép egy nagyon fiatal és komoly hölgyről. Mr. Burke sokat utazgatott Washingtonba, hogy befejezzen egy könyvet, amelyen valaki mással közösen dolgozott, de megígérte Leslie-nek, hogy karácsony után otthon marad, elvégzi a javításokat a házon, kertészkedik, zenét hallgat, felolvas, és csak a szabadidejében dolgozik.

Jess szemében nem tűntek valami gazdagnak, ám azt ő is felismerte, hogy a ruháik nem egy newburyi bolt polcáról valók. A Burke-öknek nem volt tévéjük, viszont hegyekben álltak a hangfelvételek, a hi-fijüket pedig mintha a Star Trekből szerezték volna. És bár csak egy kicsi, poros autót birtokoltak, a jármű olasz volt, és meglehetősen drágának látszott.

Mindig kedvesen viselkedtek Jess-szel, amikor a fiú átment hozzájuk, de egy idő után francia politikáról vagy vonósnégyesekről kezdtek beszélgetni, esetleg a prérifarkasok, a vörösfenyők vagy a bálnák megmentéséről, a fiú pedig tátott szájjal nézte őket, és azon gondolkodott, mennyire butának hihetik.

Akkor sem érezte magát kényelmesen, ha Leslie látogatta meg őt. Joyce Ann a mutatóujját a szájába véve bambán bámulta őket. Brenda és Ellie sosem mulasztottak el megjegyzést tenni a barátnőjére. Anyja kimérten és viccesen viselkedett, mint akkor, amikor valami miatt be kellett mennie az iskolába. Később megemlítette Leslie „csiricsáré" ruházatát. Leslie mindig nadrágot viselt, még az iskolában is, haja pedig a „fiúkénál is rövidebb" volt. A szülei pedig „biztosan valami hippik". May Belle vagy megpróbált hozzájuk csapódni, vagy sértődötten gubbasztott, amiért kihagyták. Jess apja csupán néhány alkalommal látta Leslie-t, és biccentéssel jelezte, hogy észlelte jelenlétét, ám anyja szerint ez azt jelentette, nem tetszik neki, hogy egyetlen fia lányokkal játszik, és mindketten aggódva várták a következményeket.

Ami Jesst illeti, ő egyáltalán nem aggódott a „következmények" miatt. Életében először minden reggel úgy ébredt, hogy volt mire várnia. Leslie több volt, mint barát. Ő volt Jess másik, izgalmasabb fele – a belépője Terabithiába és az azon túl elterülő világba.

Terabithia az ő titkuk maradt, és ez kifejezetten előnyös volt, hiszen hogy magyarázhatta volna meg Jess egy kívülállónak? Már amikor elindult a dombon lefelé, az erdő irányába, valami meleg és simogató érzés járta át a testét. Minél közelebb ért a kiszáradt vízmosáshoz és a vackorfáról lógó kötélhez, annál hevesebben vert a szíve. Megragadta a kötél végét, vad elragadtatottsággal átlendült, és puhán földet ért a túloldalon, sokkal magasabbá, erősebbé és bölcsebbé válva a rejtélyes országban.

Leslie a kastély mellett legszívesebben a fenyőerdőben tartózkodott. A fák itt olyan sűrűn nőttek, hogy lombjuk szinte teljesen felfogta a napfényt. A félhomályban nem nőtt fű és bokor, a földet aranyló tűlevélszőnyeg fedte.

– Régen ezt kísértetjárta helynek hittem – vallotta be Jess Leslie-nek az első délutánon, amikor sikerült összeszednie a bátorságát, hogy elvezesse a lányt az erdőbe.

– Hiszen az is – bólintott Leslie. – De nem kell félned, nem gonosz dolgok kísértenek.

– Honnan tudod?

– Te is érezheted, csak figyelj!

Először csak a csendet hallotta. Ugyanazt a csendet, amely korábban mindig megrémítette, most azonban olyan volt, mint az a pillanat, amikor Miss Edmunds befejezett egy dalt, és az akkordok fokozatosan elhaltak. Leslie igazat beszélt. Ott

álltak mozdulatlanul, nem akarták, hogy a talpuk alatt surrogó tűlevelek megtörjék a varázst. Messziről, régi világuk felől a délnek tartó vadludak hangját hallották.

Leslie mély lélegzetet vett.

– Ez nem közönséges hely – suttogta. – Még Terabithia uralkodói is csak akkor jönnek ide, ha nagyon örülnek, vagy nagyon szomorúak. Meg kell őriznünk szentségét, nem zavarhatjuk a szellemeket.

Jess bólintott, és egyetlen szó nélkül visszamentek a vízmosáshoz, ahol elköltötték egyszerű, kekszből és szárított gyümölcsből álló ebédjüket.

ÖT

Az óriásölők

Leslie szeretett történeteket kitalálni a Terabithia békéjét fenyegető óriásokról, de mindketten tudták, hogy az ő életükben a valódi óriás Janice Avery. Természetesen nem csak Jessre és Leslie-re vadászott. Volt két barátja, Wilma Dean és Bobby Sue Henshaw, akik csaknem ugyanolyan nagyra nőttek, mint ő; együtt garázdálkodtak a játszótéren, felkapkodták az ugróiskola köveit, elsodorták az ugróköteleket, és nevetve gúnyolódtak a panaszkodó másodikosokon. Minden reggel odaálltak a lányok mosdójához, és csak úgy engedték be a kicsiket, ha előbb odaadták nekik a tejpénzüket.

May Belle sajnos lassan tanult. Apja vett neki egy csomag Twinkiest, amire oly büszke volt, hogy amint felszállt a buszra, mindent elfelejtett, amit addig tanult, és odakiáltott egy másik elsősnek:

– Tudod, mit fogok ma ebédelni, Billy Jean?

– Mit?

– Twinkiest! – kiáltotta olyan hangosan, hogy még a süketek is hallották volna a hátsó üléseken. Jess a szeme sarkából látta, hogy Janice Avery is felfigyelt a húgára.

May Belle még akkor is az apjától kapott csemegén lelkendezett a busz zúgását túlharsogva, amikor leült a helyére.

– A papa Washingtonból hozta nekem! Jess újra a hátsó ülésre pillantott.

– Jobban tennéd, ha hallgatnál arról az átkozott Twinkiesről! – súgta a kislány fülébe.

– Csak irigykedsz, mert neked nem hozott semmit!

– Oké. – Megvonta a vállát, és húga feje felett Leslie-re nézett. Én figyelmeztettem, nem igaz? Leslie bólintott.

Egyikük sem lepődött meg, amikor a szünetben May Belle üvöltve jött oda hozzájuk.

– Ellopta a Twinkiesemet!

Jess sóhajtott.

– Nem megmondtam neked, May Belle?

– Meg kell ölnöd Janice Averyt! Öld meg! Öld meg!

– Csst! – csitította Leslie a haját simogatva, de May Belle nem vigasztalást akart, hanem bosszút.

– Millió darabra kell verned!

Jess úgy vélte, előbb akaszkodna össze Mrs. Godzillával.

– A verekedés nem old meg semmit, May Belle. Az a Twinkies mostanra már beépülőben van Janice Avery alsó zsírpárnái felé.

Leslie kuncogott, de May Belle-t nem lehetett ennyivel leszerelni.

– Szájhős vagy, Jesse Aarons! Ha nem lennél az, akkor megvernél mindenkit, aki el meri venni a kishúgod Twinkiesét! – Újult erővel folytatta a szipogást.

Jess izmai megfeszültek. Kerülte Leslie tekintetét, nem látott kiutat. Azonnal meg kell verekednie a nőstény gorillával.

– Nézd, May Belle – mondta Leslie –, ha Jess verekedést kezd Janice Averyvel, te is jól tudod, mi fog történni.

May Belle a kézhátával megtörölte az orrát.

– Janice elveri.

– Neeeem. Kirúgják az iskolából, amiért verekedett egy lánnyal. Tudod, mit gondol Mr. Turner azokról a fiúkról, akik lányokat vernek.

– De ellopta a Twinkiesemet!

– Tudom, hogy ellopta, May Belle. Jess és én kitalálunk valamit, hogy megfizessen érte. Nem igaz, Jess?

A fiú buzgón bólogatott. Bármi jobb, mint megverekedni Janice Averyvel.

– Mit akartok tenni?

– Még nem tudom. Nagyon óvatosan kell megterveznünk, de ígérem neked, May Belle, hogy el fogjuk kapni.

– Megesküszöl az életedre?

Leslie ünnepélyesen megtette. May Belle várakozóan fordult Jesshez, aki szintén a szívére tette a kezét, miközben megpróbált nem túl ostobának látszani, amiért egy elsősnek esküdözik a játszótér közepén.

May Belle hangosat szippantott.

– Ez azért nem olyan jó, mintha millió darabra volna verve.

– Nem – ismerte el Leslie –, biztosan nem olyan jó, de mivel Mr. Turner vezeti ezt az iskolát, ez a legtöbb, amit tehetünk. Nem igaz, Jess?

– De, igaz.

Aznap délután, Terabithia erődjébe húzódva haditanácsot tartottak. Hogyan bánjanak el Janice Averyvel anélkül, hogy megverjék vagy felfüggesszék őket – ez volt a fő probléma.

– Talán lebuktathatnánk, amikor elkövet valamit – próbálkozott Leslie egy másik elképzeléssel, miután mindketten elvetették az ötletet, hogy mézet öntsenek az ülésére a buszon, és ragasztót töltsenek a kézkrémébe. – Tudjuk, hogy a mosdóban dohányzik. Ha rá tudnád valahogy venni Mr. Turnert, hogy éppen arra sétáljon, miközben tódul ki a füst…

Jess lemondóan rázta a fejét.

– Öt percébe sem kerülne kiderítenie, ki árulta be. – Pillanatnyi csend következett, mindketten elképzelték, mit tenne Janice Avery azzal, aki lebuktatja az igazgató előtt. – Úgy kell csőbe húznunk, hogy ne tudja, ki volt az.

– Ühüm. – Leslie egy aszalt sárgabarackot rágcsált. –Tudod, mit gyűlölnek legjobban az ilyen Janice-féle lányok?

– Mit?

– Ha a bolondját járatják velük.

Jess visszaemlékezett, milyen arcot vágott Janice aznap, amikor elintézte, hogy mindenki rajta nevessen a buszon. Leslie-nek igaza volt. Találtak egy rést az öreg víziló bőrén.

– Úgy van – bólintott, és lassan elmosolyodott. – Úgy van. A kövérségére gondolsz?

– Mit szólsz hozzá – kérdezte Leslie vontatottan –, ha a fiúk felől közelítjük meg? Kihez vonzódik leginkább?

– Willard Hugheshoz, ez biztos. Az összes hetedikes lány elalél, ha a közelükben sétál el.

– Értem. – Leslie szeme már csillogott. A terv pillanatok alatt kibontakozott. – Írunk neki egy üzenetet Willard nevében.

Jess már elő is halászott egy tollat a dobozból, egy kő alól pedig papírlapot kerített. Mindkettőt odaadta Leslie-nek.

– Nem, te írod. Az én írásom túl szép Willard Hugheshoz.

Jess felkészült, és várt.

– Oké – kezdte a lány –, nos… „Kedves Janice”. Nem, inkább „Drága Janice”.

Jess habozott, látszott rajta, hogy kételkedik.

– Higgy nekem, Jess! Be fogja venni. Tehát „Drága Janice”. Ne törődj a helyesírással meg hasonlókkal. Úgy kell kinéznie, mintha tényleg Willard Hughes írta volna. Rendben. „Drága Janice. Talán nem hiszel nekem, de szeretlek.” – Gondolod, hogy…? – kérdezte a fiú írás közben.

– Mondom, hogy beveszi. Ilyen helyzetben a Janice Averyhez hasonló lányok mindent elhisznek, amit el akarnak hinni. Tehát, „Ha azt mondod, te nem szeretsz engem, megszakad a szívem. Ezért kérlek, ne tégy ilyet. Ha te is annyira szeretsz engem, mint én téged, kedvesem…”

– Várj, nem tudok ilyen gyorsan írni.

Leslie várt, és amikor Jess felnézett, álmodozó hangon folytatta:

– „…akkor várj meg engem ma délután az iskola mögött. Ne aggódj, hogy lekésed a buszt. Hazasétálok veled, és közben kettőnkről beszélgetünk – a „kettőnkről” csupa nagybetűvel –, kedves. Szeretlek és csókollak, Willard Hughes.

– Csókollak?

– Aha, csókollak. Tegyél ide sorban néhány x-et. – Elhallgatott, a fiú válla fölött nézte a művet. – Pompás. Utóirat.

Jess engedelmeskedett.

– Hm. „Ne mondd el senkinek! Szerelmünk egyelőre hadd maradjon kettőnk titka.”

– Ezt miért kell?

– Hogy biztosan elmondja valakinek, te buta. – Leslie újraolvasta a levelet, és elismerően bólintott. – Remek. Elírtad a „hiszed”-et és a „kettőnk”-et. – Újra átnézte. – Hm, egész jól csinálom.

– Az biztos. Valószínűleg volt valami nagy titkos szerelmed Arlingtonban.

– Jess Aarons, meg foglak ölni.

– Hé, kislány, nagy bajba kerülsz, ha megölöd Terabithia királyát.

– Királygyilkosság lesz – mondta büszkén a lány.

– Micsoda?

– Meséltem már neked Hamlet történetét?

A fiú a hátára gördült.

– Még nem – mondta boldogan. Imádta Leslie történeteit. Egy nap, ha olyan kedvében lesz, megkéri, hogy írja le őket egy füzetbe, ő pedig rajzol hozzájuk.

– Nos – kezdte Leslie –, volt egyszer egy Hamlet nevű dán herceg…

Jess fejben felvázolta az árnyas kastélyt a gyötrődő herceggel, aki a mellvédet rótta. Hogyan lehetne ábrázolni egy ködből előbukkanó herceget? A kréta erre természetesen nem alkalmas, de festékkel rá lehetne kenni egy vékony réteget egy másikra, hogy úgy tűnjék, mintha egy alak jönne elő a papír belsejéből. Megborzongott. Tudta, hogy képes lenne rá, ha Leslie megengedné, hogy használja a festékeit.

A Janice Avery megszégyenítését célzó terv legnehezebb része a levél elhelyezése volt. Másnap reggel még az első csengetés előtt besurrantak az iskolába. Leslie néhány méterrel előbbre haladt, hogy ha meglátják őket, senki ne gyanakodjon rá, hogy együtt vannak. Mr. Turner halálos veszélyt jelentett a folyosókon együtt lófráló fiúkra és lányokra. A lány elérte a hetedikesek osztálytermét, és bekémlelt, azután jelzett Jessnek, hogy jöhet. Á fiú tarkóján égnek álltak a szőrszálak. Atyám!

– Hogyan találom meg a padját?

– Azt hittem, tudod, hol ül.

Jess a fejét rázta.

– Azt hiszem, mindegyikbe be kell nézned, amíg meg nem találod. Siess, én majd őrködöm! – Leslie halkan becsukta az ajtót, a fiú pedig sorban átkutatta a padokat. Megpróbált nem túl nagy rendetlenséget csinálni, de úgy remegett a keze, hogy a neveket is alig tudta megnézni.

Hirtelen Leslie hangját hallotta.

– Ó, Mrs. Pierce, éppen önt várom!

Atyám! A hetedikesek tanára éppen itt állt az ajtó előtt, a tanterme felé tartott. Mozdulatlanná dermedt. A csukott ajtón keresztül nem hallotta, mit mond Mrs. Pierce Leslie-nek.

– Igen, asszonyom. Van egy nagyon érdekes fészek az épület déli végén, és mivel – Leslie még jobban felemelte a hangját – ön olyan sokat tud a tudományról, reméltem, hogy vet rá egy pillantást velem, és megmondja, mi rakhatta.

Válaszként halk mormolás hallatszott.

– Ó, nagyon köszönöm, Mrs. Pierce! – Leslie gyakorlatilag üvöltött. – Csak egy percet vesz igénybe, és olyan sokat jelentene nekem!

Amikor hallotta a távolodó lépteket, folytatta a padok átkutatását, míg végül rátalált a Janice nevét viselő tankönyvre. Betette a levelet a padba, a könyvek tetejére, és kiviharzott a tanteremből a mosdóba, ahol elrejtőzött az egyik fülkébe a csengő megszólalásáig.

A szünetben Janice Avery Wilmával és Bobby Sue-val sugdolózott. A három lány ahelyett, hogy a kicsiket zaklatta volna, kart karba öltve figyelte a futballozó fiúkat. Amikor a trió elsétált mellettük, Jess látta Janice kipirult, büszke arcát. Összenézett Leslie-vel, mindketten a szemüket forgatták.

Aznap délután, a busz indulása előtt az egyik hetedikes fiú, Billy Morris szólt Mrs. Prentice-nek, hogy Janice Avery még nem szállt fel.

– Semmi baj, Mrs. Prentice! – kiabált előre Wilma Dean. – Ma este nem jön velünk. – Aztán hangos suttogással folytatta: – Nem árt, ha tudjátok, hogy randija van valakivel!

– Kivel? – érdeklődött Billy.

– Willard Hughesszal. A fiú úgy belezúgott, hogy alig bír magával. Együtt sétálnak haza.

– Valóban? A 304-es járat épp az előbb ment el, Willard Hughes ott ült hátul. Nem úgy tűnt, mint aki valami nagy randira készül.

– Hazudsz, Billy Morris!

Billy elkáromkodta magát, és a teljes hátsó sorban heves vita indult arról, hogy Janice Avery és Willard Hughes szerelmesek-e vagy sem, és vajon találkozgatnak-e titokban.

Amikor Billy leszállt a buszról, még odakiáltott Wilmának: – Jobb, ha megmondod Janice-nek, hogy Willard állati dühös lesz, ha megtudja, miket terjeszt róla az iskolában.

Wilma paprikavörös arccal üvöltött ki az ablakon.

– Oké, fafej! Beszélj csak Willarddal, majd meglátod! Kérdezd meg a levélről! Meglátod.

– Szegény öreg Janice Avery – mondta Jess később, amikor már a kastélyban üldögéltek.

– Szegény öreg Janice? Mindent megérdemelt, amit kapott, és még többet is!

– Elismerem – sóhajtott Jess. – Mégis…

Leslie döbbenten nézett rá.

– Ugye nem sajnálod, amit tettünk?

– Nem. Belátom, hogy meg kellett tennünk, mégis…

– Mégis mi?

Elvigyorodott.

– Talán úgy viszonyulok Janice-hez, mint te a gyilkos bálnákhoz.

A lány a vállába bokszolt.

– Menjünk, keressünk néhány óriást vagy élőholtat, akiket megölhetünk! Unom Janice Averyt.

Másnap, amikor Janice Avery fellépett a buszra, haragosan nézett körül, hátha talál valakit, aki szólni merészel. Leslie megbökte May Belle-t.

May Belle szeme elkerekedett.

– Csak nem…?

– Csss! De igen.

May Belle a hátsó ülések felé fordult, majd vissza, és oldalba bökte Jesst.

– Ti dühítettétek fel ennyire?

Jess bólintott, de vigyázott, hogy a feje minél kevésbé mozduljon.

– Mi írtuk a levelet – súgta Leslie –, de ne mondd el senkinek, különben végez velünk!

– Tudom! – bólogatott May Belle csillogó szemmel. – Tudom!

HAT

Terrien herceg érkezése

Karácsonyig még hátravolt majdnem egy teljes hónap, de Jessék házában a lányok már lázban égtek. Ellie és Brenda mindketten jártak valakivel a konszolidált gimnáziumban, és a fiúk megajándékozásának problémája, valamint annak izgalma, hogy mit kaphatnak tőlük, szünet nélküli találgatásokhoz és veszekedésekhez vezetett. Veszekedésekhez, mert anyjuk szokás szerint arra panaszkodott, hogy a pénzhiány miatt a Télapó még a kicsiknek is alig tud hozni valamit, azt a luxust pedig végképp nem engedhetik meg maguknak, hogy lemezeket és ingeket vegyenek olyan fiúknak, akiket még nem is látott.

– Te mit adsz a barátnődnek, Jess? – kérdezte Brenda szokásos, undok fintorával. A fiú megpróbált oda sem figyelni rá. Éppen Leslie egyik könyvét olvasta, és a disznópásztor segédjének kalandjait sokkal érdekesebbnek tartotta, mint Brenda kötözködését.

– Te nem tudod, Brenda? – csatlakozott be Ellie is. – Jessnek nincs is barátnője!

– Hm, azt hiszem, most az egyszer igazad van. Azt a kórót senki sem nevezné lánynak. – Brenda odanyomta az arcát Jess orra elé, és nagy, kifestett ajkával, vigyorogva mondta ki a lány szót. A fiúban feltámadt a forró harag, és ha nem ugrik fel, és nem vonul ki a szobából, biztosan megüti a nővérét.

Később megpróbált rájönni, mi dühítette fel ennyire. Részben persze az idegesítette, hogy egy Brendához hasonló ostoba tyúk gúnyt űz Leslie-ből. Rágondolni is borzasztó volt, hogy Brenda a vér szerinti testvére, és hogy Leslie és őközte nincs semmiféle rokoni kapcsolat. Talán én is csak egy lelenc vagyok, mint azokban a történetekben, gondolta. Régen, amikor a vízmosásban még patak folyt, egy szurokkal vízhatlanná tett lyukas vödörben lebegve érkeztem. Apám megtalált és hazavitt, mert mindig szeretett volna egy fiút, és csak buta lányai voltak. A valódi szüleim és testvéreim messze élnek – még Nyugat-Virginiánál és Ohiónál is messzebb. Van valahol egy családom, akiknek a szobái könyvekkel vannak tele, és akik még mindig gyászolják elveszett gyermeküket.

Visszakényszerítette magát dühének forrásához. Azért is mérges volt, mert nemsokára karácsony, és semmit nem fog tudni adni Leslie-nek. Nem mintha a lány valami drága ajándékra számított volna; mindössze arról volt szó, hogy kellett neki adnia valamit, mint ahogy eszik, amikor megéhezik.

Gondolta, hogy készít neki egy füzetet, benne a rajzaival. Még papírt és krétát is lopott hozzá az iskolából. Ám egyik rajzával sem volt megelégedve, és végül mindig az lett a vége, hogy a félig befejezett művet a tűzre vetette.

A szünet előtti utolsó iskolahétre egyre elkeseredettebbé vált. Senkihez nem fordulhatott tanácsért vagy segítségért. Apja azt mondta, ad neki egy dollárt minden családtag után, de ha még rajtuk spórol, akkor sem tud megfelelő ajándékot venni Leslie-nek. Emellett May Belle odavolt egy Barbie babáért, és megígérte nővéreinek, hogy összedobják rá a pénzt. Aztán megemelték az árakat, és Jess rájött, hogy még többet kell elvennie a többiektől, ha babát akartak venni May Belle-nek. Húgának ebben az évben valami különlegeset akart venni, mert állandóan búslakodott. Leslie-vel nem vehették be a játékaikba, ám ezt neki nehéz lett volna elmagyarázni. Miért nem játszik inkább Joyce Ann-nel? Elvégre ő nem töltheti minden idejét azzal, hogy May Belle-t szórakoztassa. A Barbie-t tehát meg kellett venni.

Vagyis a pénz elfogyott, és Jesst szinte megbénította a tudat, hogy valamit készítenie kell Leslie-nek. Ő nem olyan volt, mint Brenda vagy Ellie. Nem fogja kinevetni, bármit is ad neki. Saját maga miatt azonban olyan ajándékkal kell előállnia, amire ő is büszke lehet.

Ha volna pénze, vehetne neki egy televíziókészüléket. Egy olyan kis japán tévét, melyet saját szobájában tarthatna, és nem zavarná vele Judyt és Billt. Nem tartotta tisztességes eljárásnak, hogy ennyi pénzük van, mégis megszabadultak a készüléküktől. Nem mintha Leslie ugyanúgy nézne tévét, mint Brenda – tátott szájjal és kiguvadó szemmel, akár egy aranyhal, órákon át. Ám időnként bárkinek kedve támadhat rá. És ha lenne tévéje, a többiek az iskolában eggyel kevesebb dolog miatt csúfolhatnák. Ám természetesen szóba sem jöhetett, hogy televíziót vegyen. Ostobaság, hogy egyáltalán ilyesmire gondolt.

Ostobának is érezte magát. Nyomorultul bámult ki az iskolabusz ablakán. Már az is csoda, hogy egy olyan lány, mint Leslie egyáltalán időt szakít rá. Biztosan csak azért, mert nem talált senki mást. Ha lett volna valaki más is ebben az átkozott iskolában… Kis híján észre sem vette a táblát. A fejében azonban valami jelzett, ő pedig felugrott, és utat tört magának Leslie és May Belle mellett.

– Később találkozunk – motyogta, és az ülések közötti folyosón átbukdácsolt a kilógó lábak erdején.

– Leszállhatnék, Mrs. Prentice?

– Ez nem a te megállód.

– Anya megkért, hogy intézzek el neki valamit – hazudta.

– Remélem, nem keversz bajba, kölyök – mormolta a nő, és belelépett a fékbe.

– Nem, dehogy. Köszönöm.

Leugrott a buszról, mielőtt az teljesen megállt volna, és visszarohant a táblához. „Kutyakölykök ingyen” – olvasta.

Jess megbeszélte Leslie-vel, hogy a karácsony előtti nap délutánján találkozzanak a várkastélyban. A család többi tagja meglátogatta a Millsburg Plazát egy utolsó bevásárlásra, ő azonban nem tartott velük. A kutya apró, fekete-barna jószág volt hatalmas, barna szemmel. Jess ellopott egy szalagot Brenda fiókjából, és a hóna alatt

izgő-mozgó kölyökkel átvágott a dombon a vízmosáshoz. Mielőtt odaért volna, az állat érdesre nyalta az arcbőrét, és levizelte a dzsekije elejét, mégsem haragudott rá. Szorosan a hóna alá fogta, és a lehető legóvatosabban átlendült vele az árkon. Át is sétálhatott volna, hiszen az volt a könnyebbik út, de nem tudott megszabadulni a gondolattól, hogy Terabithiába csak a meghatározott úton lehet eljutni. Nem hagyhatta, hogy a kölyök megszegje a szabályt. Az mindkettejüknek balszerencsét okozhatott volna.

Az erődben a kiskutya nyakába kötötte a szalagot, és közben nevetve figyelte az ijedten hátráló és a szalag végét rágcsáló kölyköt. Okos, élénk kis állat volt – erre az ajándékra igazán büszke lehetett.

A Leslie szemében megcsillanó örömöt semmivel nem lehetett összetéveszteni. A lány letérdelt a hideg földre, felemelte és az arcához tartotta a kölyköt.

– Vigyázz! – figyelmeztette Jess. – Rosszabb, mint egy vízipisztoly.

Leslie messzebb tartotta magától a kiskutyát.

– Hím vagy nőstény?

Végre valami, amit ő taníthatott meg Leslie-nek.

– Fiú – felelte boldogan.

– Akkor Terrien herceg lesz a neve, és kinevezem Terabithia őrzőjévé.

Letette a kutyát, és felállt.

– Hová mész?

– A fenyőligetbe – felelte a lány. – Ez most a boldogság ideje.

A délután folyamán Leslie is átadta ajándékát Jess-nek. Egy doboz vízfesték volt huszonnégyféle színnel, három ecsettel, és mellé néhány vastag festőpapír.

– Atyám! – álmélkodott a fiú. – Köszönöm! – Megpróbálta másként is elmondani, de nem ment. – Köszönöm! – ismételte.

– Nem olyan pompás ajándék, mint a tiéd – mondta félszegen Leslie –, de remélem, azért tetszik.

El akarta neki mondani, mennyire büszke, és mekkora örömöt okozott neki, hogy a karácsony többi része már nem is számít, mert a mai nap annyira jó volt, de nem találta a megfelelő szavakat.

– Ó… igen… igen… – mondogatta, aztán négykézlábra ereszkedett, és ugatni kezdett Terrien hercegnek. A kölyök felszabadultan futkosott körülötte, miközben hangosan csaholt.

Leslie elnevette magát, s ez még jobban felbátorította Jesst. Mindent utánzott, amit a kutya művelt, míg végül a nyelvét lógatva a földre roskadt. Leslie úgy nevetett, hogy beszélni is alig bírt.

– Te… te megőrültél. Hogy képezzük így méltóságteljes őrré? Bolondot csinálsz belőle!

– Vu-uuú! – vonyította Terrien herceg felemelt fejjel. Jess és Leslie is a földre omlottak. Fájt a hasuk a kacagástól.

– Talán nem is rossz ötlet – mondta végül a lány. – Jobb, ha udvari bolond lesz belőle.

– És mi lesz a nevével?

– Ó, azt megtarthatja. Még egy herceg… – ezt már terabithiai hangján mondta – még egy herceg is lehet bolond.

A délután ragyogása éjszakára is Jess-szel maradt. Még testvérei izgatott csacsogása sem érintette meg, amikor kibontották az ajándékokat. Segített kicsomagolni May Belle-nek az átkozott kis ajándékait, majd vele és Joyce Ann-nel együtt elénekelte a „Télapó a városba jön”-t. Aztán Joyce Ann elsírta magát, mert nem volt kandallójuk, és a Télapó biztosan nem fogja megtalálni az utat, és Jess hirtelen sajnálatot érzett iránta, amiért elment a Millsburg Plazába, látta azt a sok csodálatos dolgot, és reménykedett benne, hogy valami piros ruhás idegen valóra váltja az álmait. A hatéves May Belle-be jóval több bölcsesség szorult. Ő csak azt az ostoba Barbie-t akarta. Jess örült, hogy abba fektette a pénzét. Joyce Ann biztosan nem törődik vele, hogy csak egy hajcsatot vett neki, hiszen a Mikulást vádolja majd szűkmarkúsággal.

Sután átkarolta a kislányt.

– Ugyan, Joyce Ann, ne sírj! A jó öreg Mikulás ismeri a járást. Nincs szüksége kéményre, nem igaz, May Belle? – May Belle nagy, komoly szemével őt nézte. Jess cinkosan rákacsintott Joyce Ann feje felett, és ez hatott.

– Így van, Joyce Ann, tudja az utat. Ő mindent tud. – Arcának jobb felével fintorgott, ahogy hiábavalóan próbálta viszonozni a kacsintást. Rendes kölyök. Jess valójában kedvelte May Belle-t.

Másnap reggel segített neki legalább harminc alkalommal felöltöztetni és levetkőztetni a Barbie-ját. A vékony öltözék lecsúsztatása a baba fején és karján keresztül, valamint az apró patentok összepattintása olyan feladat volt, amelyikkel a tömzsi, hatéves ujjak nem egykönnyen boldogultak.

Jess egy versenyautó-készletet kapott, amelyet meg is próbált beüzemelni, hogy ne okozzon csalódást az apjának. Nem az a nagy készlet volt, melyet a tévében is reklámoztak, de ugyanúgy elektromos árammal működött, és tudta, hogy apja sokkal több pénzt ölt bele, mint amennyit megengedhetett volna magának. Azok a nevetséges kis autók azonban folyton lecsúsztak a pályáról a kanyarokban, míg az apja végül már türelmetlenül átkozódva szidalmazta őket. Jess szerette volna, ha minden tökéletesen működik. Azt akarta, hogy apja is ugyanolyan büszke legyen az ajándékára, mint ő a kiskutyára.

– Nagyszerű, de tényleg! Csak még hozzá kell szoknom. – Arca elvörösödött, és néhány másodpercenként hátrasimította szemébe lógó haját, ahogy a műanyag, nyolcas alakú pálya fölé hajolt.

– Olcsó szemét! – Apja belerúgott a földbe, veszélyesen közel a pályához. – Manapság már semmit nem kap az ember a pénzéért.

Joyce Ann az ágyán bömbölt, mert kirántotta a zsinórt beszélő babájából, és az nem beszélt többé. Brenda sértetten biggyesztette az ajkát, mert Ellie harisnyanadrágot kapott karácsonyra, ő pedig csak zoknit. Ellie sem javított a helyzeten, fel-le parádézott vadonatúj harisnyájában, és látványos műsor keretében segített anyjuknak elkészíteni a marhahúsból és édesburgonyából álló vacsorát. Ellie időnként ugyanolyan ostoba tudott lenni, mint Wanda Kay Moore.

– Ifjabb Jesse Oliver Aarons, értékelném, ha abbahagynád a játékot azokkal az ostoba autókkal, amíg megfejed a tehenet. Miss Bessie nem tart ünnepet, még akkor sem, ha te igen.

Jess megkönnyebbülten ugrott fel; örült, hogy ott hagyhatja a pályát, melyet nem sikerült apja megelégedésére működtetnie. Anyja azonban nem vette észre serénységét, és megrovó hangon folytatta:

– Nem is tudom, mihez kezdenék Ellie nélkül. Ő az egyedüli közületek, akit érdekel, hogy élek-halok-e. – Ellie műanyag angyalként mosolygott először Jessre, azután Brendára, aki haragosan nézett vissza rá.

Leslie már várhatta, mert amint kiért a legelőre, látta, hogy a lány kirohan a Perkins-tanyáról; csaknem átbukott a lába körül ugrándozó kiskutyán.

Miss Bessie akoljánál találkoztak.

– Azt hittem, már ki sem jössz ma reggel.

– Hát… tudod, karácsony van…

Terrien herceg Miss Bessie patái után kapkodott. A tehén ingerülten toppantott. Leslie felvette a kutyát, hogy ne zavarja Jesst a fejesben. A kölyök fészkelődött és nyalakodott, szinte lehetetlenné tette Leslie számára a beszédet. A lány vidáman kuncogott.

– Buta kutya! – jelentette ki büszkén.

– Ühüm. – Visszatért a karácsonyi hangulat.

HÉT

Az Aranyszoba

Mr. Burke elkezdte rendbe hozni a régi Perkins-farmot. Mrs. Burke karácsony után beletemetkezett egy könyv megírásába, ezért nem tudott neki segíteni, ez azt jelentette, hogy Leslie-re maradt a vadászat és a beszerzés feladata. Mr. Burke a zenében és a politikában való jártassága ellenére igencsak szétszórt ember volt. Letette a kalapácsot, hogy beleolvasson a „Hogyan csináld..." kézikönyvbe, de a két folyamat között valahol elveszítette a szerszámot. Leslie nagy tehetséggel találta meg neki az elveszített tárgyakat, ráadásul Mr. Burke szerette a lánya társaságát. Szerette maga körül tudni hétvégén, illetve amikor hazaért az iskolából. Leslie mindezt elmondta Jessnek is.

Jess megpróbált egyedül elmenni Terabithiába, de nem érezte jól magát. A mágiához szükség volt Leslie jelenlétére is. Attól tartott, minden elpusztíthat, ha megpróbálja magára erőltetni a varázslatot, miközben nyilvánvaló, hogy az vonakodik eljönni érte.

Ha hazament, vagy az anyja sózott rá valami házimunkát, vagy May Belle akart vele Barbie-zni. Legalább millió alkalommal kívánta, bárcsak soha ne segített volna megvenni azt az ostoba babát. Inkább lefeküdt volna a földre festeni, mint hogy állandóan May Belle kajtasson utána, hogy segítsen visszatenni egy kart vagy felgombolni egy ruhát. Joyce Ann még nála is rosszabb volt. Valami földöntúli örömöt talált abban, hogy ráugorjon a hátsójára, amikor elkezdett volna rajzolni. Ha rákiabált, hogy tűnjön onnan, a szája sarkába dugta mutatóujját, és üvöltésben tört ki. Ezzel természetesen felidegesítette anyjukat.

– Jess Oliver! Hagyd békén azt a gyereket! Egyébként is, mit terpeszkedsz ott a földön, nincs semmi dolgod? Nem megmondtam, hogy nem tudok ebédet főzni, amíg nem vágsz fát a tűzhelyhez?

Néha átlopakodott a régi Perkins-farmra, és meglátogatta Terrien herceget, akit Mr. Burke a tornácra száműzött. Nem hibáztathatta a férfit. Képtelenség dolgozni egy olyan állat mellett, amelyik állandóan a kezed után kapdos, és az arcodat próbálja megnyalni. Elvitte sétálni a kutyát a Burke-ök birtokának felső részére. Az enyhébb napokon Miss Bessie idegesen bőgött a kerítés túloldalán. Úgy tűnt, képtelen hozzászokni a csaholáshoz és kapdosáshoz. De lehet, hogy csak az idő tehetett róla – a télutó mindenki kedvét megmérgezte. Egyetlen ember vagy állat sem tűnt boldognak.

Kivéve Leslie-t. A lány hatalmas lelkesedéssel javítgatta a régi, lerobbant házat. Imádta, hogy az apjának szüksége van rá. Az idő felében, amikor dolgozniuk kellett volna, egymással beszélgettek. Az iskolai szünetben lelkesen mesélte, hogy kezdi „megérteni" az apját. Jessnek soha nem jutott eszébe, hogy a szülőket érteni kell. A szülők azok szülők, nem neked kell megfejtened őket. Volt valami furcsa abban, hogy egy felnőtt ember saját lányával akar összebarátkozni. Inkább saját korosztályából kellene barátokat keresnie, és hagyni, hogy a gyereke is ezt tegye.

Jess érzései Leslie apjával kapcsolatban olyanok voltak, akár egy elüszkösödött seb. Minél többet piszkálod, annál nagyobbá és kellemetlenebbé válik ahelyett, hogy javulna. Rengeteg időt töltesz azzal, hogy megpróbáld magad távol tartani tőle. Aztán elfeledkezel róla, és egyenesen belenyúlsz a közepébe. A férfi egyszerűen az útjában volt. Még a Leslie-vel töltött időt is megmérgezte. A lány ott ült mellette a szünetben, és minden olyan volt, mint a régi szép időkben, aztán hirtelen témát váltott: „Bill ezt meg azt mondta." A fenébe. Pontosan a régi seb közepébe.

Egy idő után Leslie is észrevette. Februárig tartott neki, és egy hozzá hasonló, okos lány esetében ez hosszú, nagyon hosszú időnek számított.

– Miért nem kedveled Billt?

– Ki mondta, hogy nem kedvelem?

– Jess Aarons, mégis, mennyire hiszel ostobának?

Elég ostobának hiszlek… időnként. Ám hangosan inkább csak ennyit mondott:

– Miből gondolod, hogy nem kedvelem?

– Mostanában nem jössz be a házba. Először azt hittem, én tettem valamit. De nem erről van szó. Az iskolában továbbra is beszélsz velem. Sokszor látlak a mezőn Terrien herceggel játszani, de az ajtónak még a közelébe sem jössz.

– Mindig elfoglalt vagy. – Kényelmetlenül vette tudomásul, mennyire hasonlít Brendához, amikor ezt mondja.

– Ugyan már! Tudod, akár segíthetnél is.

Mintha egy elektromos vihar után visszatért volna a fény. Ennyire ostoba lett volna?

Ám még így is napokba telt, hogy kényelmesen érezze magát Leslie apja közelében. A problémát részben az okozta, hogy nem tudta, miként szólítsa.

– Izé… – Leslie és az apja is odafordult. – Khm, Mr. Burke…

– Hívj csak Billnek, Jess!

– Ühüm. – Néhány napig még szerencsétlenkedett a névvel, de minél többet használta, annál könnyebben ment. A fiú sok olyan dologhoz értett, ami nem volt benne Bill fejében és könyveiben. Rájött, hogy valóban hasznos segítség a férfi számára, nem pedig kellemetlenség, amit el kell tűrni vagy a tornácra kell száműzni, mint Terrien herceget.

– Elképesztő vagy – álmélkodott Bill. – Hol tanultad ezeket, Jess? – Jessnek fogalma sem volt róla, ezért csak megvonta a vállát, és hagyta, hogy Bill és Leslie felváltva dicsérjék – bár már maga a munka is elég elismerés volt.

Először lefejtették az ősi tűzhelyet fedő deszkákat, és szabaddá tették a kopott téglákat, akár a talajkutatók az ércteléreket. Azután a régi tapétát szaggatták le a

nappali faláról – mind az öt elnyűtt réteget. Időnként, miközben jókedvűen barkácsoltak vagy festettek, Bill felvételeit hallgatták, vagy Miss Edmunds dalaira tanították a férfit, aki cserébe saját dalait énekelte el nekik. Más alkalommal csak beszélgettek. Jess elképedve hallgatta Bill beszámolóját a világban zajló eseményekről. Ha anya hallotta volna, biztosan nem „valami hippinek" nevezi, hanem egy új Walter Cronkite-nak. A Burke-ök okos emberek voltak. Talán nem elég okosak valaminek a megjavításához vagy felneveléséhez, hanem inkább oly módon okosak, amilyet Jess korábban élő emberekről el sem tudott képzelni. Egyik nap például, miközben javában dolgoztak, Judy lejött hozzájuk, és hangosan olvasott nekik – főként verseket, némelyiket olaszul, amit Jess természetesen nem értett, de beletemetkezett a szavak gazdag hangzásába, és hagyta, hogy melegen beburkolja őt a Burke-ök műveltsége.

A nappalit aranyszínűre festették. Leslie és Jess kékre szerették volna, Bill azonban kitartott az arany mellett, és az végül olyan csodás lett, hogy még a gyerekek is örültek neki. A ferdén beeső késő délutáni napsugarak fénybe öltöztették a helyiséget.

Bill végül bérelt egy csiszológépet a Millsburg Plazá-ban, azután egészen a széles tölgyfa deszkákig lekaparták a fekete padlófestéket, és újracsiszolták az egészet.

– Szőnyegek nem kellenek – jelentette ki Bill.

– Nem – értett egyet Judy. – Az olyan lenne, mint függöny mögé rakni a Mona Lisát.

Amikor Bill és a gyerekek az utolsó darab festéket is lekapargatták az ablakkeretekről, és lemosták az üveget, lehívták Judyt az emeletről, hogy jöjjön, és nézze meg. Leültek a szoba közepére, és körülnéztek. Csodálatos volt.

Leslie mély, elégedett sóhajt hallatott.

– Imádom ezt a szobát – közölte. – Nem érzitek rajta az arany varázslatot? Méltó lenne rá, hogy… – Jess riadtan nézett fel – …hogy egy palotában kapjon helyet. – Megkönnyebbült. Ilyen hangulatban az ember könnyebben ad ki titkokat. Ám a lány nem árult el semmit, még Billnek és Judynak sem, pedig Jess nagyon jól tudta, mennyire szereti a szüleit. Leslie láthatta rajta a feszültséget, mert Bill és Judy között rákacsintott, ugyanúgy, ahogy időnként May Belle vagy Joyce Ann feje felett szokott. Terabithia továbbra is csak kettejüké volt.

Másnap délután magukhoz vették Terrien herceget, és elindultak Terabithia felé. Több mint egy hónapja nem voltak ott együtt, és amikor odaértek a vízmosáshoz, lelassítottak. Jess nem volt benne biztos, hogy még emlékszik, hogyan kell királyként viselkedni.

– Hosszú évekig voltunk távol – suttogta Leslie. – Mit gondolsz, hogy boldogult a királyság ezalatt?

– Merre jártunk?

– Meghódítottuk az északi határunk mellett élő barbárok földjét – felelte a lány. – Ám a kommunikáció megszakadt, és egy teljes holdtölte óta nem kaptunk hírt szeretett otthonunkból. – Tehát így beszél egy királynő?

Jess szerette volna utánozni.

– Szerinted valami baj történt?

– Bátorság, királyom. Könnyen lehet, hogy ez a helyzet.

Csendben átlendültek a túloldalra, ahol Leslie felkapott két botot.

– A kardod, nagyuram! – suttogta.

Jess bólintott. Lekuporodva osontak a kastély felé, mint a rendőrnyomozók a tévében.

– Királynőm! Vigyázz, mögötted!

Leslie megpördült, és összecsapott a képzeletbeli ellenséggel. Aztán még többen rohantak rájuk, és Terabithia erdejében harci kiáltások harsantak. A birodalom őrzője vidám csaholással futkosott körülöttük, túl fiatal volt még ahhoz, hogy felfogja az őket körülvevő veszélyt.

– Visszavonulót fújtak – kiáltotta a bátor királynő.

– Hurrá!

– Kergessük ki őket, hogy soha ne térjenek vissza, s ne élősködhessenek népünkön!

– Ki veletek! El innen, el! – Egészen a vízmosásig szorították vissza az ellenséget, és mire végeztek, beleizzadtak télikabátjukba.

– Végre! Terabithia újra szabad!

A király letelepedett egy farönkre, és megtörölte az arcát, de a királynő nem hagyta sokáig pihenni.

– Uram, azonnal a fenyőligethez kell mennünk, hogy köszönetet mondjunk győzelmünkért.

Jess követte őt a ligetbe, ahol csendben megálltak a félhomályban.

– Kinek mondjunk köszönetet? – kérdezte suttogva Jess.

A lány egy pillanatig habozott.

– Az isteneknek – kezdte. A mágiában sokkal inkább otthon volt, mint a vallásban. – A Liget Szellemeinek.

– Jobb karotok adta nékünk e győzelmet. – Jess már nem emlékezett, hol hallotta ezt, de most megfelelőnek tűnt idézni. Leslie elismerő pillantást vetett rá, és átvette a szót:

– Terjesszétek ki védelmetek Terabithiára, minden népére, s uralkodóira!

– Auuúúú!

Jess próbálta visszatartani mosolyát.

– És kiskutyájukra.

– És Terrien hercegre, védelmezőjére és udvari bolondjára. Ámen.

– Ámen.

Mindkettejüknek sikerült magukba fojtaniuk a vihogást, amíg el nem hagyták a szent helyet.

Néhány nappal azután, hogy találkoztak Terabithia ellenségeivel, egy egészen másfajta találkozásra is sor került az iskolában. Leslie elmondta Jessnek, hogy éppen be akart menni a mosdóba, amikor az egyik fülkéből kihallatszó zokogás megtorpanásra késztette. Lehalkította a hangját.

– Tudom, őrültségnek hangzik, de a láb alapján biztos vagyok benne, hogy Janice Avery volt odabent.

– Te viccelsz! – A vécében pityergő Janice Avery gondolata még Jessnek is túl sok volt.

– Hát, ő az egyetlen az iskolában, akinek Willard Hughes neve van felírva a sportcipőjére. Emellett olyan füstfelhőket eregetett, hogy gázálarc kellett volna.

– Biztos vagy benne, hogy sírt?

– Jess Aarons, meg tudom mondani, ha valaki sír.

Atyám, mi történik vele? Janice Avery eddig csak bajt okozott neki, most mégis felelősséget érzett iránta… mint Burke-ék prérifarkasaiért vagy partra vetődött bálnáiért.

– Még akkor sem sírt, amikor a többiek kigúnyolták Willard Hughes miatt a levél után.

– Igen, tudom.

Jess a lányra nézett.

– Mit tegyünk?

– Tessék? Mit értesz az alatt, hogy mit tegyünk?

Hogyan magyarázza el neki?

– Leslie, ha ő egy ragadozó állat volna, kötelességünk lenne segíteni rajta.

Leslie szórakozott pillantással nézett rá.

– Te mondod nekem mindig, hogy figyeljek másokra – mondta a fiú.

– De Janice Averyre?

– Ha sír, valami nagyon rossz dolog történhetett.

– És mit akarsz tenni?

Jess elvörösödött.

– Nem mehetek be a lányok mosdójába.

– Persze, én viszont igen. Beküldenél a cápa állkapcsai közé. Köszönöm, inkább nem kérek belőle, Mr. Aarons.

– Leslie, esküszöm… én mennék be, ha megtehetném. – Komolyan így gondolta. – Csak nem félsz tőle? – Nem kötözködni akart, egyszerűen csak meglepődött rajta, hogy Leslie esetleg be van ijedve.

A lány rávillantotta a tekintetét, és a megszokott módon büszkén hátravetette a fejét.

– Oké, bemegyek. De tudnod kell, Jess Aarons, hogy ez életed legostobább ötlete.

Követte a lányt a folyosóra, és elrejtőzött a lányok mosdójához legközelebb eső falmélyedésben. Legalább ott akart lenni a lány közelében, amikor Janice kidobja a helyiségből.

Egy percnyi csend következett, miután az ajtó becsukódott Leslie mögött. Aztán hallotta, hogy a lány mond valamit Janice-nek. Hosszú szitkozódás következett, túlságosan hangosan ahhoz, hogy az ajtó letompítsa. Ezt hangos szipogás követte, Istennek hála nem Leslie-é, azután szavak és zokogás felváltva – majd megszólalt a csengő.

Nem hagyhatta, hogy elkapják, amint a női mosdó előtt leskelődik, de hogyan távozhatna? Az azt jelentené, hogy elhagyja a tűzvonalat. Az épületbe berontó gyerekek megoldották a problémát. Hagyta, hogy magával sodorja az áradat, és elvergődött a földszinti lépcsőig, miközben fejében még mindig a káromkodás és sírás hangjai kavarogtak.

Az ötödikesek osztálytermébe érve az ajtóra szegezte tekintetét, Leslie-t várta. Félig-meddig arra számított, hogy amikor bejön, ki lesz lapítva, akár a prérifarkas a Kengyelfutó gyalogkakukkban. Ám a lány mosolyogva, monoklik nélkül érkezett meg. Odalibbent Mrs. Myershez, elnézést kért a késése miatt, a tanárnő pedig az utóbbi időben csak Leslie Burke számára fenntartott arckifejezéssel mosolygott rá.

Hogyan tudja meg, mi történt? Ha megpróbál eljuttatni hozzá egy üzenetet, a többiek is elolvashatják. Leslie a sarokban ült, távol a szemetestől és a ceruza-hegyezőtől, így kizárt, hogy valami más tevékenység álcája alatt néhány titkos szót válthasson vele. És ő sem fordult Jess irányába. Meg sem moccant. Egyenes háttal ült a székén, és ugyanolyan elégedettnek tűnt, mint a motorkerékpáros, aki éppen most ugratott át tizennégy kamion felett.

Leslie egész délután önelégülten vigyorgott, sőt, még a buszon is, ahol Janice Avery elhaladtában apró, szégyenlős mosolyt villantott rá. A lány Jessre nézett, mintha azt mondaná: „Láttad ezt?" Jess majd beleőrült, annyira szerette volna tudni, mi a helyzet. Leslie azonban még a busz távozása után is húzta az idegeit, állával May Belle felé bökött, amolyan „előtte nem beszélhetek" mozdulattal.

Ám végül, az erőd biztonságában mindent elmesélt neki.

– Tudod, miért sírt?

– Honnan tudhatnám? Elmondanád végre, Leslie? Mi a fene történt odabent?

– Janice Avery nagyon szerencsétlen lány. Tudtad ezt?

– Az isten szerelmére, miért sírt?!

– Ez egy igen bonyolult helyzet. Most már értem, miért van Janice-nek olyan sok problémája a kapcsolataival.

– Elmondod, mi történt, mielőtt idegbajt kapok?

– Tudtad, hogy az apja veri?

– Sok gyereket ver az apja. – Kiböknéd végre a lényeget?

– Nem, úgy értem, komolyan veri. Az ilyen verésért Arlingtonban börtönbe zárják az embereket. – Hitetlenkedve rázta a fejét. – El sem tudod képzelni…

– Ezért zokogott? Mert az apja veri őt?

– Ó, dehogy. Állandóan veri, emiatt nem sírna az iskolában.

– Akkor miért sírt?

– Nos… – Leslie ezt nagyon szerette. A végtelenségig tudta húzni őt. – Nos, ma annyira dühös lett az apjára, hogy beszélt róla az úgynevezett barátnőinek, Wilmának és Bobby Sue-nak.

– És?

– És az a kettő… ők… – Megfelelő szót keresett Janice Avery barátnőinek leírására, de egyet sem talált. – Elmondták az összes hetedikesnek.

Jess megsajnálta Jánice Averyt.

– Még a tanár is megtudta.

– Hűha – sóhajtotta a fiú. Lark Creekben volt egy íratlan szabály, fontosabb Mr. Turner minden előírásánál. Az a szabály, hogy az otthoni problémákat soha nem szabad keverni az iskolai élettel. Ha a szülők szegények, műveletlenek vagy durvák voltak, esetleg nem akartak televíziókészüléket venni, akkor a gyereküknek kellett megvédeni őket. Holnapra a Lark Creek-i iskola minden tanára és diákja Janice apjáról fog beszélni. Nem számított, hogy a saját apjuk esetleg az állami kórházban vagy a szövetségi börtönben tartózkodott, ők nem árulták el őket, Janice viszont megtette.

– És tudod, mi van még?

– Mi?

– Elmondtam Janice-nek, hogy nincs tévénk, és emiatt mindenki kinevet. Közöltem vele, hogy tudom, milyen érzés, amikor mindenki furcsának tart.

– Mit válaszolt?

– Tudta, hogy az igazat mondom. Még tanácsot is kért tőlem.

– Valóban?

– Mondtam neki, tegyen úgy, mintha nem is tudná, miről beszél Wilma és Bobby Sue, mintha fogalma sem lenne róla, honnan szedték ezt a vad történetet, és egy héten belül mindenki elfeledkezik róla. – Izgatottan előrehajolt. – Szerinted ez jó tanács volt?

– Istenem, honnan tudhatnám? Jobban érezte magát tőle?

– Azt hiszem. Úgy tűnt.

– Nos, akkor jó tanács volt.

A lány boldogan és megkönnyebbülten dőlt hátra.

– Tudod, mit mondok, Jess?

– Mit?

– Azt hiszem, neked köszönhetően már másfél barátom van a Lark Creek-i iskolában.

Mélyen megérintette, hogy Leslie-nek ez ilyen sokat jelent. Mikor tanulja meg végre, hogy a többiek nem érdemesek a figyelmére?

– Ó, már több barátod is van.

– Nem. Csak másfél. Szörnyszájú Myers nem számít.

Itt, saját titkos helyükön az érzések úgy bugyogtak a fiúban, akár a pörkölt a tűzhelyen: egyrészt szomorú volt a lány magányossága miatt, ám ugyanakkor boldogságot is érzett. Leslie egyetlen barátjának lenni az egész világon… nem tehetett róla, de ennek nagyon örült.

Aznap éjjel, amikor a sötétben (nem kapcsolta fel a villanyt, nehogy felébressze a kicsiket) az ágya felé tapogatózott, meglepetten hallotta, hogy May Belle vékony hangon a nevét suttogja.

– Hogyhogy te még ébren vagy?

– Jess, én tudom, hová szoktatok rejtőzni Leslie-vel.

– Hogy érted ezt?

– Követtelek titeket.

Egyetlen ugrással húga ágyánál termett.

– Nem szabadott volna utánam jönnöd.

– Mert? – kérdezte May Belle pimaszul.

Jess megragadta a vállát, és kényszerítette, hogy a szemébe nézzen. A kislány ijedt csibeként pislogott a sötétben.

– Figyelj jól, May Belle Aarons! – suttogta sziszegve Jess. – Ha egyszer rajtakaplak, fabatkát sem fog érni az életed!

– Oké, rendben! – Visszacsúszott a takaró alá. – Hé, te aztán félelmetes tudsz lenni. Megmondalak a mamának.

– Ezt nem teheted, May Belle. Nem mondhatod el neki, hová járunk Leslie-vel.

A kislány sértődött szipogással felelt. Jess újra megfogta a vállát. Mindenre elszánta magát.

– Komolyan mondom, May Belle. Senkinek nem mondhatsz semmit! – Elengedte a húgát. – Nem akarok többet arról hallani, hogy követsz, vagy hogy szólsz anyának, megértetted?

– Miért nem?

– Mert ha megteszed… kénytelen leszek elmondani Billy Jean Edwardsnak, hogy néha még mindig az ágyba pisilsz.

– Ezt nem teheted!

– Jobb, ha nem próbálod ki.

Megeskette a kislányt a Bibliára, hogy soha nem mondja el senkinek, és soha többé nem követi, de még így is sokáig forgolódott álmatlanul. Hogyan bízhatna egy fecsegő hatévesre mindent, ami fontos számára? Néha úgy tűnt számára, az élete olyan kényes, akár egy pitypang. Egy apró fújás bármilyen irányból, és menten darabokra hullik.

NYOLC

Húsvét

Bár már közel jártak húsvéthoz, az éjszakák nagy része még mindig nem volt olyan meleg, hogy Miss Bes-űsie-t kint hagyhassák a szabadban. És az eső is állandóan esett. Így telt el egész március. Sok év óta először a vízmosásban patak zubogott – nem csak egy apró erecske, hanem komoly áradat, amely igen félelmetesnek tűnt a kötélen való átlendülés közben. Jess a dzsekije belsejében vitte át Terrien herceget, de a kölyök olyan gyorsan nőtt, hogy bármelyik pillanatban kiugorhatott és elsüllyedhetett a vízben.

Ellie és Brenda már azon veszekedtek, mit kellene viselniük a templomban. Mivel anya három éve megharagudott a lelkészre, az Aaronsok csupán húsvétkor mentek el a templomba, pedig az fontos eseménynek számított. Anyjuk állandóan a szegénység miatt panaszkodott, de rengeteg időt és pénzt szánt rá, hogy családja ne maradjon szégyenben a kinézete miatt. Ám egy nappal azelőtt, hogy elvitte volna őket a Millsburg Plazába, apjuk a szokásosnál korábban érkezett haza Washingtonból. Kirúgták a munkahelyéről. Ebben az évben nem lesz új ruha.

Ellie és Brenda úgy sírtak fel, mint két tűzjelző sziréna.

– Nem kényszeríthettek, hogy elmenjek templomba! – nyafogta Brenda. – Nincs egy rongyom, amit felvegyek.

– Csak mert túl kövér vagy – motyogta May Belle.

– Hallod mit mondott, anya? Megölöm ezt a kölyköt.

– Brenda, befognád a szád? – szólt rá élesen az anyjuk. Aztán fáradtabb hangon hozzátette: – Most sokkal nagyobb gondunk is van, mint a húsvéti ruha.

Apjuk hangosan becsörtetett, és kávét töltött magának a tűzhely hátuljában álló kancsóból.

– Miért nem kölcsönzünk? – kérdezte Ellie hízelgően. Brenda is csatlakozott.

– Tudjátok, mit csinálnak mások? Kikölcsönöznek ruhákat, viselik, azután visszaviszik, és azt mondják, nem volt jó rájuk, vagy valami hasonlót. A boltok nem problémáznak.

– Életemben nem hallottam ilyen butaságot – csattant fel apjuk. – Nem hallottátok, hogy anyátok azt mondta, fogjátok be a szátokat?

Brenda csendben maradt, de olyan hangosan durrogtatta a rágóját, ahogy csak tudta, hogy bebizonyítsa, őt nem lehet ilyen könnyen félreállítani.

Jess örült, hogy kimenekülhetett a pajtába, a mindig szelíd Miss Bessie-hez. Egy idő után valaki kopogtatott.

– Jess?

– Leslie? Gyere be!

A lány előbb benézett, majd letelepedett a földre a fiú sámlija mellé.

– Mi újság?

– Szent ég, ne is kérdezd! – Ütemesen fejte a tőgyet, és figyelte a vödör alján loccsanó tej ütemes plink-plink-plink-)ét.

– Annyira rossz?

– Apát elbocsátották, Brenda és Ellie pedig kétségbe vannak esve, mert nem kapnak új ruhát húsvétra.

– Ó, sajnálom. Úgy értem apádat.

Jess elvigyorodott.

– Hát, a nővéreim miatt én sem aggódom. Ahogy ismerem őket, valakitől ki fogják csalni azt a ruhát. Rosszul lennél, ha látnád, micsoda felvonulást tudnak csapni a templomban.

– Nem is tudtam, hogy jártok templomba.

– Csak húsvétkor. – A meleg tőgyre koncentrált. – Gondolom, elég nagy butaságnak vagy hasonlónak tartod.

A lány egy ideig nem felelt.

– Azt hiszem, én is szeretnék elmenni.

Jess abbahagyta a fejést.

– Időnként egyáltalán nem értelek téged, Leslie.

– Még soha nem voltam templomban. Új élmény lenne számomra.

A fiú folytatta a munkát.

– Gyűlölnéd.

– Miért?

– Unalmas.

– Szeretném saját szememmel látni. Gondolod, a szüleid megengednék, hogy veletek tartsak?

– Nem húzhatsz nadrágot.

– Vannak rendes ruháim is, Jess Aarons.

Egyik csoda a másik után.

– Nesze, nyisd ki a szád!

– Miért?

– Csak nyisd ki! – Amint a lány engedelmeskedett, célba vette egy tej sugárral.

– Jess Aarons! – Gurgulázva ejtette ki a nevét, a tej az állán csorgott lefelé beszéd közben.

– Most ne nyisd ki! Kárba megy a drága tej.

Leslie fuldokolva, köhögve nevetett.

– Bárcsak a baseball-labdát tudnám ilyen egyenesen hajítani. Hadd próbáljam meg még egyszer.

Leslie visszafojtotta kacagását, becsukta a szemét és engedelmesen kitátotta a száját.

Csakhogy most Jess nevetett, így nem tudott biztosan célozni.

– Tökfilkó, pont a fülemet találtad el! – Leslie felrántotta a vállát, és pólójának ujjával törölgette meg a fülét. Azután nevetve omlott vissza a földre.

– Örülnék, ha mielőbb végeznél a fejessel, és visszajönnél a házba. – Jess apja állt az ajtóban.

– Azt hiszem, jobb, ha most megyek – mondta Leslie halkan. Felkelt, és az ajtóhoz sétált. – Elnézést. – Jess apja félreállt, hogy elengedje a lányt. Jess várta, hogy valamit mondjon, de a férfi csak állt ott hosszú percekig, majd megfordult és távozott.

Ellie közölte, hogy elmegy a templomba, ha anya engedi, hogy az áttetsző blúzát viselje, Brenda pedig legalább egy új szoknyát kért. Végül mindenki kapott valamit, kivéve Jesst és az apját. Egyikük sem törődött vele, de Jessnek támadt egy ötlete, ami alkupozícióba helyezhette anyjával szemben.

– Mivel én nem kaptam semmit, nem kérhetném, hogy Leslie is eljöhessen velünk?

– Az a lány? – Látta, hogy anyja nagy igyekezettel próbál valami indokot találni rá, hogy nemet mondhasson. – Nem öltözködik megfelelően.

– Anya! – Most olyan volt a hangja, mint Ellie-é. – Leslie-nek vannak ruhái. Több száz van neki.

Anyja keskeny arca még jobban megnyúlt. Úgy rágcsálta az ajkát, ahogy időnként Joyce Ann szokta, és olyan halkan beszélt, hogy Jess szinte alig hallotta.

– Nem akarom, hogy beleüsse az orrát a családi ügyekbe.

Jess legszívesebben átölelte volna, ahogy May Belle-t szokta, amikor meg akarja nyugtatni.

– Nem fogja beleütni, anya, ígérem!

Az asszony felsóhajtott.

– Rendben, ha illő módon felöltözik…

Leslie illő módon felöltözött. Haját egyenesre fésülte, és apró, régimódi virágokkal díszített blúza fölé tengerészkék felsőt öltött. Vörös térdzoknijához fényes bőrcipőt húzott, melyet Jess eddig még soha nem látott, mivel Leslie a többi Lark Creek-i gyerekhez hasonlóan mindig sportcipőt viselt. Még a viselkedése is illedelmes volt. Valamelyest visszafogta élénkségét, és udvarias „igen, asszonyom” és „nem, asszonyom” válaszokat adott Jess anyjának, mintha érzékelte volna, mennyire fél az asszony attól, hogy esetleg tiszteletlenül fog viselkedni. Jess tudta, milyen erősen küzd Leslie, hiszen egyébként sosem mondta senkinek, hogy „igen, asszonyom”.

Leslie-hez képest Brenda és Ellie úgy festettek, mint két páva, akik a tollaikban gyönyörködnek. Mindketten ragaszkodtak hozzá, hogy a pickup elejében utazzanak szüleikkel, bár ezt Brenda alkatát figyelembe véve nem volt egyszerű megoldani. Jess, Leslie és a kislányok boldogan másztak fel hátra, ahol letelepedtek a Jess apja által az oldalfalra rögzített padokra.

A nap ugyan nem ragyogott, de hosszú idő óta ez volt az első esőmentes időszak. Sorban elénekelték az „Ó, Uram, micsoda reggel! „-t, a „Csodálatos mezők”-et és az „Énekelj egy dalt!”-ot, amit Miss Edmunds tanított nekik, és Joyce Ann kedvéért még a „Száncsengő”-t is. A szél messzire vitte hangjukat, ettől az egész éneklés

sejtelmessé vált, és Jess úgy érezte, hatalma van a kisteherautó kerekei alatt tovasuhanó dombok felett. Az utazás túlságosan rövid volt, különösen Joyce Ann számára, aki rögtön sírni kezdett, mert a megérkezés félbeszakította a „Télapó a városba jön" első versszakát, mert a „Száncsengő" után a kedvenc dala volt. Jess megcsiklandozta a kislányt, amíg újra el nem nevette magát, így mindannyian kipirult arccal, boldogan ugrottak le az autóról.

Késtek egy keveset, de ez a tény Ellie-t és Brendát egyáltalán nem zavarta, mert így végiglejthettek a főhajón az első sorig, és biztosak lehettek benne, hogy minden tekintet őket követi, és mindenki irigykedve nézi őket. Atyám, gyomorforgatóan festettek! És Jess anyja még amiatt aggódott, hogy Leslie szégyent hozhat rá. Jess behúzta a vállát, és a lányok után, közvetlenül az apja előtt becsusszant a padsorba.

A templom mindig ugyanolyannak tűnt. Jess ugyanúgy ki tudta kapcsolni magát itt is, mint az iskolában. Teste a gyülekezettel együtt állt fel és ült vissza, elméje azonban tompán lebegett, nem igazán gondolkodott vagy álmodozott, de legalább szabad volt.

Egy vagy két alkalommal észrevette, hogy állva hallgatja a hangos, nem túl dallamos énekeket. Tudatának peremén észlelte, hogy Leslie is a többiekkel dalol, és álmosan eltöprengett rajta, vajon miért fárasztja magát.

A prédikátor egyedi módon szólt hallgatóságához. Percekig mormolta az álmosító szavakat, aztán hirtelen bumm! – elkezdett üvölteni. Jess minden ilyen alkalommal összerezzent, és hosszú percekbe telt, mire újra megnyugodott. Mivel nem figyelt a szavakra, a férfi vörös, verejtéktől csillogó arca különösen oda nem illőnek tűnt a félhomályos templombelsőben. Mintha Brenda tartott volna hosszas kioktatást Joyce Ann-nek arról, hogy ne piszkálja az ajakrúzsát.

Hosszú időbe telt, mire Ellie és Brenda eltávolodtak a templom bejáratától. Jess és Leslie előrementek, feltették az autóra a kislányokat, azután ők is letelepedtek.

– Hm, igazán örülök, hogy eljöttem.

Jess hitetlenkedve nézett Leslie-re.

– Jobb volt, mint egy mozi.

– Te viccelsz.

– Nem, komolyan. – És tényleg nem viccelt. Le lehetett olvasni az arcáról. – Ez az egész Jézus dolog egész érdekes, nem gondolod?

– Hogy érted ezt?

– Az a sok ember mind meg akarta ölni, pedig nem is ártott nekik. – A lány egy pillanatig habozott. – Csodálatos történet, akárcsak Abraham Lincolné vagy Szókratészé… vagy Aslané[1].

– Ez egyáltalán nem csodálatos – szólt közbe May Belle. – Inkább ijesztő. Szegeket verni valaki kezébe.

– May Belle-nek igaza van. – Jess lenyúlt elméjének legmélyebb bugyrába. – Isten azért engedte meghalni Jézust, mert mindannyian gonosz bűnösök vagyunk.

---

[1] Aslannak hívják az oroszlánt a Narnia krónikáiban.

– Szerinted ez igaz?

A fiú megdöbbent.

– Benne van a Bibliában, Leslie.

A lány úgy nézett rá, mintha vitatkozni készülne, de aztán szemlátomást meggondolta magát.

– Ez őrület, nem? – Megrázta a fejét. – Hinned kell benne, de utálod. Nekem nem kell hinnem benne, és csodálatosnak találom. – Újra a fejét rázta. – Elképesztő.

May Belle úgy nézett rá, mintha Leslie valami furcsa lény lenne az állatkertben.

– A Bibliában hinned kell, Leslie!

– Miért? – Őszinte kérdés volt. Leslie nem szokott okoskodni.

– Mert ha nem hiszel a Bibliában – kerekedett el May Belle szeme –, akkor Isten megátkoz, és a halálod után pokolra kerülsz.

– Hol hallott ilyeneket? – fordult Leslie Jesshez, mintha őt vádolná valami bűnnel, amit elkövetett saját húga ellen. A fiú elvörösödött, Leslie szavai és hangja áramütésként érték. Tekintetét lesütötte, és tépkedni kezdte az egyik vászonzsák szélét.

– Így van, nem igaz, Jess? – követelte a választ May Belle éles hangon. – Isten nem küld a pokolra, ha nem hiszel a Bibliában?

Jess félresöpörte előrehulló haját.

– Azt hiszem.

– Én ezt nem hiszem – jelentette ki Leslie. – Szerintem te még a Bibliát sem olvastad.

– A nagy részét olvastam. – Jess még mindig a zsákot piszkálta. – Nem is nagyon van más könyvünk. – Félig vigyorogva nézett fel Leslie-re.

A lány elmosolyodott.

– Oké, de akkor sem gondolom, hogy Isten csak úgy a pokolra juttatna embereket.

Egymásra mosolyogtak, és megpróbálták figyelmen kívül hagyni May Belle sipító hangját.

– De Leslie, mi lesz, ha meghalsz? Mi történik, ha meghalsz?

KILENC

A gonosz varázslat

Húsvét hétfőn ismét korán kezdett esni az eső. Mintha az elemek összeesküdtek volna, hogy tönkreteszik ezt a rövid szabad hetet. Jess és Leslie törökülésben üldögéltek Burke-ék verandáján, és figyelték, ahogy egy elhaladó teherautó kerekei alól hatalmas, sáros vízfüggöny csap a magasba.

– Ez sem tartja be a nyolcvan kilométert – motyogta Jess.

Ekkor valami kirepült a vezetőfülke ablakán. Leslie talpra ugrott.

– Szemetelő! – kiáltotta az időközben eltűnő hátsó lámpák után.

Jess is felállt.

– Mihez volna kedved?

– Legszívesebben elmennék Terabithiába. – Szomorúan nézett ki az esőbe.

– Hát akkor menjünk!

– Rendben – bólintott a lány hirtelen felélénkülve. – Miért ne?

Felvette cipőjét, esőkabátját, és elgondolkodott az esernyőn is.

– Szerinted át tudunk lendülni az ernyővel?

Jess a fejét rázta.

– Nem hiszem.

– Ugorjunk be hozzátok, hogy felvehesd a cipőd meg egyebeket.

A fiú vállat vont.

– Ennél alkalmasabb ruhám nincs. Így megyek.

– Odaadom Bill egyik régi kabátját. – Leslie felszaladt a lépcsőn, ám ekkor Judy jelent meg a folyosón.

– Mit műveltek, gyerekek? – Ugyanazokat a szavakat használta, mint Jess anyja, de teljesen más hangsúllyal. Judy szeme beszéd közben is ködös volt, és hangja mintha kilométerekről szólt volna.

– Nem akartunk zavarni, Judy.

– Semmi gond, úgyis elakadtam. Akár pihenőt is tarthatok. Ebédeltetek már?

– Semmi baj, Judy. Majd szerzünk magunknak valamit.

Judynak valamelyest sikerült fókuszálnia a tekintetét.

– Cipő van rajtad.

Leslie lenézett a lábára.

– Ó, igen – mondta, mintha ő maga is csak most venné észre. – Gondoltuk, kimegyünk egy kicsit.

– Megint esik?

– Aha.

– Régen szerettem az esőben sétálni. – Judy úgy mosolygott, ahogy May Belle szokott álmában. – Nos, ha boldogultok…

– Persze.

– Bill visszajött már?

– Nem. Azt mondta, csak későn jön, ne aggódjunk.

– Rendben – bólintott a nő. – Ó! – mondta hirtelen, és a szeme tágra nyílt. – Ó! – Visszarohant a szobába, és hamarosan hallani lehetett az írógép kattogását.

Leslie vigyorgott.

– Úgy tűnik, eddig tartott az elakadás.

Jess elgondolkodott, milyen érzés lehet, ha valakinek olyan anyja van, aki történeteket tart a fejében ahelyett, hogy egész nap a tévé előtt ülne. Követte Leslie-t a folyosóra, ahol a lány már egy nagy szekrény belsejében turkált. Kezébe nyomott egy bézs színű esőkabátot és furcsa, fekete puhakalapot.

– Cipő nincs. – Hangját eltompították a nyakába lógó kabátok. – Mit szólsz egy klumpához?

– Mihez?

Leslie kidugta a fejét a kabátok közül.

– Papucs. – Odanyújtotta neki. Ránézésre is nagynak tűnt.

– Hagyjuk, csak elveszíteném a sárban. Megyek mezítláb.

– Oké, akkor én is.

A föld hideg volt. A jeges sár apró fáj dalom tüskékkel kínozta talpukat, ezért inkább futottak, gondolkodás nélkül gázoltak át a tócsákon és a sárfoltokon. Terrien herceg eléjük vágott, halként ugrált egyik barna tengerből a másikba, időnként belecsípett a gyerekek sarkába, és még jobban összesározta átázott farmerüket.

Amikor odaértek a vízmosáshoz, megtorpantak. Az árok félelmetes látványt nyújtott. Akár a Tízparancsolat című filmben, amikor a Mózes által nyitott hasadékon beözönlött a víz, és elsodorta az egyiptomiakat; a száraz patakmeder két és fél méter széles folyammá változott, hatalmas faágakat és más törmeléket sodort magával egyiptomi szekerekként, és az éhes hullámok időnként a partra is kicsaptak, mintha el akarnák ragadni a gyerekeket.

– Hű! – suttogta Leslie tiszteletteljes hangon.

– Ühüm. – Jess felnézett a kötélre. Még mindig ott volt, feltekerve a vackor ágára. Összeszorult a gyomra. – Lehet, hogy ma nem kéne megpróbálnunk.

– Ugyan, Jess. Át tudunk jutni. – Leslie esőkabátjának csuklyája hátracsúszott, a lány haja a homlokára tapadt. Kézfejével megtörölte arcát és szemét, majd letekerte a kötelet. Baljával közben kigombolta kabátjának felső gombjait. – Tedd be ide Terrien herceget!

– Majd én átviszem, Leslie.

– A te esőkabátodból beleesik a patakba. – Türelmetlennek látszott, ezért Jess felkapta az átázott kutyát, és farral előre beleeresztette Leslie kabátjának barlangjába.

– A bal karoddal tartsd, a jobbal pedig kapaszkodj! El ne feledd!

– Tudom, tudom. – Hátralépett, hogy lendületet vegyen.

– Tartsd szorosan!

– A fenébe, Jess!

A fiú befogta a száját. Legszívesebben a szemét is becsukta volna, de kényszerítette magát, hogy figyelje Leslie-t, amint hátrébb lép, nekifut, elrugaszkodik, majd kecsesen földet ér a túloldalon.

– Kapd el!

Kinyújtotta a kezét, de Leslie-t és Terrien herceget figyelte, ezért nem koncentrált eléggé a kötélre, amely így kicsúszott az ujjai közül, és gyorsan távolodott tőle. Gyorsan utána ugrott, és elkapta, kizárta elméjéből az eső és a víz robaját, majd lendületet vett, és nekifutott. A hideg patak egy pillanatra végignyalta csupasz talpát, de a következő pillanatban már a levegőbe is emelkedett, és ügyetlenül, a fenekén landolva elérte a túlpartot. Terrien herceg már ott is termett, sáros tappancsaival összekente a bézs esőkabátot, rózsaszín, érdes nyelvével pedig Jess nedves arcát nyalogatta.

Leslie csillogó szemmel nézett rá.

– Kelj fel… – Alig tudta visszafojtani kuncogását – Kelj fel, Terabithia királya, hadd vezesselek be birodalmunkba!

Terabithia királya szipogva törölgette az arcát kézfejével.

– Felkelek rögvest – felelte méltósággal –, amint leszeded ezt a bolond ebet a hasamról.

Kedden újra ellátogattak Terabithiába, majd szerdán ismét. Az eső szórványosan esett, így a patak egészen a vackor gyökeréig felduzzadt, és bokáig érő vízbe kellett begázolniuk, hogy átlendülhessenek királyságukba. Jess most már ügyelt rá, hogy a túlparton a talpára érkezzen. Egy órán keresztül ülni egy hideg, nedves nadrágban még a mágikus királyságban sem volt kellemes élmény.

Ahogy emelkedett a víz szintje, úgy félt egyre jobban az átkeléstől. Leslie azonban soha nem habozott, így Jess sem hátrálhatott meg. Ám testét ugyan kényszeríthette, elméje legszívesebben hátramaradt volna, hogy belekapaszkodjon a vackor törzsébe, ahogy Joyce Ann szokott az anyja szoknyájába.

Amikor szerdán a kastélyban üldögéltek, hirtelen olyan zápor kerekedett, hogy a víz jeges patakokban ömlött be a deszkák résein keresztül. Jess megpróbált félrehúzódni a nagyja elől, de nem menekülhetett az ostromlóktól.

– Tudod, mi jár a fejemben, királyom? – kérdezte Leslie, miközben az egyik kávéskanna tartalmát kiöntötte a földre, és az edényt a legvastagabb sugár alá tartotta.

– Mi?

– Úgy vélem, valami gonosz lény átkot bocsátott szeretett királyságunkra.

– Az az átkozott meteorológiai intézet lehetett. – A félhomályban látta, hogy Leslie arcára ráfagy a királynői kifejezés. Az a fajta, amilyet általában a legyőzött ellenségnek tartogatott. A lány nem akart kölyökként viselkedni. Jess azonnal megbánta oda nem illő viselkedését.

Leslie azonban oda sem figyelt rá.

– Látogassuk meg szent ligetünket, s érdeklődjük meg a szellemektől, mi lehet ez a gonosz, s hogyan szállhatunk szembe vele. Mert érzem, nem közönséges eső hullik királyságunkra.

– Legyen hát, királynőm! – mormolta Jess, és kimászott a várkastély alacsony bejáratán.

A fenyők alatt még a zápor is veszített erejéből. A szűrt napfény hiánya miatt a fák között szinte teljes sötétség honolt, és a fejük felett a tűlevelekre hulló vízcseppek zaja ijesztő, dallamtalan zenével töltötte meg a ligetet. A félelem rátelepedett Jess gyomrára, akár egy hideg, megemésztetlen fánk.

Leslie arcát és karjait a sötétzöld lombkorona felé emelte.

– Ó, liget szellemei – kántálta ünnepélyesen –, szeretett királyságunk érdekében látogattunk ide, mert birodalmunk valamely gonosz, ismeretlen hatalom varázslatától szenved. Könyörgünk nektek, adjatok nekünk bölcsességet, hogy elűzhessük e gonoszt, s hatalmat, hogy felülkerekedhessünk rajta! – A könyökével megbökte Jesst.

A fiú is az égnek emelte karját.

– Khm… hm. – Újra érezte bordái között Leslie hegyes könyökét. – Khm, igen. Kérlek titeket, szellemek, hallgassátok meg könyörgésünk!

A lány elégedettnek tűnt, de legalábbis abbahagyta a bökdösést. Csak állt ott némán, mintha tiszteletteljesen figyelne valakire, aki éppen hozzá beszél. Jess reszketett – hogy a hidegtől vagy ettől a helytől, nem tudta volna megmondani. Mindenesetre örült, amikor Leslie megfordult, hogy elhagyja a ligetet. Képtelen volt másra gondolni, mint száraz ruhákra, egy bögre forró tejeskávéra, és talán néhány órányi lusta semmittevésre a televízió előtt. Nyilvánvalóan nem volt méltó rá, hogy Terabithia királya legyen. Ki hallott már olyan királyról, aki megrémül néhány fától és egy kis víztől?

Amikor visszalendült a kötélen, szinte még félni is elfelejtett, annyira undorodott magától. Félúton lenézett, és nyelvet öltött az odalent zúgó áradatra. Ki fél itt a nagy, gonosz farkastól? Trallala,-lalla-la, dúdolta magában, de aztán gyorsan felkapta a fejét, és a vackorfára szegezte tekintetét.

Keményen csapta a földhöz a talpát, ahogy a mély sárban és a letaposott fűben felfelé kaptatott a domboldalon. Bal, bal, bal-jobb-bal, kántálta némán egy régi gyerekdal ütemére.

– Mi lenne, ha átöltöznénk, és átmennénk hozzátok tévét nézni, vagy valamit játszani?

Jess legszívesebben megölelte volna Leslie-t.

– Készítek tejeskávét – jelentette ki jókedvűen.

– Oké! – mosolygott a lány, és megiramodott a régi Perkins-tanya felé azzal a kecses, csodálatos futással, melyet sem a víz, sem a sár nem tudott lelassítani.

Jess szerda este azzal a kellemes tudattal feküdt le aludni, hogy most már pihenhet, hogy minden rendben lesz, de az éjszaka közepén riadtan ébredt, és rá kellett jönnie, hogy még mindig esik az eső. Meg kell mondania Leslie-nek, hogy nem megy Terabithiába. Elvégre a lány is ugyanezt tette, amikor otthon dolgozott

Bill-lel. Ő pedig nem vonta kérdőre. Igazából nem is attól tartott, hogy el kell neki mondania; sokkal inkább attól, hogy megijedt. Mintha hiányzott volna egy nagy darab, mint May Belle kirakósában, ahol egy arcnak, egy szemnek és egy állnak kellett volna lennie. Úgy érezte, jobb lenne fél karral születni, mint gyáván. Az éjszaka hátralévő részében alig aludt, hallgatta az eső ijesztő dörömbölését, és tudta, bármilyen nagyra is árad a patak, Leslie mindenképpen át akar majd menni.

TÍZ

A tökéletes nap

Hallotta, amint apja beindítja az autót. Bár már nem dolgozott, minden reggel elment munkát keresni. Néha egész nap csak lődörgött a munkaügyi hivatalban; máskor szerencsével járt, elvitték bútort rakodni vagy takarítani.

Jess ébren volt, akár fel is kelhetett. Megfejheti és megetetheti Miss Bessie-t, hogy azt a munkát is letudja. Belebújt a pólójába, és az alváshoz viselt alsóneműre felhúzott egy kezeslábast.

– Hová mész?

– Aludj még, May Belle!

– Nem tudok. Túl hangos az eső.

– Akkor kelj fel!

– Miért vagy velem ilyen goromba?

– Befognád, May Belle? Az egész házat felébreszted azzal a nagy száddal.

Joyce Ann erre már üvöltött volna, de May Belle csak grimaszolt.

– Ugyan már – mondta békülékenyebben Jess. – Csak megfejem Miss Bessie-t. Azután talán nézhetünk rajzfilmeket, ha nem hangosítjuk fel nagyon a tévét.

May Belle legalább olyan sovány volt, mint amennyire Brenda húsos. Egy ideig mozdulatlanul állt a szoba közepén alsóneműjében, libabőrös végtagjai világítottak a félhomályban. Tekintete még álmos volt az alvástól, világosbarna haja pedig leginkább egy mókusfészekre hasonlított egy téli fatörzsön. A világ leg-csúnyább kölyke, gondolta Jess, de közben őszinte szeretettel nézte húgát.

A kislány az arcába dobta a farmerét.

– Megmondom a mamának!

Jess visszadobta a nadrágot.

– Mit mondasz meg neki?

– Hogy néztél engem, amikor nem volt rajtam ruha.

Te jó ég! May Belle azt hitte, tetszik neki a látvány.

– Oké, tedd csak! – bólintott, és miután megbizonyosodott róla, hogy húga befejezte a dobálózást, elindult az ajtó felé. – Csodaszép lány vagy, alig bírok magammal. – Hallotta a kuncogást a háta mögött, miközben átvágott a konyhán.

A pajtát megtöltötte Miss Bessie ismerős szaga. Jess óvatosan megsimogatta az állatot, aztán letette mellé a fejőszéket, és alá helyezte a vödröt. Az eső folyamatosan verte a pajta lemeztetejét, a vödörben fröccsenő tej ellenritmust dobolt vele. Csak egy kicsit maradna abba az eső! Homlokát Miss Bessie meleg oldalához nyomta.

Eltöprengett, hogy a tehenek vajon félnek-e… úgy igazából. Látta már, ahogy Miss Bessie menekül Terrien herceg elől, de az teljesen más. Egy csaholó kutyakölyök a sarkadban közvetlen fenyegetést jelent, de a különbség Miss Bessie és közte az volt, hogy amikor Terrien herceg nem mutatkozott, a tehén tökéletes nyugalomban kérődzött. Ő nem bámulta a régi Perkins-farmot nyugtalanul és aggódva. Nem toporgott lábujjhegyen, miközben az idegesség lyukat rágott a gyomrába.

Beledörzsölte homlokát az állat bőrébe, és felsóhajtott. Ha nyáron lesz még víz a mederben, megkéri Leslie-t, hogy tanítsa meg úszni. Miért is ne? – biztatta magát. Egyszerűen csak megragadom a vállánál fogva a jó öreg félelmet, és kirázom belőle a napvilágot is. Talán még a búvármerülést is megtanulhatnám. Megborzongott. Lehet, hogy gyomor nélkül született, de nem kell úgy meghalnia. Talán elmehetne az orvosi központba, hogy szerezzen magának egy gyomorbeültetést. Nem, doki, a szívem tökéletesen működik. Nekem egy gyomorra lenne szükségem. Mit szól hozzá? Jess elmosolyodott. El kell mondania Leslie-nek, hogy akar magának egy gyomorbeültetést. A lány szerette az ehhez hasonló képtelenségeket. Persze igazából egy agyra lenne szükségem, gondolta; megszakította a fejés ritmusát, és hátrasimította arcába lógó haját. Ismerem Leslie-t. Tudom, hogy nem fogja leharapni a fejem, és nem fog gúnyolódni rajtam, ha elmondom neki, hogy nem akarok átmenni a vízmosáson, amíg újra ki nem szárad. Mindössze annyit kell mondanom: „Leslie, ma nem akarok átmenni." Csak ennyit. Egyszerű, nem?

„Leslie, ma nem akarok átmenni." „Miért nem?" „Miért nem? Mert… mert… nos, mert…"

– Már háromszor hívtalak. – May Belle Ellie legpimaszabb hangsúlyát utánozta.

– Minek hívtál?

– Egy hölgy szeretne veled beszélni a telefonon. Fel kellett öltöznöm, hogy kijöjjek érted.

Jess soha nem kapott telefonhívást. Leslie eddig összesen egyszer hívta, de Brenda akkor is olyan műsort rendezett, mert a kedvese telefonált neki, hogy Leslie inkább úgy döntött, egyszerűbb személyesen átjönnie, ha beszélni akar vele.

– Mintha Miss Edmunds lenne.

Valóban ő volt.

– Jess? – hallatszott a nő hangja a telefonból. – Szörnyű idő van, nem?

– Igen, asszonyom. – Nem mert többet mondani, nehogy a tanárnő felfigyeljen hangjának remegésére.

– Arra gondoltam, hogy bemegyek Washingtonba… esetleg megnézem a Smithsoniant vagy a Nemzeti Galériát. Nem lenne kedved csatlakozni hozzám?

Kiverte a hideg verejték.

– Jess?

Megnyalta az ajkát, és félresöpörte hajtincseit.

– Ott vagy még, Jess?

– Igen, asszonyom. – Megpróbált mély lélegzetet venni, hogy képes legyen beszélni.

– Szeretnél velem jönni?

Atyám!

– Igen… igen, asszonyom.

– Engedélyre van szükséged?

– Ig… igen, asszonyom. – Valahogy sikerült belegabalyodnia a telefonzsinórba. – Igen… egy pillanat? – Kiszabadította magát, halkan letette a kagylót, és lábujjhegyen a szülei szobájához osont. Anyja háta csak egy alaktalan hegy volt a gyapjútakaró alatt. Óvatosan megrázta az asszony vállát.

– Anya! – suttogta. Úgy szerette volna megkérdezni, hogy valójában fel sem ébreszti. Ha felkel, és átgondolja, valószínűleg nemet mond.

A nő felrezzent, de aztán vissza is roskadt a párnára. Nem ébredt fel egészen.

– A tanár azt akarja, menjünk el Washingtonba, és nézzük meg a Smithsoniant.

– Washingtonba? – kérdezte álmos motyogással Jess anyja.

– Aha, valami iskolai dolog. – Megsimogatta a karját. – Nem jövök későn, oké?

– Ühümm…

– Ne aggódj, már megfejtem a tehenet.

– Umm… – Az asszony a fülére húzta a takarót, és a hasára fordult.

Jess visszaosont a telefonhoz.

– Rendben, Miss Edmunds, el tudok menni.

– Pompás! Húsz perc múlva felveszlek, csak mondd el, hogy jutok el a házatokhoz.

Amint meglátta befordulni az autót, Jess kirohant a konyhaajtón az esőbe, és a kocsibejáró felénél találkoztak. Anyja majd megtudja a részleteket May Belle-től, de addigra ő már biztonságban úton lesz. Örült, hogy a kislány leragadt a tévé előtt. Nem szerette volna, ha felébreszti a házat, még mielőtt elindul. Még akkor sem mert hátranézni, amikor már az autóban ült, és a főúton hajtottak, mert félt, hogy megpillantja haragosan kiabáló anyját.

Csak Millsburg után jutott eszébe, hogy megkérdezhette volna Miss Edmundsot, velük jöhet-e Leslie is. Amikor ez eszébe jutott, képtelen volt eltitkolni maga előtt egy kis titkos elégedettséget, amiért egyedül utazik Miss Edmundsszal ebben a kényelmes kis autóban. A nő nagy odafigyeléssel vezetett, mindkét kezével a kormány felső részét fogta, és folyamatosan az utat figyelte. A kerekek egyenletesen zúgtak, az ablaktörlők vidám ritmust surrogtak. Az autóban meleg volt, és megtöltötte Miss Edmunds illata. Jess a térde közé szorított kézzel ült, a biztonsági öv szorosan simult mellére.

– Átkozott eső – mondta a tanárnő. – Egyszerűen megőrjít.

– Igen, asszonyom – bólintott boldogan a fiú.

– Téged is? – Gyors mosolyt villantott rá. Jess szédült a közelségétől. Bólintott.

– Voltál már a Nemzeti Galériában?

– Nem, asszonyom. – Még Washingtonban sem járt soha, de remélte, ezt nem fogja megkérdezni tőle.

A tanárnő újra rámosolygott.

– Ez az első látogatásod egy művészeti kiállításon?

– 'gen, asszonyom.

– Remek. Nem éltem hiába. – Jess ezt ugyan nem egészen értette, de nem törődött vele. Tudta, hogy Miss Edmunds örül a társaságának, és ez neki bőven elegendő volt.

Még az esőn keresztül is ki tudta venni a jellegzetes épületeket, és meglepve tapasztalta, mennyire másképp festenek a könyvekben – például a Lee Mansion a domb tetején, vagy a híd. Mivel kerülőúton mentek, megtekinthette Ábrahám Lincoln szobrát, a Fehér Házat, a háborús hősök emlékművét, és túloldalt a Kongresszus székházát. Leslie már milliószor látta ezeket a helyeket. Sőt, egy olyan lánnyal járt egy osztályba, akinek kongresszusi képviselő volt az apja. Arra gondolt, talán később elmondja Miss Edwardsnak, hogy Leslie barátja egy valódi kongresszusi képviselő volt. Miss Edmunds mindig is szerette Leslie-t.

A Nemzeti Galéria megtekintése olyan volt számára, mint belépni a fenyőligetbe – a hatalmas márvány boltívek, a hidegen csobogó szökőkút, a zöldellő növényzet mindenfelé. Két kisgyermek a szüleitől elszakadva kergetőzött, és kiabált. Jess legszívesebben megfogta volna őket, hogy elmondja nekik, hogyan kell viselkedni egy ilyen nyilvánvalóan szent helyen.

És ott voltak még a képek – szoba szoba után, emelet emelet hátán. Megrészegítették a színek, a formák és a nagyság – valamint a mindig a közelében lévő Miss Edmunds hangja és parfümje. A nőnek le kellett egy kicsit hajolnia, közelebb a fiú arcához, ha magyarázni vagy kérdezni akart valamit, és fekete tincsei ilyenkor előrelebbentek a válla fölött. A férfiak inkább őt nézték a képek helyett, és Jess úgy vélte, bizonyára nagyon féltékenyek rá, amiért ott van mellette.

Egy étteremben ebédeltek. Amikor a nő megemlítette az ebédet, rémülten döbbent rá, hogy nincs semmi pénze, és nem tudta, hogyan mondja el, hogy nem hozott magával – mivel nem is tudott volna hozni. Ám mielőtt bármit is kitalálhatott volna, Miss Edmunds közölte:

– És nem akarok semmiféle vitát arról, hogy ki fizet. Szabad nő vagyok, Jess Aarons. Ha meghívok egy férfit, én fizetek.

Megpróbált rájönni, hogyan tiltakozhatna úgy, hogy a végén ne neki kelljen fizetnie a számlát, de nem jutott eszébe semmi, így végül egy háromdolláros menü előtt ülve találta magát, ami sokkal több volt, mint amennyire a tanárnőtől számított. Nem kellene ennyit költenie rá. Holnap megkérdezi Leslie-től, hogyan kellett volna viselkednie.

Ebéd után a szemerkélő esőben átkocsikáztak a Smithsonianba, hogy megnézzék a dinoszauruszokat és az indiánokat. Láttak egy terepasztalt, melyen apró, bivalybőrrel álcázott indián figurák belekergettek egy szakadékba egy egész bölénycsordát; a sziklák aljában szintén indiánok várakoztak, hogy lemészárolják és megnyúzzák az állatokat. Jess saját rajzainak rémálomszerű, háromdimenziós mását látta maga előtt. Valamiféle rémisztő sorsközösséget érzett a bölényekkel.

– Elképesztő, nem? – kérdezte Miss Edmunds. Haja végigsúrolta az arcát, ahogy közelebb hajolt az asztalhoz.

A fiú megvakarta az arcát.

– Igen, asszonyom. – Magában azonban ezt gondolta: nem tetszik. Mégis, alig volt képes otthagyni.

Amikor kiléptek az épületből, ragyogó napsütés fogadta őket. Jess pislogva szoktatta magát a vakító fényhez.

– Hé! – kiáltott fel meglepetten Miss Edmunds. – Csoda történt! Nézd a napot! Már azt hittem, elbújt egy barlangba, és megesküdött, hogy soha nem tér vissza, mint a japán mitológiában.

Jess megint pompásan érezte magát. A napfényes hazaúton Miss Edmunds végig vidám történeteket mesélt arról, hogy egy évig járt egy kollégiumba Japánban, ahol az összes fiú alacsonyabb volt nála, és nem tudta, hogyan használja a mellékhelyiséget.

Jess megkönnyebbült. Rengeteg mindent kell mesélnie Leslie-nek, és legalább ugyanennyi kérdése is lesz hozzá. Anyja dühe sem érdekelte, át fogja vészelni. Ennyit megért a mai nap. Ez a mai, tökéletes nap bármit megért volna.

A régi Perkins-farm előtti kanyarban megszólalt:

– Rakjon csak ki az úton, Miss Edmunds. Ne forduljon be, a végén még beleragad a sárba.

– Rendben, Jess. – A tanárnő félrehúzódott. – Köszönöm ezt a csodálatos napot.

A lefelé ereszkedő nap szemkáprázatatóan tűzött be a szélvédőn keresztül. Jess oldalra fordult, és Miss Edmunds szemébe nézett.

– Nem, asszonyom. – Hangját vékonynak és idegennek érezte. Megköszörülte a torkát. – Nem, asszonyom, én köszönöm önnek. Nos… – Nem szeretett volna úgy elmenni, hogy nem mond neki igazi köszönetet, de nem találta a megfelelő szavakat. Később, amikor az ágyában fekszik, vagy a kastélyban ül, persze biztosan előjönnek. – Nos… – Kinyitotta az ajtót, és kiszállt. – Pénteken találkozunk.

Miss Edmunds mosolyogva bólintott.

– Viszlát.

Nézte az autót, amíg el nem tűnt szem elől, azután megfordult, és teljes erejéből futásnak eredt a ház felé; oly mértékben fürdött a boldogságban, hogy azon sem lepődött volna meg, ha a talpa hirtelen elszakad a földtől, ahogy álmaiban is megtörtént időnként, és egyenesen a tetőig repül.

Már majdnem a konyhánál járt, amikor észrevette, hogy valami nincs rendben. Apja autója az ajtó előtt parkolt, de szinte fel sem fogta, amíg be nem lépett a házba, ahol ott ültek mindannyian: szülei és a kislányok a konyhaasztalnál, Ellie és Brenda a padon. Nem ettek, étel sem volt az asztalon. Nem is tévéztek. Nem kapcsolták be a készüléket. Jess egy másodpercig kővé dermedten állt, miközben a többiek őt nézték.

Anyja hirtelen heves zokogásban tört ki.

– Ó, Istenem! Ó, istenem! – Ezt hajtogatta újra és újra, a karjára hajtott fejjel. Apja odahajolt hozzá, és sután átkarolta, de a tekintetét közben sem vette le Jess-ről.

– Én mondtam, hogy elment valahová – szólalt meg May Belle halkan, makacsul, mintha már többször is elmondta volna, csak senki nem hitt volna neki.

Jess rájuk bandzsított, mintha egy lefolyócsövön akart volna lenézni. Azt sem tudta, mit kérdezzen egyáltalán.

– Mi…? – próbált belekezdeni. Brenda neheztelő hangja félbeszakította: – A barátnőd halott, és anya azt hitte, te is meghaltál.

TIZENEGY

Nem!

Jess megszédült, valami kavarogni kezdett a fejében. Kinyitotta a száját, de az száraz volt, és nem jöttek belőle szavak. Egyik családtagjáról a másikra nézett, azt akarta, hogy valaki segítsen neki.

Végül apja szólalt meg, miközben nagy, durva kezével felesége haját simogatta, és lesütött szemmel figyelte kezének mozdulatait.

– Ma reggel a vízmosásban találták meg a Burke lányt.

– Nem! – Végre megtalálta a hangját. – Leslie nem fulladhatott meg! Kitűnő úszó volt.

– Az a régi kötél, amin hintázni szoktatok, elszakadt. – Apja halkan és kíméletlenül folytatta a beszámolót. – Azt mondják, beüthette valamibe a fejét, amikor lezuhant.

– Nem! – Jess a fejét rázta. – Nem!

Apja felnézett.

– Nagyon sajnálom, fiam.

– Nem! – Jess most már kiabált. – Nem hiszek neked! Hazudsz! – Vad tekintettel nézett körül ismét, hátha valaki egyetért vele. Ám mindannyian lehajtották a fejüket, kivéve May Belle, aki a rémülettől elkerekedett szemmel nézett vissza rá. De Leslie, mi lesz, ha meghalsz?

– Nem – nézett May Belle szemébe. – Ez hazugság. Leslie nem halt meg. – Azzal sarkon fordult, és kirohant az ajtón, hagyta, hogy a szúnyogháló hangos csattanással csukódjon be mögötte. Végigfutott a murván a főútig, aztán elfordult, és egyre távolodott Washingtontól, Millsburgtől… és a régi Perkins-farm-tól. Egy közeledő autó rádudált, aztán széles ívben kikerülte, és még egyszer dudált.

Leslie-halott-barátnő-kötél-elszakadt-lezuhant– te-te-te. A szavak úgy robbantak koponyája belsejében, mint a kukorica a pattogtató oldalán. Isten-ha-lott-te-Leslie-halott-te. Rohant, míg végül már csak botladozni tudott, de ment tovább akkor is, félt megállni. Mintha a futás lett volna az egyetlen dolog, ami meg nem történtté teheti Leslie halálát. Rajta múlt minden. Ki kellett tartania.

A háta mögött felhangzott a pickup ismerős berregése, de nem fordult meg. Megpróbált gyorsabban futni, ám az apja megelőzte, kiugrott az autóból, és odarohant hozzá. A karjába kapta Jesst, mintha még mindig csecsemő volna. A fiú az első néhány másodpercben elkeseredetten rugdalózott, és küzdött az erős karok

szorítása ellen. Aztán megadta magát a bénultságnak, amely agyának egy hátsó szegletéből sugározva borította be elméjét.

Teljes súlyával az autó ajtajának dőlt, és hagyta, hogy a feje az ablaknak ütődjék. Apja merev tartással, hangtalanul vezetett, bár egy alkalommal megköszörülte a torkát, mintha mondani akarna valamit, ám amikor Jessre pillantott, inkább csendben maradt.

Miután beálltak a ház elé, apja egy ideig némán ült, és Jess érezte a férfi bizonytalanságát; kinyitotta az ajtót, kiszállt, és az egész testét átjáró bénultság hatása alatt besétált a házba, megkereste az ágyát, és végigdőlt rajta.

Felébredt; egyik pillanatról a másikra riadt fel a ház éjfekete sötétjében. Reszketve, merev tagokkal ült fel az ágyában, pedig nem vetkőzött le, még a széldzsekijét és a sportcipőjét is magán hagyta. Hallotta a kislányok szuszogását a másik ágyon, légzésük különösen hangosnak és szabálytalannak tűnt a csendben. Valamilyen álom ébreszthette fel, de már nem emlékezett rá. Csupán a félelem érzése maradt meg belőle. A függöny nélküli ablakon keresztül látta az oldalára billent holdat, és körülötte a sok száz, fényes táncot járó csillagot.

Eszébe jutott, hogy valaki Leslie haláláról beszélt neki, de most már tudta, hogy ez is csak a rémálom része volt. Leslie csak annyira halhat meg, amennyire ő maga. Ám a szavak kényelmetlen érzést keltve kavarogtak a fejében, akár a hideg szél által felkavart levelek. Ha most felkelne, átsétálna a régi Perkins-farmra, és bekopogtatna az ajtón, akkor Leslie nyitná ki neki az ajtót, Terrien herceg pedig ott ugrálna a sarkában, akár egy kis csillag a hold körül. Talán keresztülrohanhatnának a dombon és a mezőn a vízmosáshoz, hogy átlendüljenek Terabithiába.

Sötétben még soha nem jártak ott, ám a hold elég fényt adott, hogy megtalálják az utat a kastélyhoz, és ott mesélhetne neki a Washingtonban eltöltött napjáról. És bocsánatot is kérne tőle. Faragatlanság volt tőle, hogy nem kérdezte meg a tanárnőt, Leslie is eljöhet-e vele. Ő és Leslie és Miss Edmunds csodálatos napot tölthettek volna el a városban – természetesen másképp csodálatosat, mint amilyenben neki és Miss Edmundsnak része volt, de attól még nagyszerűt, tökéleteset. A tanárnő és Leslie nagyon kedvelték egymást. Nagyon sajnálom, Leslie. Levette a dzsekijét és a tornacipőjét, és bemászott a takaró alá. Buta voltam, hogy nem kérdeztem meg.

Semmi gond, válaszolja majd a lány. Én már vagy ezerszer jártam Washingtonban.

Láttad a bölény vadászatot?

Érdekes módon ez lenne az egyetlen dolog Washingtonban, amit Leslie soha nem látott, így elmesélhetné neki, leírhatná a pusztulásukba zuhanó apró állatokat.

Hirtelen hidegséget érzett a gyomrában. Volt valami köze a bölényekhez, a zuhanáshoz, a halálhoz. Az okhoz, ami miatt elfelejtette megkérdezni, hogy Leslie is velük jöhet-e Washingtonba.

Tudod, mi a különös?

Mi? – kérdezte Leslie.

Ma reggel féltem eljönni Terabithiába.

A hideg azzal fenyegetett, hogy szétterjed a gyomrából. Megfordult, és a hasára feküdt. Talán jobb lenne, ha most nem gondolna Leslie-re. Reggel az lesz az első dolga, hogy átmegy hozzá, és mindent elmond neki. Sokkal könnyebben megy nappal, amikor sikerül leráznia magáról ijesztő rémálmának hatásait.

Inkább a Washingtoni kirándulásra gondolt, felidézte a képek és szobrok részleteit, fürdőzött Miss Edmunds hangjában, visszaemlékezett saját szavaira és a nő minden válaszára. Időnként, elméjének egy távoli szegletéből előjött a zuhanás érzése, de egy újabb kép, hang vagy párbeszéd emlékével mindig a háttérbe szorította. Holnap mindezt meg kell osztania Leslie-vel.

Amikor újra kinyitotta a szemét, a nap már besütött az ablakon. A kislányok ágyán csak az összegyűrt takarók halmát látta, a konyhából mozgás és halk beszélgetés zaja hallatszott.

Atyám! Szegény Miss Bessie. Este elfeledkezett róla, és most már biztos késő van. A cipőjéért nyúlt, és bele sem bújt teljesen, csak a sarkán taposva csoszogott ki a szobából.

A tűzhely előtt álló anyja felkapta a fejét. Arcára volt írva a kérdés, de végül inkább csak biccentett. Visszatért a hidegség a gyomrába.

– Elfeledkeztem Miss Bessie-ről.

– Apád megfeji.

– Tegnap este is elfelejtettem.

Anyja újra bólintott.

– Apád megcsinálta helyetted. – Semmi szemrehányás nem volt a hangjában. – Le tudsz gyűrni egy kis reggelit?

Talán emiatt tapasztalta ezt a furcsa érzést a gyomrában. Nem evett semmit, mióta Miss Edmunds a hazaúton vett neki egy fagylaltot Millsburgben. Brenda és Ellie az asztal mellől bámultak rá. A rajzfilmet néző kicsik megfordultak, ránéztek, majd gyorsan visszatértek kedvenc műsorukhoz.

Jess leült a padra. Anyja odarakott elé egy tányér palacsintát. Nem is emlékezett, mikor evett utoljára palacsintát. Jól megkente őket; és hozzálátott az evéshez. Csodálatosan finom volt.

– Te nem is törődsz vele? – Brenda az asztal túloldaláról figyelte őt.

Tele szájjal, értetlenül nézett vissza rá.

– Ha Jimmy Dicks meghalna, én egy falatot sem tudnék enni.

A hideg felkúszott és szétterjedt a gyomrában.

– Befognád a szád, Brenda Aarons? – Anyja előrelépett, a palacsintafordító fenyegetően emelkedett fel a kezében.

– Nézd, anya, csak ül ott, és tömi magába a palacsintát, mintha mi sem történt volna. Én kisírnám a szemem a helyében!

Ellie először Mrs. Aaronsra, majd Brendára nézett.

– A fiúk ilyenkor nem mindig sírnak. Nem így van, anya?

– Akkor sem illő, hogy itt üljön, és zabáljon, mint egy disznó.

– Figyelmeztettelek, Brenda, ha nem fogod be a szád…

Hallotta őket beszélni, de távolabb voltak, mint az álom emléke. Harapott és rágott és nyelt, és amikor anyja még három palacsintát tett a tányérjára, azokat is megette.

Apja behozta a tejet. Óvatosan kitöltötte az üres kancsókba, és az edényeket betette a hűtőszekrénybe. Aztán a mosogatónál megmosta a kezét, és az asztalhoz lépett. Amikor elhaladt Jess mellett, kezét egy pillanatra a fia vállára helyezte. Nem volt mérges a fejés miatt.

Jess csak ködösen érzékelte, hogy szülei egymásra néznek, azután pedig rá. Mrs. Aarons szigorú pillantást vetett Brendára, azután tekintetével figyelmeztette férjét, hogy Brendának csendben kell maradnia, de Jess csak arra tudott gondolni, hogy mennyire finom a palacsinta, és remélte, hogy anyja odarak elé még néhányat. Tudta, hogy nem szabadna többet kérnie, de akkor is csalódott volt, hogy nem kap. Azután arra gondolt, hogy fel kéne állnia az asztaltól és távoznia, de nem tudta, hová menjen, vagy mi lenne a dolga.

– Anyáddal úgy gondoltuk, átmehetnénk a szomszédokhoz részvétet nyilvánítani. – Apja megköszörülte a torkát. – Azt hiszem, úgy volna illő, ha te is velünk tartanál. – Újabb szünetet tartott. – Talán te voltál az egyedüli, aki közelebbről is ismerte a kislányt.

Jess megpróbálta értelmezni apja mondatait, de teljesen ostobának érezte magát.

– Miféle kislány? – motyogta, miközben tudta, hogy nem ez a megfelelő kérdés. Ellie és Brenda felszisszentek.

Apja az asztal fölé hajolt, és hatalmas kezét Jess karjára helyezte. Gyors, zavart pillantást vetett a feleségére, de az asszony csak állt ott, fájdalommal teli tekintettel, és nem szólt semmit.

– A barátod, Leslie meghalt, Jesse. Meg kell értened.

Jess kirántotta kezét az apjáé alól, és felugrott az asztaltól.

– Tudom, hogy nem könnyű… – hallotta Jess apja hangját, miközben berohant a hálószobába. A széldzsekijével tért vissza.

– Készen állsz? – Apja gyors mozdulattal felegyenesedett, anyja leoldotta kötényét, és megigazította a ha-ját.

May Belle is felpattant a helyéről.

– Én is menni akarok! – jelentette be. – Még soha nem láttam halott embert!

– Nem! – May Belle azonnal visszaült, mintha anyja hangja fizikai csapást mért volna rá.

– Még azt sem tudjuk, hol találták meg, May Belle – mondta Mr. Aarons sokkal halkabban.

TIZENKETTŐ

Partra vetve

Lassú léptekkel sétáltak át a mezőn, majd le a domboldalon a régi Perkins-farmra. Az épület előtt négy vagy öt autó parkolt. Apja kopogtatott, és Jess hallotta, ahogy Terrien herceg a ház hátsó részéből csaholva rohan előre.

– Csend legyen, TH! – csitította a kutyát egy ismeretlen hang. – Fekszik! – Az ajtót egy férfi nyitotta ki, aki félig lehajolva próbálta visszatartani a kutyát. Terrien herceg Jess megpillantásakor kiszabadította magát, és boldogan repült a fiúhoz. Jess felkapta a kutyát, és megvakargatta a nyakát, ahogy kölyökkorában tette.

– Látom, ismeritek egymást – mondta az ismeretlen férfi halvány félmosollyal az arcán. – Jöjjenek be? – Hátralépett, hogy utat engedjen a vendégeknek.

Az arany szoba nem változott, eltekintve attól, hogy most talán még gyönyörűbb volt, mert a nap besütött a déli ablakon keresztül. A helyiségben négy-öt ismeretlen ember ült, időnként halkan súgtak valamit egymásnak, de többnyire csendben gubbasztottak. Nem volt szabad ülőhely, de az idegen férfi hozott néhány széket a konyhából. Jessék merev tartással helyet foglaltak, és vártak, maguk sem tudták igazán, hogy mire.

A kanapéról felállt egy idősebb nő, és odalépett Jess anyjához. Tökéletesen fehér haja alatt vörösen világított kisírt szeme.

– Leslie nagyanyja vagyok – nyújtotta a kezét. Az asszony kezet szorított vele.

– Mrs. Aarons – mutatkozott be halkan. – A domb tetejéről.

Leslie nagymamája kezet rázott vele, majd a férjével is.

– Köszönöm, hogy eljöttek – mondta, majd Jesshez fordult. – Biztosan te vagy Jess. – A fiú bólintott. – Leslie… – Szeme könnyekkel telt meg. – Leslie mesélt rólad.

Jess egy pillanatig azt gondolta, valami mást fog mondani. Nem akart az öregasszonyra nézni, ezért inkább az ölében fekvő Terrien herceg simogatásába mélyedt.

– Sajnálom… – A nő hangja elcsuklott. – Nem tudom elhinni! – Az ajtót kinyitó férfi odajött, és átölelte. Miközben kivezette a szobából, Jess hallotta a szipogást.

Örült, hogy az öregasszony távozott. Volt valami ijesztő abban, amikor egy nő így zokogott. Olyan volt, mintha a tévében fogkrémet reklámozó nő hirtelen elsírta volna magát. Egyszerűen nem tartotta odaillőnek. Végignézett a szobát megtöltő, kivörösödött szemű felnőtteken. Nézzetek rám, akarta mondani nekik.

Én nem sírok. Énjének egy része a háttérbe húzódott, és ezt a gondolatot tanulmányozta. Az ismerősei közül ő volt az egyedüli maga korabeli fiú, akinek

meghalt a legjobb barátja. Ez fontos személlyé tette őt. A gyerekek hétfőn az iskolában valószínűleg összesúgnak körülötte, és tisztelettel viselkednek vele szemben – ahogy Billy Joe Weemsszel is tavaly, amikor az édesapja meghalt egy autóbalesetben. Ha nem akar, senkivel sem kell beszélgetnie, a tanárok pedig különösen kedvesek lesznek hozzá. Anya még a lányokat is ráveszi, hogy hagyják békén.

Hirtelen vágyat érzett, hogy lássa Leslie holttestét. Azon gondolkodott, hogy a könyvtárban helyezték-e el, vagy elvitték a millsburgi ravatalozóba. Kék farmerben temetik el? Vagy a kék szoknyában és a virágos blúzban, amit húsvétkor viselt? Az szép volna. Az emberek fintorognának a kék farmer láttán, ő pedig nem szerette volna, ha bárki is fintorog halott barátjára.

Bill lépett be a szobába. Terrien herceg leugrott Jess öléből, és a férfihoz szaladt, aki lehajolt, és megsimogatta a kutya hátát. Jess felállt.

– Jess. – Bill odajött hozzá, és átölelte, mintha ő lenne Leslie. A férfi magához szorította, kötött mellényének gombja fájdalmasan mélyedt Jess homlokába, de a fiú kényelmetlen helyzete ellenére meg sem moccant. Érezte, hogy Bill teste remeg, és attól félt, hogy ha felnéz, azt fogja látni, hogy ő is sír. Nem akarta sírni látni Billt. Egyre kellemetlenebbül érezte magát. Miért nincs itt Leslie, hogy kisegítse szorult helyzetéből? Miért nem nyit be a szobába, hogy mindenki újra nevessen? Azt hiszed, nagyszerű dolog meghalni, mert mindenki sajnál és sirat. Hát nem az.

– Nagyon szeretett téged. – Hallotta Bill hangján, hogy a férfi is sír. – Egyszer azt mondta, hogy ha te nem lennél… – Elcsuklott a hangja. – Köszönöm – mondta egy pillanattal később. – Köszönöm, hogy ilyen nagyszerű barátja voltál.

Bill nem is hasonlított korábbi önmagára. Olyan volt, mint egy régi, érzelgős film szereplője. Egy olyan ember, akin ő és Leslie nevetni szoktak, és később gúnyosan utánozzák. Brü-hü-hűűű, olyan nagyszerű barátja voltál! Éppen csak annyira húzódott hátra, hogy elvegye a homlokát attól a fránya gombtól. Legnagyobb megkönnyebbülésére Bill elengedte. Hallotta apját, ahogy halkan a „szertartásról" kérdezősködik a feje felett.

Bill halkan, majdnem a megszokott hangján válaszolta, hogy a test hamvasztása mellett döntöttek, és a holnapi nap folyamán elviszik a hamvakat a család pennsylvaniai otthonába.

Hamvasztották. Valami a helyére kattant Jess fejében. Ez azt jelenti, hogy Leslie eltűnt. Hamuvá vált. Soha nem láthatja őt újra. Még holtan sem. Soha. Hogy merészelték? Leslie hozzá tartozott. Sokkal inkább hozzá, mint bárki máshoz ezen a világon. És még csak meg sem kérdezték. Nem is szóltak neki. Soha többé nem láthatja, ezek meg csak sírni tudnak. Nem Leslie-ért. Nem őt siratják. Saját magukat sajnálják. Csak magukat. Ha egy kicsit is törődtek volna Leslie-vel, soha nem hozzák őt erre az átkozott helyre. Erősen kellett kapaszkodnia Leslie apjának karjába, hogy ne sújtson a férfi arcába.

Ő, Jess volt az egyedüli, aki igazán törődött Leslie-vel. Leslie azonban cserbenhagyta. Fogta magát, és meghalt, éppen amikor a legnagyobb szüksége lett volna rá. Elment, és itt hagyta őt. Átlendült azon a kötélen, hogy megmutassa, nem

fél. Nesze neked, Jess Aarons! Valószínűleg most is rajta nevet valahol. Gúnyt űz belőle, mint Mrs. Myersből. Becsapta őt. Kényszerítette, hogy hátrahagyja régi önmagát, és belépjen az ő világába, aztán amikor már túl késő lett volna visszatérni, de még nem rendezkedett be otthonosan, itt hagyta partra vetve… akár egy űrhajóst, aki egyedül bolyong a holdon. Egyedül.

Később nem tudott visszaemlékezni, mikor távoztak a régi Perkins-farmról, csak annyi rémlett, hogy arcán a harag könnyeivel rohan fel a dombra, saját házukhoz. Berontott az ajtón. Ott állt előtte May Belle, barna szeme elkerekedett.

– Láttad őt? – kérdezte izgatottan. – Láttad a holttestét?

Megütötte. Az arcán. Olyan erősen, mint még életében soha senkit. A kislány éles sikkantással tántorodott hátra. Aztán berohant a szobájába, és addig kutatott a matrac alatt, amíg meg nem találta a papírokat és a festéket, amit Leslie-től kapott karácsonyra.

Ellie állt a szoba ajtajában, vele kiabált. Jess elcsörtetett mellette. A padon ülő Brenda is szidalmakat szórt rá, de az összes hang közül egyedül May Belle pityergését hallotta.

Kirohant a konyhaajtón, majd át a mezőn a vízmosáshoz anélkül, hogy egyszer is hátranézett volna. A víz most valamivel alacsonyabb volt, mint amikor legutóbb látta. A vackorfa ágán lágyan lengedezett a szakadt kötélvég. Most már én vagyok az ötödik évfolyam leggyorsabb futója.

Artikulátlan üvöltéssel beledobta a papírokat és a festékeket a koszos, barna vízbe. A festékek apró ladikokként meglovagolták a hullámokat, a papírok viszont pillanatok alatt átáztak a sáros patakban, és pörögve merültek a mélybe. Jess figyelte, ahogy eltűnnek szem elől. Zihálása fokozatosan csillapodott, szívverése nyugodtabb ütemre lassult. A föld még mindig sáros volt az esőzésektől, de ő leült. Nem volt hová mennie. Sehová. Soha. A térdére hajtotta a fejét.

– Nagy butaság volt. – Apja állt mellette a sárban.

– Nem érdekel. Nem érdekel! – Jess most már zokogott, olyan hevesen, hogy levegőt is alig kapott.

Apja az ölébe emelte a fiút, ahogy Joyce Annt szokta.

– Jól van, nincs semmi baj – simogatta a fejét. – Csss.

– Gyűlölöm őt! – szipogta Jess. – Gyűlölöm! Bárcsak soha ne találkoztam volna vele!

Apja nem szólt, csak simogatta tovább. Jess elcsendesedett. Mindketten a vizet nézték. Mr. Aarons végül megtörte a csendet:

– Pokoli, nem? – Jess ezt csak akkor hallotta apjától, amikor egy másik felnőtt férfival beszélt. A szó különös módon megnyugtatta, és ugyanakkor felbátorította.

– Te hiszel benne, hogy az emberek a pokolra kerülnek? Úgy értem, valóban a pokolra?

– Csak nem Leslie Burke miatt aggódsz? Képtelenségnek tűnt, mégis…

– Hát, May Belle azt mondta…

– May Belle? May Belle nem Isten.

– Igen, de honnan tudod, mit tesz Isten?

– Istenem, fiam, ne butáskodj már! Isten egyetlen kislányt sem küldene a pokolba.

Soha életében nem gondolt kislányként Leslie Burke-re, de Isten valószínűleg igen. Hiszen csak novemberben lett volna tizenegy éves. Felálltak, és nekivágtak a dombnak.

– Nem gondoltam komolyan, hogy gyűlölöm. Nem is tudom, miért mondtam.

Apja bólintással jelezte, hogy érti.

Mindenki, még Brenda is kedves volt vele. Mindenki, kivéve May Belle-t, aki a háttérbe húzódott, mintha félne a közelébe menni. Jess szerette volna elmondani neki, mennyire sajnálja, mégsem tette. Túlságosan kimerültnek érezte magát. Ki akart békülni a húgával, de nem tudta, hogyan fogjon hozzá.

Aznap délután Bill átjött hozzájuk. Pennsylvaniába készültek, és szerette volna megkérdezni Jesstől, hogy van-e kedve vigyázni a kutyájukra, amíg távol vannak.

– Hogyne! – Örült, hogy Bill a segítségét kéri. Tartott tőle, hogy megsértette, a férfit reggel, amikor elmenekült. És abban is biztos akart lenni, hogy Bill nem hibáztatja őt semmiért. Ám ez nem az a kérdés volt, amit képes lett volna szavakba önteni.

Átvette Terryt, és integetett, amikor a poros kis olasz autó ráfordult a főútra. Mintha ők is visszaintegettek volna, de a nagy távolság miatt nem lehetett biztos benne.

Anyja soha nem engedte, hogy kutyája legyen, az ellen azonban nem tiltakozott, hogy a házban tartsa Terryt. A kutya felugrott az ágyára, és a fiú átaludta az egész éjszakát; Terrien herceg a melléhez gömbölyödve szuszogott.

TIZENHÁROM

A híd megépítése

Szombaton reggel tompa fejfájással ébredt. Korán volt még, de azért felkelt. Meg akarta fejni a tehenet. Apja végezte helyette a munkát csütörtök este óta, de dolgozni akart, hogy a dolgok újra visszatérjenek a rendes kerékvágásba. Bezárta Terryt a pajtába; a kutya nyüszítése May Belle-re emlékeztette, ez persze csak tovább erősítette a fejfájását. Mégsem hagyhatta, hogy Terry Miss Bessie sarkában csaholjon, miközben ő a tehenet feji.

Mindenki aludt még, amikor bevitte és szétöntötte a tejet, ezért töltött magának egy pohárral a meleg italból, és vágott néhány szelet kenyeret. Vissza akarta kapni a festékeit, ezért úgy döntött, lemegy megnézni, hátha megtalálja őket. Kiengedte Terryt, és adott a kutyának egy fél szelet kenyeret.

Csodálatos tavaszi reggel volt. A mező zöldjét korai vadvirágok pöttyözték, az ég tisztán és kéken tündökölt. A patak visszahúzódott, sokkal kevésbé tűnt rémisztőnek, mint korábban. Az ár partra mosott egy vastag ágat, Jess ezt elcipelte a legkeskenyebb részhez, és keresztbe fektette a vízmosáson. Rálépett, és elég stabilnak tűnt, ezért apró lépésekkel átaraszolt rajta a másik oldalra, miközben a kisebb ágakba kapaszkodva tartotta meg egyensúlyát. A festékeinek nyomát sem látta.

Valamivel Terabithia felett ért át a túlpartra. Ha egyáltalán létezett még Terabithia. Ha be lehet lépni a királyságba egy faágon keresztül is, és nem csak a kötélen átlendülve. Terry egy ideig panaszosan nyüszített a másik oldalon, aztán összeszedte bátorságát, és belevetette magát a vízbe. Az ár elsodorta Jesstől, de biztonságosan partot ért, és visszarohant hozzá, hideg vízcseppekkel terítve be a fiút.

A várkastély felé vették az irányt. Az építmény sötét volt, és nyirkos, de semmi sem utalt rá, hogy a királynő meghalt. Jess szükségét érezte, hogy valami ide illőt tegyen, de nem állt mellette Leslie, hogy segítsen neki. A tegnapi harag újra föltámadt benne. Leslie, én csak egy ostoba dodó vagyok, és ezt te is tudod! Mit kellene tennem? A gyomrára telepedő hidegség lassan a torka felé kúszott, fojtogatni kezdte. Nagyokat nyelt. Az is megfordult a fejében, hogy talán rákos daganat képződött a torkában. Nem ez volt a hét halálos jel egyike? Nyelési nehézségek. Kiverte a verejték. Nem akart meghalni. Atyám, hiszen még csak tízéves! Alig kezdett el élni.

Féltél, Leslie? Tudtad, hogy meg fogsz halni? Ugyanúgy féltél, mint én? Felvillant előtte egy kép a hideg vízbe csapódó Leslie-ről.

– Menjünk, Terrien herceg! – mondta fennhangon. – Halotti koszorút kell készítenünk a királynőnek.

Leült a fák vonala és a part közötti részre, karikába hajlított egy fenyőágat, és a kastélyból magával hozott nedves kötéllel összekötözte a végeit. És mivel így még mindig túlságosan zöld volt, és rideg, szedett néhány vadvirágot az erdőben, és betűzködte őket a tű-levelek közé.

Letette maga elé a koszorút. Egy kardinálispinty szállt le a vízmosás partjára, megbillentette színes tollú fejét, és mintha a fenyőágat nézte volna. Terry felmordult, de a hang sokkal inkább tűnt dorombolásnak. Jess a kutya fejére helyezte a kezét, hogy lecsendesítse.

A madár még egy darabig szökdécselt a közelben, azután elrepült.

– A Szellemek jele! – suttogta Jess. – Méltó áldozatot készítettünk.

Lassú, ünnepélyes léptekkel indult el, mintha egy egész tömeg előtt vonulna, pedig csak a kiskutya látta. A királynő koszorújával a kezében megközelítette a szent ligetet. Kényszerítette magát, hogy egészen a sötét liget közepéig menjen, ahol letérdelt, és az arany tűlevél-szőnyegre helyezte a koszorút.

– Atyám, a te kezedbe helyezem szellemét. – Tudta, hogy Leslie-nek tetszenének ezek a szavak. A szent liget hangulata csengett bennük.

Az ünnepélyes menet a ligeten keresztül visszavonult a kastélyhoz. Akár egy kismadár a viharos égen, a Jessben tomboló zűrzavarban létrejött a béke egy apró szigete.

– Segítség! Jess, segíts! – Sikoltás törte darabokra a csendet. Jess futásnak eredt arra, amerről May Belle hangját hallotta. A kislány megakadt a híd felénél, és most a felső ágakba kapaszkodva reszketett, félt elmozdulni bármelyik irányba.

– Oké, May Belle, csak kapaszkodj! – Szavai sokkal nyugodtabbnak tűntek, mint ahogy érezte magát. – Kihozlak onnan! – Nem volt benne biztos, hogy az ág mindkettejük súlyát megtartja. Lenézett a vízre. Eléggé leapadt ahhoz, hogy átsétáljon, de a sodrás továbbra is erős maradt. Valószínűleg ledöntené őt a lábáról. Mégis az ág mellett döntött. Bearaszolt rajta, amíg oda nem ért a húgához. Rá kellett őt vennie, hogy menjen vissza a másik partra. – Rendben, most pedig indulj el visszafelé!

– Nem tudok!

– Itt vagyok mögötted, May Belle. Gondolod, hagynálak leesni? Gyere! – Kinyújtotta a kezét. – Fogd meg a kezem, és oldalazva indulj el!

A kislány a baljával egy pillanatra elengedte az ágat, azután gyorsan újra megragadta.

– Félek, Jesse! Nagyon félek!

– Persze hogy félsz. Mindenki félne. Bízz bennem, oké? Nem hagylak leesni, May Belle, ígérem.

A lány a félelemtől elkerekedett szemmel bólintott; ismét elengedte az ágat, és megfogta Jess kezét, majd bizonytalanul felegyenesedett. A fiú erősen tartotta.

– Oké, indulj! Nincs messze… csak csúsztasd előre egy kicsit a jobb lábad, azután húzd utána a balt!

– Elfelejtettem, melyik a jobb.

– Amelyik elöl van – magyarázta Jess türelmesen –, a házunkhoz közelebbi.

A kislány újra bólintott, és engedelmesen előrecsúsztatta a jobb lábát néhány centiméterrel.

– Most engedd el azt az ágat a másik kezeddel, és kapaszkodj belém erősen.

May Belle elengedte, és megszorította bátyja kezét.

– Nagyon jó. Nagyszerűen csinálod. Most csusszanj tovább! – Húga megingott, de nem sikoltott fel, csak belemélyesztette apró körmeit a fiú tenyerébe. – Remek. Nagyon jó. Ügyes vagy. – Ugyanazt a halk, megnyugtató hangot használta, mint a mentősök a Riadókészültségben, ám a szíve hevesen vert a mellkasában. – Oké, oké. Most még egy kicsit.

Amikor May Belle lába végre elérte a faág parton nyugvó végét, a kislány erőtlenül előrezuhant, és magával rántotta testvérét is.

– Vigyázz, May Belle! – Jess kibillent az egyensúlyából, de szerencsére nem a patakba zuhant, hanem a mellével húga lábára esett, miközben saját lábai a víz fölött kalimpáltak. – Hű! – Megkönnyebbülten elnevette magát. – Meg akartál ölni, te lány?

May Belle ünnepélyesen rázta a fejét.

– Tudom, hogy megesküdtem a Bibliára, hogy soha nem követlek, de ma reggel felébredtem, és te nem voltál ott.

– El kellett intéznem néhány dolgot.

A kislány a sarat vakargatta csupasz lábáról.

– Csak meg akartalak keresni, hogy ne legyél olyan magányos. – Lehorgasztotta a fejét. – De túlságosan megijedtem.

Jess felhúzta magát, odaült a húga mellé. Együtt figyelték a patakkal megbirkózó Terryt; a kutyát messzire ragadta az ár, de ez szemlátomást nem zavarta. Jóval a vackorfa alatt mászott partra, és azonnal odarohant hozzájuk.

– Mindenki meg szokott ijedni, May Belle. Ezért nem kell szégyenkezned. – Leslie szeme villanását látta maga előtt, amikor bement a lányok mosdójába Janice Averyhez. – Mindenki fél.

– Terry nem fél, pedig ő látta Leslie-t…

– A kutyáknál más a helyzet. Viszont te minél okosabb vagy, annál több dologtól félsz.

May Belle hitetlenkedve nézett rá.

– De te nem féltél!

– Úristen, May Belle, reszkettem, akár a kocsonya!

– Ezt csak mondod.

Jess felnevetett. Nem tehetett róla, de örült, hogy a kislány nem hisz neki. Felugrott, és talpra állította a húgát is.

– Menjünk enni!

Hagyta, hogy megelőzze őt futásban.

Amikor belépett a földszinti osztályterembe, látta, hogy Mrs. Myers már kivitette Leslie padját az első sorból. Jess hétfőre valamelyest feldolgozta a tragédiát, a buszmegállóban mégis körülnézett, azt várva, hogy Leslie közeledik majd a mező

felől ritmusos, szemet gyönyörködtető futásával. Vagy talán már az iskolában vár rá (néha Bill hozta el autóval, amikor lekéste a buszt), ám amikor a terembe ért, látta, hogy hiányzik a padja. Miért akar mindenki ilyen gyorsan megfeledkezni róla? Fejét saját padjára szorította, testét nehéznek és hidegnek érezte.

Hallotta a többiek suttogását, de a szavakat nem tudta kivenni. Nem mintha érteni akarta volna őket. Hirtelen elszégyellte magát amiatt, hogy korábban arra gondolt, a többi gyerek tiszteletet tanúsít majd iránta. Megpróbált hasznot húzni Leslie halálából. Én akartam lenni a legjobb – a leggyorsabb futó az iskolában –, és most az vagyok. Undorodott magától. Nem érdekelte, mit gondolnak vagy mondanak a többiek, amíg békén hagyják – amíg nem kell beszélni velük, vagy nem kell a szemükbe néznie. Mindannyian gyűlölték Leslie-t. Mindannyian, kivéve talán Janice-t. Még azután is megvetették, hogy felhagytak a kísérletezéssel a megszégyenítésére – miközben egyikük sem ért fel Leslie kisujjának körméhez sem. Ráadásul még ő is azt az áruló gondolatot dédelgette, hogy mostantól ő lesz a leggyorsabb.

Mrs. Myers pattogva utasította az osztályt, hogy sorakozzanak fel a himnuszhoz. Jess nem mozdult. Nem tudott vagy nem akart? – Nem igazán érdekelte. Elvégre mit tehetnek vele?

– Jesse Aarons! Lennél szíves kijönni a folyosóra? Kérlek.

Jess mintha hallotta volna Gary Fulcher vihogását, de nem volt biztos benne. A falnak támaszkodva várta, hogy Szörnyszájú Myers befejezze az „O Say Can You See?" eléneklését, és odajöjjön hozzá. Hallotta, ahogy a tanárnő valamilyen számtanfeladat megoldására utasítja a többieket, azután újra kijött, és becsukta maga mögött az ajtót.

Oké, sortűz. Nem érdekel.

A tanárnő odalépett mellé, érezte a pennys boltban vásárolt parfümje illatát.

– Jesse. – Hangja lágyabb volt, mint azelőtt bármikor, de a fiú nem reagált. Hadd kiabáljon vele. Már hozzászokott.

– Jesse – ismételte a nő –, én csak legőszintébb részvétemet és együttérzésemet szeretném kifejezni. – A szavak mintha a Hallmark csatornából szóltak volna, de a hangsúlyt újnak találta.

Felnézett Mrs. Myers arcába, pedig nem akart. A tanárnő szeme a vastag lencsék mögött könnyben úszott. Jess egy pillanatra arra gondolt, hogy talán ő is elsírhatná magát. Ott állnának a földszinti folyosón, és Leslie Burke-öt siratnák. Olyan képtelen volt még a gondolat is, hogy kis híján felnevetett.

– Amikor a férjem meghalt – Jess azt is alig tudta elhinni, hogy Mrs. Myersnek volt egyáltalán férje –, az emberek azt mondták, ne sírjak, próbáljam elfelejteni. – Mrs. Myers, amint szeret és gyászol. Elképzelhetetlen. – Én azonban nem akartam felejteni. – Elővett egy zsebkendőt, és belefújta az orrát. – Bocsánat. Ma reggel, mire bejöttem, valaki már elvitte a padját. – Elhallgatott, folytatta az orrfújást. – Ez… ez… én… nekem még soha nem volt ilyen tanítványom. Soha, mióta ezen a pályán vagyok. Mindig örömmel fogok emlékezni…

Legszívesebben megölelte volna a nőt. Vissza akart szívni mindent, amit korábban mondott róla – még azt is, amit Leslie mondott. Soha nem szabad megtudnia.

– És… értelek. Ha nekem nehéz, neked sokkal nehezebb lehet. Próbáljunk meg segíteni egymásnak, rendben?

– 'gen, asszonyom. – Semmi más nem jutott eszébe. Talán ha felnő, ír neki egy levelet, és elmondja neki, hogy Leslie kiváló tanárnak tartotta, vagy valami hasonlót. Ezt Leslie sem ellenezné. Néha csak úgy kell adni az embereknek valamit, és nem csak azért, hogy te jól érezd magad az ajándékozás miatt. Mert Mrs. Myers máris segített neki azzal, hogy megértette, sosem fogja elfeledni Leslie-t.

Egész nap azon gondolkodott, hogy Leslie feltűnése előtt ő egy nagy nulla volt – egy buta kis csodabogár, aki vicces rajzokat vetett papírra, és egy legelőn rohangálva próbált kitűnni a többiek közül –, aki megpróbálta elrejteni a belsejében kergetőző, ostoba kis félelmeket.

Leslie volt az, aki a legelőről átvitte őt Terabithiába, és királlyá tette. Ez lehetett a lényeg. Hiszen a király a legtöbb, ami egy emberből lehet, nem? Eszébe jutott, hogy Terabithia talán egy kastélyhoz hasonlítható, ahová az ember azért megy, hogy lovaggá üssék. Ha ott maradsz egy ideig, és megerősödsz, továbbállhatsz. Nem Leslie volt az, aki még Terabithiában is megpróbálta felszabadítani elméjét a korlátok alól, és rávenni, hogy észrevegye azt a hatalmas, félelmetes és gyönyörű, nagyon is törékeny, ragyogó világot?

És most elérkezett az idő, hogy továbbinduljon. A lány már nem lehetett vele, ezért mindkettejük nevében kell cselekednie. Rajta múlt, hogy visszafizesse a világnak szépségben és törődésben azt, amit Leslie fantáziában és erőben kölcsönadott neki.

Ami pedig az előtte álló rémségeket illeti – mert nem ringatta magát abba a tévhitbe, hogy mindegyiket maga mögött hagyta –, bátran szembe kell velük szállnia, és nem szabad hagynia, hogy a félelem kiszívja az erejét. Nem igaz, Leslie?

Billy és Judy szerdán jöttek vissza Pennsylvaniából, és hoztak magukkal egy nagy teherautót is. Soha senki nem maradt sokáig a régi Perkins-farmon.

– Miatta jöttünk vidékre. Most, hogy ő már nincs… – Odaadták Jessnek Leslie minden könyvét és a festőkészletét, valamint három mappa valódi festőpapírt. – Ő is azt akarná, hogy ez a tiéd legyen – mondta Bill.

Jess és az apja segítettek nekik felpakolni a teherautóra, délben pedig az anyja hozott nekik sonkás szendvicset és kávét. Jess tudta, mennyire tart tőle, hogy a Burke-ök esetleg nem kérnek az ételéből, de valamivel akkor is le kellett foglalnia magát. Az autó végül megtelt, az Aaronok és a Burke-ök pedig sután álltak egymással szemben – senki nem tudta, hogyan kellene elköszönniük.

– Nos – szólalt meg végül Bill –, ha a hátrahagyott holmik közül szükségetek van valamire, nyugodtan szolgáljátok ki magatokat.

– Elvihetem a hátsó veranda deszkáit? – kérdezte Jess.

– Persze, természetesen. Amit csak szeretnél. – Bill rövid habozás után hozzátette: – Neked akartam adni Terryt, de… – Jessre nézett, tekintete olyan volt, mint egy könyörgő kisfiúé. – De képtelen vagyok megválni tőle.

– Semmi gond, Leslie is biztosan így szeretné.

Jess másnap iskola után összeszedte a deszkákat, és kisebb kötegekben levonszolta őket a patak partjára. A két leghosszabbat keresztülfektette a keskeny részen, valamivel a vackorfa fölött, és miután megbizonyosodott róla, hogy nem billegnek, és egyenesen állnak, összeszögelte őket néhány keresztléccel.

– Mit csinálsz, Jess? – May Belle megint követte őt, de sejtette, hogy így lesz.

– Ez titok, May Belle.

– Mondd el!

– Ha befejeztem, elmondom, oké?

– Esküszöm a Bibliára, hogy nem árulom el senkinek. Még Billy Jeannek sem, vagy Joyce Ann-nek, vagy a mamának… – Ünnepélyes beleéléssel rázta a fejét.

– Joyce Annben nem vagyok biztos. Egy nap elmondhatod neki.

– Elmondani valamit Joyce Ann-nek, ami a kettőnk titka? – Még a feltételezés is döbbenettel töltötte el.

– Igen, erre gondolok.

A kislány arca megnyúlt.

– De hát Joyce Ann még csecsemő!

– Nos, nem mindenki királynőként kezdi. Neked kell kitanítanod.

– Királynő? Kiből lesz királynő?

– Ha befejeztem, elmagyarázom, rendben?

És amikor végzett, virágokat tűzött húga hajába, és átvezette őt a hídon – a Terabithiába vezető nagy hídon –, amely a mágiával nem rendelkező emberek számára csupán néhány deszkának látszott egy csaknem teljesen kiszáradt vízmosáson.

– Cssst! – súgta a kislánynak. – Nézd!

– Hol?

– Nem látod őket? – suttogta. – Az összes terabithiai lábujjhegyen áll, hogy láthasson téged.

– Engem?

– Csst! Igen. Elterjedt a híre, hogy érkezik ma egy gyönyörű lány, akiből egy nap talán királynő lesz.